

BURMESE CLASSIC .COM

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သမီးချစ်

ချစ်သူများရဲ့ ဧဝဂဝယ်ဖူးလ်

BURMESE
CLASSIC
COM

အပူပူပူပူ

ချစ်သူများရဲ့ ဧပရယ်လ်ဖူးလ် ...

(April Fool)

“ပေရယ်လ် တစ်ရက်” ပေရယ်လ်ဖူးလ်
(April fool) နေ့ဟာ ကိုယ်ချစ်တဲ့, ခင်တဲ့
သူတွေကို အရှုံးလုပ် စနောက်တတ်ကြလေ့ ရှိပေ
မယ့် . . .

အဲဒီလို အရှုံးလုပ်တဲ့အထဲမှာ
ချစ်ရေးဆိုတမ်း အရှုံးလုပ်တာကတော့ ရက်စက်
လွန်းတယ် ထင်ပါတယ်။
နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို နှင်းဖျက်ခြေမှု ခံလိုက်ရ
သလိုပါပဲ ...။ ။

ပေရယ်လ်ဖူးလ်

မျက်လွှာကိုချထား ... ဘယ်မှမကြည့်နဲ့
 မျက်နှာကို တည့်တည့်ထား ... မပြုံးနဲ့
 လမ်းလျှောက်တာ ဣန္ဒြေရရလျှောက် ...
 ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောနဲ့
 အဲဒီလို အမြဲ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး အူတို
 ချုပ်ချယ်လွန်းတဲ့ အစ်ကိုသုံးယောက်ရဲ့ ကြားကနေ
 သွေး ...
 သူ့ကို မဝံ့မရဲ့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ချစ်ခဲ့ရတာပါ။
 ပန်းနုသွေးဖြယ်

အချစ် ... ဆိုတာ ဘာလဲ။
 အနီးစပ်ဆုံး ရှိနေရာကနေ
 ရုတ်တရက်
 အဝေးဆုံးကို ဝေးလွင့်သွားရတဲ့အခါကျမှ
 မာကျောအေးစက်စွာ ကျောခိုင်းခြင်းရဲ့ ဒဏ်ကို
 ခံနိုင်ရည်မဲ့စွာ ရင်ဆိုင်ရတာမှ
 ရုတ်တရက် သိခွင့်ရလိုက်တဲ့
 အဆန်းကြယ်ဆုံး အရာဟာ ...

တံခွန်

အခန်း (၅)

 ပြစ်မမြင်ပါဘူး
 ချစ်ချင်တာပဲ သိတဲ့နောက်
 ဖြစ်သမျှဟာ အကောင်းပဲပေါ့။
 မင်းရင်ခွင်နဲ့ ခွဲခွာနေဖို့ မရဲပါဘူး။
 အနားနားမှာ အမြဲချစ်ပါရစေ ... ♪

“ဆွေးဆွေး” ဟော်လိုဂစ်တာကလေးနှင့် သီချင်းညည်းသည်။

ညနေခင်းအချိန် ... ဂရင်းတာဝါကြီးရဲ့ ဆယ်လွှာ မြောက်အခန်းရဲ့ ဟော့ဒီ ဝရန်တာကလေးဟာ သွေးသွေးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာလေးပဲဖြစ်သည်။

ဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေတတ်သည့် မျက်စိခြောက်လုံး

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရဲကြားမှာ အမြဲအသက်ရှူကျပ်နေရသည်က သွေးသွေးရဲ့ဘဝ။

“မျက်လုံးကို ဘယ်မှမကြည့်နဲ့ ရှေ့တည့်တည့်ပဲကြည့်”

“မျက်လွှာကိုချထား မြေကြီးကိုပဲကြည့်”

“မျက်နှာထားကို တင်းနေပါစေနော်၊ ယောင်လို့တောင် မပြုံးပါစေနဲ့”

... အမိန့်တွေ။

တင်းမာလွန်းသော အစိုးရိမ်ကဲလွန်းသည့် အမိန့်သံတွေ ရဲကြားမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို အေးစက်ငြိမ်သက်လွန်းလှစွာ အမြဲလို နေနေရသည်မို့ ...

“ကိုကြီး၊ ကိုလေး၊ ကိုငယ် ... သွေး တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုကြီးတို့၊ ကိုလေးတို့ ပြောသလို အမြဲနေနေရတာနော်၊ ကြိုပြော ထားမယ် ညနေဆိုရင်တော့ သွေး ဝရန်တာမှာ ဂစ်တာတီး၊ သီချင်းဆိုချင်တယ်၊ တစ်နေ့မှာ တစ်နာရီလောက်တော့ သွေးကို ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ပေးကြပါ”

“ညီမလေးရယ် ... ကိုကြီးတို့က ...”

“အို ... မသိဘူး၊ မသိဘူး အဲ့ဒီတစ်ခု သွေးကို မလိုက် လျောရင် သွေး ကိုကြီးတို့နဲ့ မနေတော့ဘူး၊ ကြီးကြီးနဲ့ပဲ မန္တလေး မှာ သွားနေတော့မယ် ... ဒါပဲ”

သွေး လက်နက်ကြီးနှင့် ခြိမ်းခြောက်အရေးဆိုတော့မှ အစ်ကိုတော်တွေ သက်ပြင်းကိုယ်စီချကာ ...

“အေးလေ ... ညနေချိန်ကလေးကတော့ ... တစ်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

နာရီက မများဘူးလား”

“ဝရန်တာဆိုတော့ ငနဲတွေ လာချောင်းရင် ...”

ဒါတောင် ရှော့ရှော့ရှူရှူလိုက်လျောချင်ကြသေးတာ မဟုတ်။

နောက်ဆုံး သွေး အရမ်းကို စိတ်ထိုက်ကာ ...

“ကိုကြီး၊ ကိုလေး၊ ကိုငယ်”

လို့ ကြီးအော်ပြီး ...

“သွေး အထုပ်ပြင်လိုက်ရတော့မလား ပြော”

လို့ တစ်ချက်လွှတ် သံပြတ်နှင့် ခြိမ်းခြမ်းခြောက်ခြောက် မေးလိုက်တော့မှ အားလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မျက်လုံးကိုယ်စီ ပြူးကုန်ကြကာ လက်တကာကာ ခေါင်းတခါခါတွေဖြင့် ...

“ဟေ့အေး ... ဟေ့အေး မပြင်နဲ့”

“သဘော ... သဘော ညီမလေး သဘော၊ နေနေ ဝရန်တာမှာနေ”

“ရတယ် ... ရတယ် ဂစ်တာလည်း တီး၊ သီချင်းလည်း ဆို”

“ကြီးကြီးဆီတော့ မသွားရဘူးနော်”

“ညီမလေးမရှိရင် ကိုလေးတို့ မနေတတ်ဘူး”

အစ်ကိုသုံးယောက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကုန်ကြတော့မှ သွေးသွေးက မျက်နှာလေးချိုကာ နောက်ကျောခိုင်းသည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ကွယ်ရာမှာ သွေးသွေး အောင်နိုင်သူကြီးလို ကျိတ်ပြုံး
လိုက်တာ အစ်ကိုတွေ မမြင်လိုက်ကြ။

အဲ့သလို ခြိမ်းခြောက်အရေးဆိုပြီးမှ ရလာတဲ့လွတ်လပ်
ခွင့်ကလေးမို့ သွေး အရမ်းကို မြတ်နိုးပါသည်။

တစ်နေ့တာလုံး အိမ်မှာလည်း အိမ်မှာမို့၊ လမ်းမှာလည်း
လမ်းမှာမို့၊ သင်တန်းမှာလည်း သင်တန်းမှာမို့ အချုပ်ချယ်
အလှောင်ပိတ်ခံရသမျှ စိတ်ထဲမွန်းကျပ်ရသမျှ ညနေခင်းမှာ ဝရန်
တာကလေးဟာ သွေးရဲ့ ထွက်ပေါက်လှလှကလေးပင်။

♫ အပြစ်မမြင်ပါဘူး

ချစ်ချင်တာပဲ သိတဲ့နောက် ♫

သွေးခေါင်းကလေးမော့ကာ သီချင်းလေး ညည်းဆဲ။*

သွေးမျက်ဝန်းလေးများရှေ့ ဝဲလာသည်က ရောင်စုံစက္ကူ။

စွန်အကြီးကြီးတစ်ခု။

အနီ၊ အဝါ၊ ခရမ်းအရောင်စုံ တောက်ပကာ ဆေးရောင်
များက စိုလှလွန်းသည်မို့ ... သီချင်းအညည်းရပ်ကာ ...

“လှလိုက်တာဟယ်”

လို့ တအံ့တဩ ပြောမိတဲ့အခါ ...

သွေး ဂစ်တာအတီးရပ်ကာ စွန်ကြီးကို လိုက်ငေးနေမိဆဲ။

အဖြူရောင်အမြီးရှည်ကြီးနှင့် ရောင်စုံစွန်ကြီးမှာ ရှေ့ကို
နီးကပ်သထက် နီးကပ်လာခဲ့လေလျှင် ...”

“ဘုရားရေ”

သွေးသွေး အလန့်တကြားလေး အာမေဓိတ်သံ ထွက်
သွားခဲ့ရသည်။

သွေးရောင်လှမ်းပြည့်နေသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးများကို
လက်ချောင်းလေးများဖြင့် အလျင်အမြန် အုပ်လိုက်မိသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး ... စွန်ပေါ်မှာ စာတန်းတစ်ခု ...

“I Love You Thway Thway”

“အိုင် လပ်စ် ယူ သွေး သွေး”

ဆော့ပင်နီနှင့် ရှေးထားသည့် စာတန်း။

ကြည့်စမ်း ... ဘယ်သူကများ ချစ်ရေးဆိုလိုက်တာလဲ။

ကြံကြံဖန်ဖန် ... စွန်ပေါ်မှာ စာရေးပြီးတော့ ချစ်ရေးဆိုရတယ်
လို့။

“အိုး ... တော်တော်ဆန်းပြားတဲ့ ချစ်ရေးဆိုပုံပဲ”

သွေး အသံလေးပင်ထွက်ကာ ချီးကျူးလိုက်မိတော့
သည်။

ဒါ ...

ဒါ ... ဘယ်သူကများ လွင့်တင်လိုက်တဲ့စွန်လဲ။

သွေးသွေးသည် ကိုယ့်ကို တဆန်းတပြား ချစ်ရေးဆို
လိုက်သည့်လူကို စိတ်ဝင်စားသွားမိရသည်။

သဲလွန်စကို စွန်မှာ အသည်းအသန်လိုက်ရှာလေလျှင် ...

“တို့ ကေ (T.K)”

စွန့်ရဲ့ထောင့်များမှာ T.K လို့ အတိုကောက်ရေးထားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“တို့ ကေ ... တို့ ကေ ... ဘယ်သူများပါလိမ့်”

သွေးသွေးရဲ့ ဦးနှောက်ဆဲလ်ကလေးများ အပြေးအလွှား အလုပ်ရှုပ်သွားရသည်။

“တို့ ကေ ... တို့ ကေ ဆိုတော့ သိန်းကျော်လား၊ သိန်းကျော်ဆိုတာ ဈေးထဲက ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးပဲ၊ အာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အဲ့ဒီအဘိုးကြီးက ဘုရားတရားသမားပဲ၊ စွန့်လွှတ်ပြီးတော့ ငါ့ကို ရည်းစားစကားမပြောလောက်ပါဘူး”

သွေးသွေးသည် အစဉ်းစားရခက်ဆဲ ...

“တို့ ကေ ... တို့ ကေ တုံးကျော် ... တုံးကျော်များ လား၊ အား ... အကြော်ရောင်းတဲ့ တုံးကျော်လေးက ငယ်ငယ် လေးပါ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

သွေးသွေးသည် ကိုယ် ရှေ့တိုးသထက် တိုးလာကာ ဝဲယုံနေသော ရောင်စုံစွန့်ကြီးပေါ်မှာ ...

I Love You Thway Thway

ဆိုသော စာတန်းကိုတစ်လှည့်

T.K

ဆိုသော အတိုကောက် စာလုံးလေးနှစ်လုံးကို တစ်လှည့်

ကြည့်ကာ ခေါင်းတွေ ပူမိလာတော့သည့်အထိ။

“တို့ ကေ တို့ ကေ ... ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ဟော့ဒီ တာဝါမှာနေတဲ့သူလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကွန်ပျူတာသင်တန်းက လား၊ အား ... စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ ... ဟူ သော ညည်းညူသံကလေးနှင့်အတူ ‘ကျစ်’ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်မိ ကာ နားရွက်အောက်မှနေ ပခုံးဖျားအထိ တစောင်းညှပ်ချထား သော ဆံပင်အုပ်အုပ်ကလေးထဲ လက်ချောင်းလေးများ ထိုးသွင်း ဖွရှုပ်လိုက်မိလျှင် ...

“ဟယ်”

ခနဲ တအံ့တဩ ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်သွားရတော့သည်။

“တို့ ကေ ... တို့ ကေ ဆိုတာ တံခွန်ပေါ့၊ အိုး ...

တံခွန် ... တံခွန်”

သွေးသွေးသည် အရူးမလေးတစ်ယောက်လို သတိလက် လွတ်ရေရွတ်လိုက်မိပြီး ...

အရမ်းကို ပျော်သွားရသည်မို့ ဂစ်တာကို မှောက်လိုက်မိ ပြီး လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်နှင့် တဖြန်းဖြန်း ရိုက်လိုက်မိသည်။

သေချာတာပေါ့ ... ဒါဟာ “တံခွန်” ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

တံခွန်ဆိုတာ သွေးတို့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းက ကောင်ချောက လေး။

ဖစ်ဆိုဒ် ရှုပ်ပြောင်ကလေးတွေပေါ်မှာ တိုင် (tie) ချွေး

ရှည်ရှည်တွေ ဝတ်တတ်သည့် စတိုင်လ်ကျလွန်းသည့် ကောင်ကလေး။

တံခွန်ဆိုသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် လေထဲမှာ အမြဲလွင့်နေသည့် ခပ်လန်းလန်း စတိုင်လ်နှင့် ကောင်ကလေး။

မျက်ဝန်းတောက်တောက်၊ ထူပြည့်တွဲခွဲနေသည့် ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းလှသည့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲများကြောင့် ... သင်တန်းမှာ အို ... အဲဒီကောင်ချောကလေးက သွေးကို ချစ်တယ် တဲ့လား။

ပြီးတော့ ...

သူ့ရဲ့စွန့်မှာ စာရေးပြီး ချစ်ရေးဆိုပုံကလေးဟာ ဘယ်လောက်ဆန်းသစ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။

သွေးသည် တံခွန်ရဲ့စိတ်ကူးကောင်းပုံကလေးကို ရင်ခုန်မြူးဖျကာ ကြည်မွေ့နေမိဆဲ။

ညှော်ခန်းထဲမှာ အစ်ကိုတော်တွေ ရှိနေကြတာကို သတိရလိုက်မိလျှင် ...

“ဘုရားရေ ... ကိုကြီးတို့ အဲဒီစာတန်းကို တွေ့သွားကြရင် မိုးကြိုးကြီးတော့ဖြစ်တော့မှာပဲ”

သွေး စိုးရိမ်တကြီး ရေရွတ်ကာ ညှော်ခန်းဆီ လှမ်းချောင်းကြည့်မိဆဲမှာပင် ...

“ညီမလေး တစ်နာရီပြည့်ပြီလေ ... ဟင်”

သက်ဒိုင်ရဲဇာပေ

သွေးကို ဝရန်တာမှာ ဂစ်တာထွက်တီးတာ တစ်နာရီပြည့်ပြီမို့ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရန် ခေါ်ဖို့ထွက်လာသော ကိုလေးမှာ စွန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ...

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း ... အိုင် လပ်စ် ယူ သွေးသွေးဆိုပါလား။ သွေး ... သွေး ... ပြောစမ်း ဒါ ဘယ်ကောင်လွတ်လိုက်တဲ့စွန်လဲ”

သွေးသွေးမှာ ထိုင်ပိုပစ်ချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားရသည်။

သွားပါပြီ ... သွေးရဲ့ ကြည်မွေ့လန်းဆန်းလို့နေသည့် ညနေခင်းကလေးတော့ ပျက်စီးပါပြီ။

“မေးနေတာဖြေလေ ... အဲဒါ ဘယ်ကောင်လွတ်လိုက်တဲ့ စွန်လဲ ... လို့”

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ ကိုလေးဘာသာကြည့်၊ ကြည့်ပါလား” သွေး ဘုပစ်လိုက်လျှင် ကိုလေးမှာ အကောင်းမှတ်ကာ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

လွတ်သည့်လူကိုတွေ့ဖို့နေနေသာသာ စွန်ကြိုးကိုပင် တဆုံးမမြင်ရ။

ကိုလေး မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ...

“ဘယ်သူ့မှ မမြင်ပါဘူး” “တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ ကိုလေးတောင် မမြင်ရတာ၊ သွေး”

သက်ဒိုင်ရဲဇာပေ

လည်း ဘယ်လိုလုပ်မြင်ရမှာလဲ”

သွေး မျက်စောင်းထိုးကာ ခြေဆောင့်သည်။

“တယ်... ဒီကောင်မလေး ကိုကြီးနဲ့ အငယ်ကောင်ရေ
... ဒီကို လာခဲ့ကြဦး ... အမြန် အမြန်”

ကိုလေး ... ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဇာတ်လမ်းထိုင်ကြည့်နေ
သည့်ကျန်နစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်အော်ခေါ်သည်။

“ဟေ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ ပြောစမ်း”

ကိုကြီးနှင့်ကိုငယ်မှာ ဝရန်တာဆီ အပြေးအလွှားရောက်
လာကြတော့သည်။

တစ်ယောက်တည်းရှိသည့် ညီမလေးကို အူတိုသဝန်
ကြောင် ချုပ်ချယ်ဖို့ဆို အတိုင်အဖောက်ညီတတ်လွန်းလှသည့်
အစ်ကိုသုံးယောက်ကြားမှာ သွေးသွေးသည် အကြီးအကျယ် စိတ်
ညစ်နေမိသည်။

နားပူရတော့မည်လေ။ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ...

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ကိုလေး လက်ညှိုးညွှန်ပြသည့် စွန်ကို ကိုကြီးနှင့်ကိုငယ်
မှာ ပြူးပြုလိုက်ကြည့်ကြပြီးလျှင် ...

“အိုင် လပ်ဖိ ယူ သွေးသွေး ... တဲ့”

“ဘာ ... ဒါ ... ဒါ ဘယ်ကကောင် လက်အငြိမ့်မနေ

နိုင်ဘဲ လွှတ်တင်လိုက်တဲ့ စွန်လဲ”

“အေး ... အဲဒါပဲ ငါတို့အစ်ကိုသုံးယောက် ရှိနေတာ
တောင် စွန်မှာစာရေးပြီး ရည်းစားစကားပြောရဲတာ ဘယ်ကောင်
လဲ”

“သွေးသွေး ပြောစမ်း ... အဲ့ဒါ ဘယ်ကကောင်လဲ”

“ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲလို့”

သွေးသွေး ခြေဆောင့်ကာ ကြိုးအော်သည်။

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ... ငါ့ကို ပြန်အော်တယ် ...
ဟုတ်လား သွေးသွေး”

“ဒါကြောင့် မိသွေးတစ်ယောက် ညနေ ညနေ ဝရန်
တာထွက်ချင်ရတာကိုး”

“ဟိုကောင်က ဒါကိုသိလို့ စွန်လွှတ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာ
ပေါ့”

“တွေ့များ တွေ့လိုက်လို့ကတော့ကွာ ... ကျောက်ဆူး
လို ခိုင်မာတဲ့ သင်္ဘောသားလက်သီး ကောင်းကောင်းမြည်းသွားဖူး
စေရမယ်”

သင်္ဘောသားဖြစ်သူ ကိုလေးက လက်သီးလက်မောင်း
တန်းသည်။

“ဟော့ဒီ အင်ဂျင်နီယာကလည်း ဒီကောင်ရဲ့ရှုံ့တွေကို
တစ်ချောင်းစီချွတ်ပြီး လမ်းခင်းပစ်လိုက်မယ်”

ကိုကြီးက တစ်မျိုးကြောညာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ စုတ်တံကိုင်းတဲ့ ဟော့ဒီပန်းချီသမား ရဲ့လက်သီးတွေဟာ လိုအပ်ရင် ဟော့သလို ... ဟော့သလို အသုံးပြုလို့ရတယ်ဆိုတာ အဲဒီနေ့ကို သိစေချင်တယ်”

လေထဲ လက်သီးများ တဝှစ်ဝှစ် ဝေ့ယမ်းထိုးသွင်းပြုကာ ကိုယ် တစ်စခန်းထဲ ပြန်သည်။

လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ မမြင်ရသည့်တရားခံကို စစ်ကြောညာနေသည့် အစ်ကိုတော်တွေကိုကြည့်ကာ သွေးသွေး စိတ်ပျက်နေမိသည်။

“မိသွေး ... ညည်းလည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား”

“နောက်နေ့ ဝရန်တာထွက်ပြီး ဂစ်တာတီးဖို့ လုံးဝစိတ် မကူးနဲ့တော့”

“ဟာ”

သွေးမှာ ရှားရှားပါးပါး လွတ်လပ်ခွင့်ကလေး ဆုံးရှုံးသွား ရသည်မို့ ငိုချင်သွားရတော့သည်။

“အောင်မာ ... မျက်နှာက”

“ပြောစမ်း ... အဲဒီကောင်ကို ညည်းသိတယ် မဟုတ် လား”

“မသိဘူး ... မသိဘူး၊ ဘယ်က ဘယ်လိုလွှတ်တင် လိုက်မှန်းမသိတဲ့စွန်ကိုကြည့်ပြီး အလကား လူကို ပြဿနာလာ

ရှာနေကြတယ်၊ စိတ်ပျက်ဖို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

သွေး ငိုသံပါလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းကိုက် ခြေဆောင့်ကာ အစ်ကိုတော်တွေအနားမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ညည်း ... တကယ်မသိတာ သေချာတယ်နော် ပန်းနုသွေးခြယ်”

“မသိပါဘူးဆိုမှပဲ၊ မသိဘူး မသိဘူး ... ဘာမှမသိဘူး၊ ထပ်မမေးနဲ့တော့”

သွေးသွေးသည် နားနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိတ်ကာ ကိုယ့်အခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

မပြောဘူး ... စွန်လွှတ်တာ တံခွန်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မပြောဘူး။

သတ်ချင်သတ်ပစ်လိုက် ... လို့ သွေးအစ်ကိုတွေကို ပြန်စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

[စိတ်ထဲက] ...

သွေးသွေးမှာ တံခွန် လွှတ်တင်လိုက်သည့် စွန်ကြီး ကြောင့် အစ်ကိုတွေနှင့် ပြဿနာဖြစ်နေကြသည့်အချိန် ...

၂၂ ဆက်ပြင်မှု

တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာပင် ...

ဟော ...

တွေ့သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

သွေးသွေး မတ်တတ်ရပ်ပြီး စွန်ကို လိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရတော့ သူ့ရင်ထဲ တဒိန်းဒိန်း ခုန်သွားရသည်။

အစ်ကိုသုံးယောက်က အမြဲတမ်း စောင့်ကြပ်ကာရံထား သည်မို့ သူ သွေးသွေးအနားကပ်ပြီး စကားပြောရန် အခွင့်အရေး ကို ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရခဲ့။

နောက်ဆုံး ...

သွေးသွေး ဝရန်တာထွက်တတ်သည့်အချိန်ကလေးကို စောင့်ကာ ... စွန်ပေါ်မှာ စာရေးပြီး ချစ်ရေးဆိုရခြင်းပင်။

သူ့အပြုအမူဟာ သိပ်ကို ကလေးဆန်လွန်းနေပြီလား။ သို့သော် မတတ်နိုင်တော့။

သွေးသွေးကို ချစ်ရေးဆိုရန် သည်နည်းမှလွဲပြီး မရှိတော့ ပြီ။

နားရွက်အောက်မှနေ ပခုံးဖျားထိ တစောင်းရှည်ကျလာ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ချစ်သူများရဲ့ ဖေပရယ်လ်ဖူးလ် ... ၂၃

သည့်ဆံပုံကလေးနှင့် မျက်နှာထားဆိုး ခက်ထန်လွန်းလှသည့် အစ်ကိုတွေရဲ့ကြားမှာ အေးစက်စက်မျက်နှာသေကလေးနှင့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကလေးလိုနေတတ်သည့် သွေးသွေးကိုမှ သူ ဘာလို့ ရင်ခုန်မိမှန်းမသိ။

ကလေးဆန် ဖြူစင်လှသည့် မျက်သားပြာပြာလေး နောက်ခံထားသည့် မျက်နှက်စန်းကလေးများကလည်း ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းသည်။

ပန်းနုသွေးခြယ် ... ဆိုသည့် နာမည်ကလေးနှင့်လိုက် အောင် သဘာဝပန်းသွေးရောင် စိုလက်နေတတ်သည့် နှုတ်ခမ်း ပါးကလေးများကို အသည်းယားချင်စဖွယ် စုကာ၊ ချွန်ကာ ထော် လန်လေးလုပ်ကာ အစ်ကိုတွေကို ဂျစ်ကျတိုက်ပြောတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများကလည်း ရင်ခုန်ဖို့ကောင်းသည်။

ဂူဖွာန်၊ ယက္ခ အစ်ကိုများကြောင့် သူ့မှာ ထိုရင်ခုန်ခြင်း ကို သွေးသွေးသိအောင် တစ်ခါမှ ဖွင့်လှစ်ပြသခွင့်မကြုံခဲ့။

ဒီနေ့မှ မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရသော အချစ်တို့ကို သွေး သွေးသိအောင် စွန်ပေါ်မှာစာရေးပြီး ပြသခွင့်ရခဲ့ခြင်းပင်။

သွေးသွေး စွန်ပေါ်မှစာကို မြင်သွားပြီမို့ တံခွန် မြူးဖျ ပျော်ရွှင်သွားမိဆဲ။

ဝရန်တာဆီ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ သော အစ်ကိုများကို မြင်လိုက်ရလျှင် ...

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဟိုက် ... သွားပြီ”

ပျော်နေသည့်စိတ်ကလေး ချက်ချင်း လေထဲ အခိုးအငွေ့ များအဖြစ်ပြောင်းကာ ပျောက်သွားရတော့သည်။

စွန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသူက ပြ။ လက်သီးလက်မောင်း တန်းသူက တန်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

ခုနေသာ သူ့ကိုတွေ့သွားလျှင် အမှုန့်ခြေပစ်ချင်ကြမှာ သေချာသည်။ ဒါကြောင့် ... စွန်မှာ ကိုယ့်နာမည်ကို အပြည့် အစုံတောင် မထည့်ရဲ။

[တီး ကေ] လို့သာ သွေးသွေးရိပ်မိရုံ အတိုကောက် ထည့်ရတာ ... ခုတော့ တီး ကေလည်း တီကောင်ဖြစ်ရချေသည်။

တံခွန်မှာ အစ်ကိုသုံးယောက် မတွေ့နိုင်အောင် အုန်း ပင်နောက်သို့ အမြန်ပြေးကွယ်လိုက်ရတော့သည်။

“ဟိတ် ... ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အား ပလုတ်တုတ်”

ကိုယ်က ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေချိန် ရုတ်တရက် မေးသံကြားလိုက်ရတာကြောင့် တံခွန် အလန့်တကြားထ၊ အော် လိုက်မိသည်။

“အောင်မလေးဟဲ့ ... ဘာတွေမဟုတ်တာ လုပ်နေလို့ လန့်သွားရတာလဲ”

“တောက် ... ပွားပွား နင်”

သက်ပိုင်ချိုစာပေ

တံခွန် လန့်သွားမိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ရှက်ရှက်နှင့် ဖူးဖူးကို ကြိမ်းသည်။

အရေးအကြောင်းဆို အန္တရာယ်မက ရောက်လာပြီ။

“တံခွန် နင် စွန်လွှတ်နေတာလား၊ ဟား ... ကြည့်စမ်း စွန်ကြီးက ရောင်စုံစွန်ကြီး ... လှလိုက်တာကွာ၊ ရစ်ဘီး ခဏ ပေး၊ ငါ လွှတ်ကြည့်ချင်တယ်”

လုပ်ပြီ ... တံခွန် ဘာလုပ်လုပ် နေရာတကာ စပ်စပ် စပ်စပ် ပါချင်သော ဖူးဖူးကို တံခွန် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက် မိသည်။

“စွန်လွှတ်တာ မိန်းမအလုပ်မဟုတ်ဘူး မိဖူး”

“ငါ ယောက်ျားကွ”

ဖူးဖူး ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးနှင့်ထိုးကာ ဘုပြန်ပစ် သည်။

တံခွန် ဖူးဖူးပြောပုံကြောင့် စိတ်လည်းပျက် ရယ်လည်း ရယ်ချင်ကာ ဖူးဖူးကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

နာမည်က “ဧပရယ်လ်ဗူး” ... ဆံပင်ပုံစံက အီမိုကေ။

သို့သော် ... မိန်းကလေးတွေထားတဲ့ အီမိုကေမဟုတ်။

ယောက်ျားလေးများထားသော အီမိုကေ။ အရှေ့က တစောင်း အရှည်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်ပင် ဖုံးအုပ်လှနီးပါး။

ပြီးတော့ ရှည်ချင်သည့်နေရာက ရှည်။ ထောင်ချင်သည့်

သက်ပိုင်ချိုစာပေ

နေရာက ထောင်။ ကိုယ်တောင် ထိုပုံစံမျိုးမထားရဲ။

ဒီကြားထဲ ရွှေရောင်နှင့်အညိုရောင်ပြောက်ကျား ဆိုး ထားလိုက်သေးသည်။

အဝတ်အစားဝတ်လျှင်တော့ ဂစ်တာဂိုတ် ကိုယ်လုံးအလှ မပေါ်လွင်အောင် တီရှပ်ပွပွကြီးများ၊ ဂျာကင်ပွပွကြီးများနှင့် ဘောင်းဘီပွပွကြီးများ ဝတ်တတ်သည်။

ဒါကိုလည်း သူ့ကိုယ်သူ Hip Hop စတိုင်လ်တဲ့လေ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ... ရစ်ဘီးပေး”

တံခွန်စိုက်ကြည့်တော့ ဖူးဖူးမနေတတ်။ တံခွန်လက်ထဲက ရစ်ဘီးကို အတင်းယူလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မိဖူး မယူနဲ့ မယူနဲ့ နင် ယူလို့မဖြစ် ဘူး”

တံခွန် အသည်းအသန်ပြန်လုကာ ဖူးဖူးကို အော်ဟစ် တားသည်။

“အံမယ် ... ဘာလို့ယူလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရအောင် ယူပြမယ်”

ဖူးဖူးဆိုသည့် ပေရယ်လ်ဖူးကလည်း မရဘူးဆိုတာကိုမှ ရအောင်ယူပြချင်သူ။

ဖူးဖူး တံခွန်လက်ထဲမှ အတင်းလှသည်။

“ဟေ့ကောင် မိဖူး ... မလုနဲ့ မလုနဲ့ ... ဟေ့ကောင်”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

တံခွန်ကလည်း အတင်းပြန်လှသည်။ ရစ်ဘီးမှာ နှစ် ယောက်သားကြား လူးလာခေါက်ပြန်ဆဲ။

ကလိမ်ကကျစ်ညှစ်ထွက်တတ်သော ဖူးဖူးမှာ အလစ် ချောင်းပြီး တံခွန်ကို ဖျတ်ခနဲ ခါးကလိထိုးလိုက်သည်။

“အဟိ ... ယား ယားတယ်ဟ”

ယားတတ်သော တံခွန်တစ်ယောက် လိမ်တွန့်ကာ ရစ် ဘီးကိုင်ထားသည့်လက်မှာ အားလျော့သွားလျှင် ဖူးဖူးတစ် ယောက် အခွင့်ကောင်းယူပြီး ရစ်ဘီးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက် တော့သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ကောင် မိဖူး ငါ့ရစ်ဘီး ပြန် ပေး”

တံခွန် အူယားဖားယား ပြန်တောင်းသည်။

ရစ်ဘီးက ဖူးဖူးလက်ထဲ လုံးလုံးလျားလျားပါသွားခဲ့ပြီ မို့ တံခွန်မတတ်နိုင်တော့။

ယောက်ျားလေးနှင့်မိန်းကလေး ... ဟူသည့်အသိက တံခွန်မှာ ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးပေမယ့် ဖူးဖူးလက်ထဲမှ ရစ်ဘီးကို လုံးထွေးကာ ပြန်လှမယူရဲ။

“မိဖူးရာ ... တောက် နင် ငါ့ကို တော်တော် အနှောင့် အယှက်ပေးတယ်”

တံခွန်မှာ ဖူးဖူးလက်ထဲမှ ရစ်ဘီးကိုကြည့်ကာ ကြိတ်မနိုင်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ခဲမရ။

တကယ်တော့ ပူးပူးကလည်း စွန်လွတ်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်။

တံခွန်ကို သက်သက်အနှောင့်အယှက်ပေးကာ အနိုင်ယူချင်သည်သာဖြစ်သည်။ စွန်ကို ပြန်ရစ်ယူလိုက်တော့သည်။

“ဟာ ... ပူးပူး ဘာလို့ပြန်ရစ်”

တံခွန် စကားမဆုံးလိုက်ရ။ စွန်ကြီးမှာ လျင်မြန်လှသော အရှိန်ဖြင့် ခြံထဲသို့ ပြန်ကျလာခဲ့တော့သည်။

တံခွန်မှာလည်း ပူးပူးလုပ်သမျှ ဘာမှမပြောသာတော့ဘဲ လက်ပိုက်လို့သာ ကြည့်နေလိုက်ရတော့သည်။

လှပသော ရောင်စုံစွန်ကြီး မြေပြင်ပေါ် ပြန်ဝဲကျလာခဲ့လျှင် ...

“ဟား ... စွန်မှာ စာတန်းထိုးထားပါလား။ ဘာတဲ့ ... အိုင် လပ်ဖ် ယူ သွေးသွေး ... ဆိုပါလား”

သွားပြီ။

ပူးပူး စွန်ပေါ်က စာကိုပါ ဖတ်မိသွားပြီ။ တံခွန်မှာ သေချင်စိတ်ပေါက်သွားရတော့သည်။

“ဟ ... ဒါ နင်ရေးတဲ့ရည်းစားစာလား”

“အာ ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“မညာနဲ့ ... ထောင်မှာ တီး ကေလို့ အတိုကောက်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရေးထားတယ်”

ပူးပူးမှာ ကလိမ်ကကျစ် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ပြေးလွန်းလှသည် မို့ တံခွန် မငြင်းသာတော့။

တံခွန် ‘အင်း’ ‘အဲ’ နှင့် ဖြစ်နေဆဲမှာပင် ...

“သွေးသွေး၊ သွေးသွေးဆိုတာ ငါတို့ကွန်ပျူတာသင်တန်းက ပန်းနုသွေးခြယ်ကို ပြောတာ မဟုတ်လား။ တစောင်းကေနဲ့ ကောင်မလေးလေ၊ ဟိုတာဝါမှာနေတာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ပူးပူးတို့ တွေးကြည့်လိုက်လျှင် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်နေတတ်သည်မို့ တံခွန်မှာ ရှက်အမ်းအမ်းနှင့်ပင်။

“ဟုတ်တယ် ... အဲ့ဒီကောင်မလေးကို ငါ ခိုက်နေတာ”

လို့ အမှန်အတိုင်းပင် ဝန်ခံလိုက်မိတော့သည်။ သူ ဝန်ခံလိုက်မိတော့မှပင် ပူးပူးမှာ ရှက်အမ်းနီစွေးနေသည့် သူ့မျက်နှာကို လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ ...

“ဟား ဟား ... ကြည့်စမ်း ... တံခွန် တံခွန် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြောင်တာ စွန်ပေါ်မှာစာရေးပြီး ကြောင်ရတယ်လို့”

“ကလေးကလားဆန်လိုက်တာ ငါ့သူငယ်ချင်းရာ ... ဟား ဟား”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

တံခွန်မှာ လက်ညှိုးကြီး ထိုးထိုးပြီး ကိုယ့်ကို အားရ ပါးရ အော်ဟစ်လှောင်ရယ်နေသည့် ဖူးဖူးကို စိတ်ထဲမှ မကြည် သော်လည်း ...

ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့လို့သာ မျက်နှာနီနီကြီးနှင့် ငြိမ်ခံနေလိုက်ရတော့သည်။

မိဖူး ... နင် လှောင်နှင့်ဦးပေါ့ မိဖူးရာ၊ တစ်နေ့ကျ ... နင့်ရှေ့မှာ ပန်းနုသွေးခြယ်နဲ့အတူ လက်ချင်းတွဲပြီး ဖြတ် လျှောက်ပြမယ်။

နင် စောင့်ကြည့်လိုက်။

အခန်း (၅)

ငါ ဖူးရဲ့ အလှောင်ခံရပြီးချိန်ကစပြီး သွေးသွေးရဲ့အချစ် ကို မရေ့ရအောင် ကြိုးစားဖို့ တံခွန် ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

အစ်ကိုသုံးယောက်မကလို့ ယက္ခတစ်ရာ ကုမ္ပဏီတစ် ထောင် ရှိနေပါစေ သူ အရေးမစိုက်တော့ပြီ။

ဒီနေ့ ... သင်တန်းတက်ရက်မို့ သွေးသွေးနေသော တာဝါကြီးရဲ့ကားပါကင်မှာ အစောကြီးကတည်းက သူရောက်နှင့် နေသည်။

သွေးသွေးရဲ့မာ့စ်တူးကားနားမှာ မယောင်မလည်လုပ် ရင်း သွေးသွေးအလာကို စောင့်နေရသည်မှာလည်း ကြာလို့နေပြီ။

ဦးထုပ်ကို မျက်နှာကွယ်အောင် ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းပြီး သွေးသွေးလာမယ့်လမ်းကို လှမ်းမျှော်လိုက်၊ နာရီကြည့်လိုက်နှင့်

သူ ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။
 နာရီကို တစ်ချက်ထပ်ငုံကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။
 ရှစ်နာရီခွဲ။
 သွေးသွေး လာတော့မည်။ သင်တန်းက ကိုးနာရီ
 မဟုတ်လား။
 ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်အခုန်မြန်လာသည်။
 ဟော... ရင်ခုန်သံမြန်ဆဲ။ အလှနတ်ဖုရားမလေး လာ
 ခဲ့ချေပြီ။ ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် ရင်စည်းဂါဝန်တို့က ဖြူနှစ်ဝင်းမွတ်
 သော အသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလို့နေသည်။
 ဂါဝန်က ဒူးအထက်နားဆီမှာ ပြန်စည်းထားတာမို့ လုံး
 လုံးဖောင်းဖောင်းကလေး ဖြစ်နေတာကပင် ကလေးလေးတစ်
 ယောက်လို ချစ်စရာကောင်းနေရသည်။
 သွေးသွေးရယ်... ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ချစ်စရာ
 ကောင်းနေတာလဲ။
 ခုနက ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ဆူညံမြန်ဆန်နေသော ရင်ခုန်သံတို့
 က သွေးသွေးကို တွေ့လိုက်ရတာနှင့် ချက်ချင်းပင် အသက်မှမရှူ
 တတ်တော့သလို ငြိမ်သက်အေးခဲသွားရတော့သည်။
 ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ပြုစားနိုင်ရက်ရတာလဲ ပန်းနု
 သွေးခြယ်။ ကိုယ် ရူးရတော့မယ်။ လောလောဆယ်တော့ ရူးလို့
 မဖြစ်သေး။

သက်တိုင်ရဲစာပေ

သွေးသွေးကိုဝေးရန် ကြံစည်ထားသည့် ပန်းနုရောင်
 နှင်းဆီပွင့်ကလေးနှင့် စာခေါက်ကလေးကို လက်ဖျံနှင့်ဝှက်လျက်
 ကိုင်ထားရင်းက ကားနား မသိမသာကပ်လိုက်သည်။
 စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်းသည်မို့ အသက်ပင်မရှူမိ။ ကံ
 ကောင်းထောက်မစွာ ဒီနေ့ သွေးသွေးကို လိုက်ပို့တာ အစ်ကိုက
 တစ်ယောက်တည်း။
 အရင်လို သုံးယောက်ပူးကြီး မဟုတ်တာမို့ သူ နည်းနည်း
 တော့ ရဲ့နေမိသည်။ သွေးသွေး ကားနားအရောက် သူ မျက်နှာ
 ကို ပြန်မော့လိုက်သည်။
 သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် သွေးသွေး မျက်
 ဝန်းတွေက ပထမတော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့။ နောက်မှ ...
 မှတ်မိသွားသလို မျက်ဝန်းကလေးများ လက်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့ပြီး...
 “ဟယ် ... တံခွန်”
 နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ အာမေဇိုတ်သံတိုးတိုးကလေး။ တံခွန်
 အားတက်သွားရသည်။ သွေးသွေးက သူ့ကို အသိအမှတ်ပြု
 သည်။
 “ဝင်လေ ... ကားထဲမြန်မြန်၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”
 အစ်ကိုတော်က သွေးသွေးကို ဟောက်ရင်း သူ့ကိုပါ
 ဘုရိတ် လှမ်းရှိတ်လျှင် တံခွန် ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းပြန်ငုံ့ကာ ဟိုဘက်
 လှည့်လိုက်ရသည်။

သက်တိုင်ရဲစာပေ

သို့သော် ... ခြေလှမ်းကိုတော့ မခွာ။ သတိအနေ အထားနှင့် ရင်ထဲမှာတော့ တဒိန်းဒိန်း။

သွေးသွေးရဲ့အစ်ကိုက မောင်းသူနေရာ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်နှင့် သူ သွေးသွေးနား ဖျတ်ခနဲ ကပ်လိုက်သည်။

သွေးသွေးက တံခါးဖွင့်လိုက်သော်လည်း ကားထဲ ချက် ချင်းဝင်မထိုင်သေး။

ကားတံခါးကို အကာအကွယ်ယူပြီး သူ့လက်ဖျံ၌ ဝှက် ကွယ်ထားသည့် ပန်းနှင့်စာကို သွေးသွေးအိတ်ထဲ အထာလေးနှင့် ပေးရန်အကပ် ...

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အနောက်ဆီမှ ဟိန်းခနဲ ပေါ်လာသော အသံနှစ်ခု။ သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဒေါသတကြီး နှင့် သူ့ဆီ ပြေးလာသော သွေးသွေးအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

“မြတ်စွာဘုရား”

သူ နားထင်နားရင်းများ ထူပူကာ ခေါင်းနပန်းကြီးသွားမိ သည်။

“ဘယ်ကောင်လဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကားထဲရောက်နေပြီဖြစ်သည့်အစ်ကိုက ခေါင်းထုတ်ပြီး

လှည့်ကြည့်သည်။

“ရွတ် ... ပြေး ပြေး ... သူ အမြန်ပြေးတော့”

ရုတ်တရက် ထူပူကြောင်အမ်းနေသည့် သူ့ကို သတိပေး သံတိုးတိုး။

သွေးသွေးရဲ့ သတိပေးသံ တိုးတိုးကြားရတော့မှ သူ သတိပြန်ဝင်လာတော့ကာ ထွက်ပြေးဖို့ သတိရတော့သည်။

“ဟာ ... ပြေးပြီ”

“ကားပေါ် အမြန်တက်ကြ”

“ဟိုကောင်နောက်လိုက်မယ်”

ကားစက်နှိုးသံ။

ဘုရား ဘုရား ... သူ လှည့်မကြည့်ရဲ။ ချွေးများ တပြိုက်ပြိုက်ကျကာ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းခဲ့မိတော့သည်။

မိများမိခဲ့လျှင် ယကွ ဂုဏ္ဍာန်တွေရဲ့ ဒေါသမုန်တိုင်းကြား မှာ သူ တစ်စစဖြစ်သွားရမှာ အသေအချာ။

သူ အသည်းအသန်ပြေးဆဲ။

‘ကျွန်ခနဲ ကားတစ်စီး ရှေ့၌ ထိုးရပ်လာခဲ့ပြီး ...

“အပြေးလေ့ကျင့်နေတာလား”

“ဟာ ... ဖူးဖူး”

ဝမ်းသာလိုက်ရသည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။

“ဒီနေရာမှာ ပြေးနေတာ ကြည့်မကောင်းဘူး၊ ကားပေါ်

တက်၊ အင်းယားသွားပြီး ပြေးမယ်”

ခုချိန်မှာ မိဖူးဖူး ...ဘာပြောပြော ကိစ္စမရှိတော့ပြီ။
ဖူးဖူးကားထဲ အမောတကော ဝင်လိုက်မိသည်။ ကားပေါ်ရောက်
မှပင် အန္တရာယ်စက်ကွင်းက လွတ်ပြီ ... လို့ စိတ်ကို ခုံးခုံးချ
ကာ ...

“ဟူး”ခနဲ လေပူတွေ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“ကဲ ... စကားလေး၊ ဘာလေး ပြောနိုင်ပြီလား”

ဖူးဖူးက သူ့ကို ကားမောင်းရင်းမှ မျက်လုံးစွေကြည့်ရင်း
စကားစ၊သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ”

“ဟမ်”

ဖူးဖူး ကြောင်သွားသလို လုပ်ပြသည်။ တစ်သက်နဲ့တစ်
ကိုယ် သူ တစ်ခါမှ မိဖူးဖူးကို ကျေးဇူးတင်စကား မပြောဘူး။
တကယ်လည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်မိသည်။
ဖူးဖူးသာ ရောက်မလာခဲ့လျှင် ခုချိန် သွေးသွေးတို့
ကားဘီးအောက် သူ ပြားနေလောက်ပြီ။

“ဟ ... ဘလိုင်းကြီး ကျေးဇူးတင်နေပါလား၊ အကျိုး
အကြောင်းလေးလည်း ပြောပြစမ်းပါဦး၊ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း
လာလုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဖူးဖူးက မေးလေပြီ။ တံခွန် ... အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံမှ

ဖြစ်တော့မှာမို့ မျက်နှာခပ်အမ်းအမ်းနှင့်ပင်။

“လူသုံးယောက် ငါ့ကို ရန်ရှာပြီး ကားနဲ့လိုက်တိုက်လို့
ဟာ”

ဖူးဖူး သူ့ကို မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ လှည့်ကြည့်
သည်။

ပြီးတော့ ... ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ စဉ်းစား
သလိုလုပ်ရင်း ...

“အိုကေ ... ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ အဲဒီလူသုံးယောက်
က ပန်းနုသွေးခြယ်ရဲ့အစ်ကိုတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား”

“ဟမ် ... နင် ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ မိဖူး”

သူ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရသည်။ ပါးနပ်လိုက်သည့်
မိဖူးဖူး။ သူ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့။

“နင်က ငါ့ကို လျှော့တွက်ထားတာကို တံခွန်ရာ၊ နင်
စွန့်လွှတ်ပြီး ပန်းနုသွေးခြယ်ကို ကြောင်နေကတည်းက ငါက
ကြိုတွက်ထားပြီးသား”

“အခုလည်း မနက်က နင် ဒီဘက်ကို ထွက်လာတာ
မြင်လိုက်ကတည်းက ငါ ပေါက်ပြီးသား”

“ပန်းနုသွေးခြယ် သင်တန်းကိုထွက်လာကာနီး နင်
ကပ်ပြီး လာကြောင်တာ မဟုတ်လား”

“သူ့အစ်ကိုတွေရဲ့ ကားဘီးအောက် နင်ပြားပြားဝပ် ကိန်းမြင်လို့ ငါ လာကယ်တာ”

ဘုရားရေ ... ပြောပုံက လာကယ်တာ ဆိုပါလား။

“ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ လိမ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ တံခွန်”

“အေးပါဟာ ... မလိမ်ပါဘူး။ ငါ ဝန်ခံပါတယ်”

မတတ်နိုင်တော့။ လိမ်လို့လည်း မရတော့မယ့်အတူတူ သူ ဝန်ခံလိုက်ရတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ တံခွန်ရာ၊ နင်ကလည်း အသည်း အသန် ကြောင်ကလည်း ကြောင်ချင်၊ နံ့ကလည်း နံ့”

မိဖူးဖူးက သူ့အဖြစ်ကို ကောင်းကောင်းနိပ်ကွပ်လေတော့ သည်။ သူ မခံချင်သော်လည်း ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ ငယ်သူငယ် ချင်းဆိုလို့ ဖူးဖူးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်မို့။

“မလွယ်ပါဘူး မိဖူးရာ၊ သွေးသွေးအစ်ကိုသုံးယောက်က အတော်ဆိုးမယ့်ပုံပဲ၊ သွေးသွေး အနားကပ်ဖို့ကို အခွင့်အရေးရဖို့ မလွယ်ဘူး”

လက်မှိုင့်ချပြီး ညည်းမိတော့သည်။ ညှိုးကျသွားရသည့် သူ့မျက်နှာထားကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဖူးဖူး ငြိမ်သက်တိတ် ဆိတ်သွားတော့သည်။ အတော်ကလေးကြာမှ ...

“တံခွန် ... နင် ပန်းနုသွေးခြယ်ကို တကယ်ခိုက်နေ

သက်ဒိုင်ရဲဇာပေ

တာလား”

“ဟာ ... တကယ်ပေါ့ ဖူးဖူးရာ၊ ငါ မိန်းကလေးတွေကို လိုက်တာ နင် ဘယ်နှခါတွေ့ဖူးလဲ”

တံခွန် အားတက်သရောပင် ဝန်ခံလိုက်မိသည်။

“တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်ပါပဲဟာ၊ ငါတော့ သွေး သွေးနဲ့ နီးစပ်ဖို့ ဘယ်လိုစဉ်းစားရမလဲကို မသိတော့ဘူး”

သူ စိတ်ညစ်လွန်းစွာ ညည်းညူရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက် မိသည်။

“တံခွန် ... နင် အရမ်းစိတ်ညစ်နေလားဟင်”

ဖူးဖူးလေသံက မကြားစဖူး ပျော့ပျောင်း၍နေသည်။

“ညစ်တာမှ သေချင်စေတောင်နံ့တယ်”

သူ့ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သူက ဖူးဖူး ...

“အဲ့လောက်လည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ နင့်ကိုစွကို ငါ ကူညီပါ့မယ်”

“ဘာ ... မိဖူး နင်ကူညီမယ် ဟုတ်လား”

သူ အရမ်းကို အံ့ဩသွားမိသည်။ အမြဲတမ်း သူ့ကို နှောင့်ယှက်ချောက်ချာတတ်သည့် မိဖူးက ဒီတစ်ခါ သူ့ကိုစွကို အကူအညီပေးမယ်ဆိုပါလား။

သူ့နားကိုပင် သူမယုံနိုင်။ မိဖူးပန်းကိုကိုင်လှုပ်ကာ ထပ် မေးမိသည်။

သက်ဒိုင်ရဲဇာပေ

“တကယ်နော် မိဖူး”

“ဪ... တကယ်ပေါ့ဟ”

“ဟာ ... သင့်ခံယူ၊ သင့်ခံယူဟာ၊ မိဖူး နင့်စကား နှင်မမေ့နဲ့နော်”

“အေး ... ငါ မမေ့ပါဘူး၊ နင်လည်း မမေ့နဲ့”

‘ဟမ် ... ငါက ဘာကိုမမေ့ရမှာလဲ’

“လောလောဆယ် ငါ့ကိုပြုစုဖို့လေ”

မိဖူး မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် ပြောသည်။

“ဟင်”

“ငါ ... ဘာမှမစားရသေးဘူး၊ ဟယ်လို ခဏဝင်ပြီး ပီစာလေး ဝင်စားရင် မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး၊ ငါ ပိုက်ဆံကုန်တာပေါ့”

“အဲ့လို သူ မပြောရဲပါ။ လောလောဆယ် မိဖူးက သူ့ ကိစ္စကို ကူညီပေးမယ်ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။

“အေး ... အလား စားလေ ငါ ကျွေးပါ့မယ်၊ ငါလည်း ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဒါပေါ့ ... နင်လည်း ပြေးရလွှားရနဲ့ တော်တော်ဆာ နေရောပေါ့”

မိဖူး ... ခွေးသူခိုးမ။ စကားပြောတာ အနှောင့်အသွား က မလွတ်။

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ငါလည်း ဆာတယ်၊ နင့်ကို လည်း ကျွေးမယ်၊ ငါတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပီစာ အတူတူ စားကြမယ်နော် ... အဟင်းဟင်း”

မချိုသွားဖြူကလေးနှင့် ပြောသာပြောလိုက်ရ တံခွန်ရင် ထဲ၌တော့ သိပ်မယုံကြည်ချင်သေး။

အမြဲလို ချောက်ချတတ်သည့် မိဖူးက ဒီတစ်ခါ စိတ် ကောင်းဝင်ပြီး ကူညီမယ်ဆိုတာ တကယ်ဟုတ်ပါ့မလား။

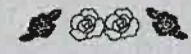
မိဖူးစကားကို သူ စိတ်ချလက်ချ မယုံရဲ။ စိတ်ထဲ၌ မယုံစိတ်တစ်ဝက်။ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ဝက်။

“နင့်မျက်နှာကြီးကလည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ တံခွန်ရယ်၊ ဘာလဲ ... ငါ့စကားကို မယုံဘူးလား”

“အေးပါ ... နောက် အဆင်ပြေတော့မှ ကျူးပစ်ဖူး၊ ကျူးပစ်ဖူး ... ဆိုပြီး တဖူးဖူး လာမလုပ်နဲ့ ... အဟင်း”

ဖူးဖူးက မျက်စောင်းခဲရင်းက ရယ်ဟဟနှင့် ပြောသည်။ အားကိုးပါရဲ့ ကျူးပစ်ဖူးရယ် ... ဟု စိတ်ထဲမှ ပြန် ပြောလိုက်မိသည်။

တကယ်ပဲ ... သူ၌ အားကိုးစရာ မိဖူးသာလျှင် ရှိ တော့သည်။

အခန်း (၃)

ရင် ထဲ တထိတ်ထိတ်။

လက်ဖဝါးအချင်းချင်း ပွတ်လျက်။ လမ်းမဆီသို့သာ စိုက်လျက်ကြည့်နေမိသည်။ မျက်တောင်ပင် မခတ်ဝံ့။

စိုက်ကြည့်ရလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများပင် ပြာချင်ချင်ဖြစ်လာပြီး ခေါင်းကိုလည်း ဟိုဘက်၊ သည်ဘက် မလှည့်ရဲသဖြင့် ဇက်လည်း ခိုင်ချင်ချင်။

“ဟော”

မိဖူးဆီမှ တပ်လှန့်သံ။ ရင်ထဲ ထိန်းမရအောင် ဒိန်းခနဲ။

“ပန်းနုသွေးခြယ်အိမ်ကကား ဝင်လာပြီ”

“ဟင်”

သူ အကြာကြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပြီးမှ တကယ်တမ်း သွေးသွေးတို့အိမ်မှကား ကွေ့ဝင်လာတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကို

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ရမှန်းမသိ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ယောင်ကန်းကန်း ဖြစ်နေမိဆဲ။

“နင်က ဘာတွေ ဂုယောင်ဖတ်နေတာလဲ၊ သွားတော့ ... တော်ကြာ ဟိုဘီလူးညီနောင်တွေက နင်နဲ့ငါ တစ်ဖွဲ့ထဲမှန်း ရိပ်မိသွားဦးမယ်”

ဖူးဖူး နှင်လွှတ်တော့မှ သူ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်လာခဲ့ရသည်။

အတန်းထဲ ကမူးရှူးထိုးနှင့် တွေ့ရာနေရာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

“အို ... နေရာမှားနေပြီလေ၊ အဲ့ဒါ ကျွန်မ နေရာ”

“ဟာ ... ဆော့ ... ဆော့ရီး”

သူ ကပျာကယာ တောင်းပန်ပြီး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ရှာမိသည်။

“ဟင်း ... ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်တောင် မေ့ရတယ်လို့ သင်တန်းတက်နေတာကဖြင့် နှစ်ပေါက်တော့မယ်”

ကောင်မလေးက မျက်စောင်းနှင့် ပွစ်ပွစ်။ သူ မတုံ့ပြန်နိုင်။ အပြင်သို့ ပြန်ချောင်းကြည့်မိပြန်သည်။

ကိုယ်က စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသလောက် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်လှုပ်ရှားမည့် ကာယကံရှင် မိဖူးဖူးက ပီကောအဝါးမပျက်။

ဟော ... သွေးသွေး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပါပြီ။ အစ်ကို

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

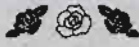
သုံးယောက်ကပါ လိုက်ဆင်းသည်။

သွေးသွေး ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာ ဆဲ ကားနားမှာရပ်လျက် အစ်ကိုတော်တွေ စောင့်ကြည့်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ လှည့်ပြန်မသွားကြသေး။ ကိုယ်စီ လက်ပိုက်လျက်။

မျက်နှာထားတွေကလည်း ညီမအတွက်ဆိုရင် တလော ကလုံးကို စစ်ခင်းမယ်ဆိုသည့် မျက်နှာထားတွေ။

ထိုအစ်ကိုသုံးယောက်ကြောင့် နတ်သမီးကလေးလို လှ ရက်နိုင်လွန်းသော်လည်း သွေးသွေးနား ဘယ်သူမှ မကပ်ဝံ့ကြ ခြင်းပင်။

သို့သော် ... ပေရယ်ဖူးဆိုသည့် မိဖူးဖူးတစ်ယောက် ကဖြင့် ပီကေဝါးလျက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့် လျက် သွေးသွေးဆီ ခပ်တည်တည်ပင် လျှောက်သွားချေလေပြီ။

“ရွတ် ... ရွတ်”

နံဘေးမှ တရွတ်ရွတ်သံကြောင့် သွေးသွေး ဝေဝေဝါဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပြုံးရွှင်စွာရယ်ပြီး နှုတ်ဆက်နေသော ကောင်မလေး

သက်တိုင်ရီစာပေ

တစ်ယောက်။

ghost ကားထဲမှာ ဒယ်မီမိုးရီထားသည့် ဆံပင်ပုံစံတို ကပ်ကပ်ကလေးနှင့် ...

တီရှပ်အပွ၊ ဘောင်းဘီရှည်အပွနှင့် မျက်နှာကလေးက တော့ အခြယ်အသကင်းမဲ့လျက်။ ပကတိ ပန်းသွေးရောင် ကြည် လဲနေသည်။

သင်တန်းမှာ မျက်မှန်းတန်းမိထားပေမယ့် တစ်ခါမှ အခေါ်အပြောမရှိဘူးသည်မို့ အစိမ်းသက်သက်ကြီး ပြုံးပြနုတ် ဆက်နေတော့ သွေးသွေးမှာ ပြန်ပြုံးပြရကောင်းနိုး မသိချင်ယောင် ပဲ ဆောင်ရကောင်းနိုး အခက်ကြုံနေရဆဲ ...

“ပန်းနုသွေးခြယ် ကိုယ့်ကိုသိလား”

“ဟင်”

နာမည်ခေါ်ပြီး စကားပါပြောလာတော့ သွေးသွေး မပြုံး ပြလို့မကောင်းတော့သည်မို့ ပြန်ပြုံးပြရရင်း ...

“ဟို ... တွေ့တော့ တွေ့ဖူးပါတယ်”

“တွေ့ဖူးမှာပေါ့ ... ကိုယ်လည်း ဒီဆက်ရှင်းကပဲဟာ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

သွေးသွေးမှာ ရန်လိုလှသည့် အစ်ကိုတော်တွေကြောင့် အပေါင်းအသင်းမရှိဘဲ ရပ်တည်ကြီးနှင့် ကျောက်ဆစ်ရုပ်လိုနေ ရသည့်ဘဝကို ညည်းငွေနေရသည်မို့ ခုလို မိတ်ဆက်ခေါ်ပြော

သက်တိုင်ရီစာပေ

မယ့်သူ ရှိလာတာကို ပျော်သွားမိကာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြန်စကား ပြောနေမိသည်။

“မှတ်ထားနော် ကိုယ့်နာမည်က ပေရယ်လ်ဖူး”

ဟောတော့ ... နာမည်ကို မိတ်ဆက်ရင်းက ‘ကျစ်’ ခနဲ စုတ်သပ်ကာ မျက်စိတစ်ချက် လှစ်ခနဲ မှိတ်ပြ၏။

ပေရယ်လ်ဖူး ... ဆိုသည့် နာမည်လှလှလေးက မိန်းကလေးနာမည်။

ဝတ်ပုံစားပုံနှင့် အမူအရာတွေက ယောက်ျားလေးဆန်ဆန်။ သွေးသွေး ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲကို မသိတော့။

ယောက်ျားလျာလေးပဲလား။ ကိုယ့်ကို လာကြောင်နေတာပဲလား။ စိတ်ထဲ လန့်သလိုလိုဖြစ်လာပြီး အပြုံးတွေပင် ခပ်တွန့်တွန့်ဖြစ်သွားမိဆဲ။

ပေရယ်လ်ဖူးဆိုသည့် သကောင့်သမလေးက လှစ်ခနဲ အနားတိုးကပ်လာလျှင် သွေးသွေးမှာ မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းလျက် လန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

လန့်ပါသည်ဆိုမှ သကောင့်သမလေးက နားနားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောပြန်ပါသည်။

“တံခွန်ကို သိလား”

“ဟင်”

သွေးသွေး တအံ့တဩလေး ဖြစ်သွားရသည်။

သက်တိုင်ချီစာပေ

“တံခွန်လေ ဟိုတစ်နေ့က စွန်လွှတ်တင်လိုက်တာလေ၊ ပြီးတော့ ... မနေ့က မင်းအစ်ကိုတွေ ကားနဲ့လိုက်တိုက်တဲ့ ငနဲလေးလေ”

“သိ ... သိတယ်”

တံခွန်ဆိုတဲ့နာမည် ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သွေးသွေး ရင်ခုန်သံ မြန်ရချေပြီ။

ပြီးတော့ ... ပေရယ်လ်ဖူး လာမိတ်ဆက်တဲ့အထာကလေးကိုလည်း ခေတ်လူငယ်ပီပီ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

“ဟိုလေ ... သူ့ကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“အိုး ... ရိုက် (right) တံခွန်ဆိုတာ သူပေါ့၊ သိလား” ဖူးဖူး ရယ်ဟဟနှင့် မေးသည်။ အစ်ကိုသုံးယောက်နှင့် နေရသော သွေးသွေး အဲ့လောက်တော့ မတုံးသေးပါ။ ပြုံးစိစိနှင့် ဖော်ကလေးပု လေသံကိုနှိမ့်လျက်။

နှစ်ယောက်သား သဘောတကျ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ တံခွန်ကြားရင်တော့ ဒေါပွလိုက်မယ့်အမျိုး။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဖူးဖူး အခေါ်အပြောညက်ကာ အရွန်းဖောက်တတ်မှုကြောင့် နှစ်ယောက်သား မြန်ဆန်စွာ ရင်းနှီးသွားတော့သည်။

“သူက ...”

သွေးသွေး စကားပြန်ဆက်သည်။ ဖူးဖူးကလည်း သွေးသွေးကို မသိမသာ အက်ခတ်သည်။

သက်တိုင်ချီစာပေ

ရွန်းရီနေသော သွေးသွေးရဲ့ မျက်ဝန်းကလေးများကို ကြည့်ကာ တံခွန်ကို စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနေသည်ဆိုတာ ဖူးဖူး ရိပ်မိလိုက်သည်။

ဖူးဖူး ကိုယ့်အကြံအစည် အောင်မြင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ရှိသည်ဆိုတာ သေချာသည်မို့ ပြုံးလိုက်မိကာ ...

“ပန်းနုသွေးခြယ် ... ကို ခင်ချင်လို့တဲ့”

“သွေးသွေးကို”

သွေးသွေး ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ် လက်မလေးနှင့်ထောက် ကာ မျက်လုံးလေးပြူးပြီး တမင်အံ့ဩဟန်ပြုသည်။

“ဟင် ... မင်းသမီးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မင်းသမီးတွေထက် ပိုလှနေတာကိုး”

“ဘာစားမလဲ”

“ပိစာ”

“မစ်ရှိုတ်ပါ တိုက်မယ်”

“စိတ်ဆိုးတယ်”

အတိုင်အဖောက်ညီစွာပြောပြီး ရယ်မိကြပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်”

နှစ်ယောက်သား ရယ်၍ကောင်းဆဲ။ နောက်မှ ဟိန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးကြောင့် ကျောကလေးများပင် တုန် သွားမိကြသည်။

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

အလန်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြလျှင် ...

“မင်း ... ဘယ်ကကောင်လဲ ပြောစမ်း”

“ကိုငယ် မေးမနေနဲ့ကွာ ဖဲ့လိုက်”

အစ်ကိုသုံးယောက်မှာ ခက်ထန်ကြပ်ဆတ်၍နေသော မျက်နှာထားကိုယ်စီနှင့် လက်သီးတွေပြင်ကာ ရှေ့တိုးလာကြ သည်။

တိုက်ကွန်ဒိုသင်တန်းတက်ထားဖူးသော ဖူးဖူးမှာ မဖြူနီ။ ပိကောအဝါးမပျက်ပင် လက်ပိုက်ကာ ပြန်စောင်ကြည့်နေလိုက် သည်။

ဖူးဖူးရဲ့ မထေ့မဲ့မြင်အမူအရာကြောင့် သူရိန်တို့သုံးယောက် မှာ ပိုနှာတင်းသွားရပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာကောင်လဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကရော ဘာကောင်တွေလဲ”

“ဘာကွ ... မင်း ... မင်း”

ကိုလေး လက်သီးပြင်လျက် ရှေ့တိုးသည်။ သွေးသွေး ကပျာကယာ ဖူးဖူးရှေ့ ဝင်ရပ်ကာ ...

“ကိုလေး ... ကိုလေး မလုပ်နဲ့ ကိုလေးတို့ထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ နင် ဘာသိလို့လဲ”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူးဆို ညီမလေးပြောတာ နား

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

ထောင်ပါဦး”

သွေးသွေးမှာ ... အစ်ကိုတွေထင်အလို ဖူးဖူးဟာ
ယောက်ျားလေးမဟုတ်မှန်း ပြောပြချင်ပေမယ့် ဖူးဖူး မကြိုက်မှာ
စိုး၍ မပြောဝံ့။

ပြောရကောင်းနိုး မပြောရကောင်းနိုး ပါးစပ်တပြင်ပြင်
နှင့် အခက်ကြုံနေရတော့သည်။

နောက်ဆုံး ... မပြောလျှင်လည်း ဒေါသကုမ္ဘာရအစ်ကို
တွေက ဖူးဖူးကို ပြဿနာရှာတော့မှာမို့ ဉာဏ်ထုတ်ကာ ...

“သူ ... သူ့နာမည်က ပေရယ်လ်ဖူး ... တဲ့”

“ဟမ်”

လက်သီးပြင်နေကြသော အစ်ကိုများမှာ ယောက်ျားလေး
အသွင်အပြင်နှင့် ဖြစ်နေသော်လည်း နာမည်မှာ မိန်းကလေး
နာမည်ကြောင့် ကြောင်သွားကြရပြီး ...

အသေအချာကြည့်မိတော့မှ ဘာဆိုးဆေးမှ တင်မထား
သည့် ပကတိရှင်းသန့်နေသည့် မျက်နှာကလေးက နာမည်နှင့်
လိုက်အောင် ဖူးထွတ်ဝင်းမွတ်နေကာ ...

ဘယ်လိုပင် အဝတ်အစားပွပွတွေနှင့် ဖုံးကွယ်ထားပေ
မယ့် ထိန်းချုပ်မရသည့် ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အလှတရားလေးတွေကို
တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် အားလုံး အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်ကုန်ကြရ
တော့သည်။

“ဖူးဖူးက ညီမလေးကို ခင်ချင်လိုတဲ့ လာမိတ်ဆက်တာ
ကိုကြီးတို့ကလည်း ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး ဒေါသချည်းပဲ”

သွေးသွေး အစ်ကိုတွေကို မျက်စောင်းလေးဝင့်သည်။

“ဟို ... ဆော ... ဆောရီးပါ မသိလို့”

ခုတော့လည်း ဒေါသကုမ္ဘာရတွေ လေသံပျော့လျက်
ကြွပ်ဆတ်ခက်ထန်သည့်မျက်နှာထားတွေကလည်း ယုန်သူငယ်
လေးတွေလို ဘာမှမသိနားမလည်သလို မျက်စိသူငယ် နားသူ
ငယ်ကလေးတွေနှင့်။

“ခင် ... ခင်ပါ ရပါဦး”

ဘယ်သူနှင့်မှ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ရဘူးဆိုသည့်
အစ်ကိုတွေက ခုတော့လည်း သဘောကောင်းလွန်းလှစွာ ...

“ဟို ... အိမ်ကိုလည်း အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်လည်ပတ်
ပါနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖူးဖူးအတွက်ဆို တံခါးတွေရော၊ ဓားတွေ
ရော အကုန်ဖြုတ်သိမ်းထားမယ်”

“တကယ်လား ... တော်ကြာ ဓားပြဝင်တိုက်တော့မှ
ကျွန်တော့်ကြောင့်လို့ မပြောနဲ့နော်”

“ပြောပါဘူး ... ပြောဘူး”

ဟော ... အပေးအယူတွေ တည့်ကုန်ကြပြီ။ အိမ်ကို
ဝင်ပါ၊ ထွက်ပါတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ညီမလေး အနေအထိုင်မတတ်ရင်လည်း ပြုပြင်ပေးပါဗျာ ... ပေရယ်လ်ဖူးလက်ထဲပဲ အပ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အငယ်ဆုံးလည်းဖြစ်၊ မိန်းကလေးလည်း တစ်ယောက်တည်းပါတယ်ဆိုတော့ ညီမလေးက ဆိုးတယ်”

သွေးသွေး နှုတ်ခမ်းစုကာ မျက်စောင်းကလေး ဝင့်သည်။

“ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်က မပြုပြင်ပေးတတ်ဘူး၊ မြောက်ပဲ ပေးတတ်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ပေါင်းမှ ပိုဆိုးလာခဲ့ရင် အပေါင်းအသင်းဖျက်တယ် ... လို့ မပြောနဲ့”

“ပြောပါဘူး ... ပြောဘူး”

တာနောတွေ၊ ယက္ခတွေ၊ ဂုဏ္ဍာန်တွေ အစွယ်ကျိုးကုန်ကြပြီ။

ဖူးဖူး ဘုပစ်သမျှ၊ လှောင်သမျှ တဟဲဟဲနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ညီမလေးကိုခင်သလို ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ခင်နိုင်ပါတယ်”

ဂုဏ္ဍာန်ညီနောင်တစ်တွေ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်လည်း မမေ့။ ကိုယ့်အတွက်ထဲ မဝင်၊ ဝင်အောင် ဆွဲထားဖို့ ကြိုသည်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒင်းတို့ထက် ပါးနပ်သည့် ဖူးဖူးက

အိတ်ထဲ ဟိုရှာသလို ဒီရှာသလို တမင်အလုပ်ရှုပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တာပေါ့။

“ကဲ ... ခင်မင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ...”

ကိုကြီးက စကားစ၊ သည်။

ဖူးဖူးမျက်လုံးလေး မှေး၊ မျက်တောင်ကလေး စင်းကာ

ကြည့်သည်။

“ညနေကျရင် ...”

ကိုလေးက စကားဆက်သည်။ ဖူးဖူး မေးဆတ်ပြသည်။

“အိမ်မှာ ထမင်းလာစားပါလို့”

ကိုငယ်က စကားဆုံးအောင် ဖြည့်ဆွတ်အပြီး ဖူးဖူးဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ ပခုံးကလေးသာ တွန့်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် သွေးသွေးကို ခင်တယ်ဆိုရင် ညနေအိမ်မှာ ထမင်းလိုက်စားရမယ် ... နော် ဖူးဖူး”

အပေါင်းအသင်းမရှိရှာသည့် သွေးသွေး ခုမှ ခင်သည့် ဖူးဖူးကိုပင် အရမ်းကို တွယ်တာမိတော့တာ။ ထမင်းလိုက်စားဖို့ အတင်းခေါ်တော့သည်။

“လိုက်စားပါဗျာ၊ ညီမလေးက ဟင်းချက်သိပ်ကောင်းတာ”

“ဟုတ်လား၊ သွေးသွေးက ဟင်းချက်တတ်လား”

“ချက်တတ်တာပေါ့၊ အိမ်မှာ သွေးသွေးတစ်ယောက်

တည်း မိန်းကလေးရှိတာ၊ သွေးမချက်လို့ ဘယ်သူချက်မှာလဲ”
“တော်လိုက်တာ”

“အချီးမွမ်းမစောနဲ့၊ လိုက်စားကြည့်ပြီးမှ ဝေဖန်”

“ဟာ ... အပြောနဲ့တင် တကယ်စားချင်လာပြီဗျာ”

“ဟယ် ... ဒါဆို ညနေ အိမ်မှာ ထမင်းလိုက်စားမယ်

ပေါ့”

“ကောင်းမလားလို့”

“အို ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ သွေး အရမ်းပျော်သွား

ဖြူ”

“နောက် ... အမြဲစားချင်သွားရင် ...”

“ဝဲလ်ကမ်း”

“အဲဗား”

“ဖော်အဲဗား”

ဖူးဖူးနှင့် သွေးသွေး ခုမှ ခင်မင်ကြပေမယ့် ငယ်ပေါင်း
ကြီးဖော်တွေလို ... ဖူးဖူး သွေးသွေးပန်းလေးကိုဖက်ကာ အတန်း
ထဲဝင်သည်။

မိန်းကလေးချင်းရယ်လို့ သိပေမယ့် တိုက်ကပ်ကပ်ဒမ်မီမိုး
ရဲ့ကောနှင့် ယောက်ျားလေးအဝတ်အစားများကြောင့် အစ်ကိုတွေ
မှာ နည်းနည်းတော့ နင်သွားရသည်။

အတန်းထဲ လိုက်ဝင်လို့မရသည်မို့ အစ်ကိုတော်တွေ

သက်တိုင်ရဲစာပေ

အတန်းရှေ့မှ လှည့်ပြန်ရသည်။ အတန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်...
ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ပြီး ချောင်းကြည့်နေခဲ့ရ

သော တံခွန်မျက်လုံးများနှင့် တန်းခနဲ။
ဖူးဖူး တံခွန်ကို မသိမသာ လက်မထောင်ပြကာ မျက်စိ

တစ်ဖက် လှစ်ခနဲမှိတ်ပြ၏။
အောင်မြင်တယ် ... ဆိုသည့်သဘော။

တံခွန်မျက်နှာကြီး အစွမ်းကုန်ပြုံးသွားရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အထာတွေကို ရိပ်မိသလို သွေးသွေး

တံခွန်ကို မသိမသာ မျက်စောင်းကလေး ခဲ၏။
ဟား ... တံခွန်ရင်ထဲ ပျားရည်ပြစ်ကလေး ဖြတ်စီးသွား

ရသည်။
မျက်စောင်းကလေးက ချိုမြိန်လွန်းလှသည်လေ။

သက်တိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၄)

၆၆

ကွာ

... နာမည်လေးနဲ့လိုက်အောင် မျက်နှာကလေးက ဖူးနေတာပဲ”

ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ မချင့်မရဲပြောသံ။ အစ်ကိုတွေ အခန်းရှေ့မှအဖြတ် သွေးသွေး ခြေလှမ်းတို့ တုံ့သွားရသည်။

“မျက်နှာကလေးတင်မကပါဘူးကွာ အကုန်ဖူးပါတယ်”

“ကိုလေး ... မင်းစကားကြီးက”

“ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ၊ လက်ချောင်းလေးတွေ၊ ခြေချောင်းလေးတွေကအစ ပြည့်ပြည့်ဖူးဖူးလေးတွေလို့ပြောတာ”

“မျက်နှာကလေးက ဘာကာလာမှမတင်ထားဘဲနဲ့ ဝင်းဖန်နေတာပဲကွာ”

“အဲ့ဒါ နယ်ချရယ် ဗြူတီ၊ နယ်ချရယ်ဗြူတီ မှတ်ထား”

သက်တိုင်ရဲစာပေ

ချစ်သူများရဲ့ ဖေရယ်လ်ဖူးလ် ... ၅၇

ဪ ... လက်စသတ်တော့ ပေရယ်လ်ဖူးအကြောင်း ပြောနေကြတာကိုး။

သွေးသွေး နံရံနား အသာကပ်လျက် နားစွင့်လိုက်သည်။

“အတွေ့နောက်ကျတာတောင် ရင်ထဲမကောင်းဘူး”

“အေးကွာ ... မိသွေးကို စောစောစီးစီး ဘာလို့ လာမမိတ်ဆက်ရတာလဲ”

အံ့မယ် ... ခုမှ ညီမတစ်ယောက်ရှိတာ တည်ကြက်လုပ်ဖို့ သတိရနေလိုက်ကြတာ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ငါကတော့ မိသွေးကို ဖူးဖူးနဲ့ပေါင်းတာ သဘောကျတယ်”

“အေး ... ငါလည်း သဘောကျတယ်၊ ဖူးဖူးက ယောက်ျားလေးပုံစံဆိုတော့ မိသွေးကို လိုက်ချင်တဲ့ငနဲတွေရှိရင် ဖူးဖူးကိုလန့်ပြီး ပြေးမှာပဲ”

ဖူးဖူးကိုလန့်ပြီး ပြေးမှာပဲ ... တဲ့။ ကိုကြီးစကားကြောင့် သွေးသွေး ကြိတ်ရယ်လိုက်မိသည်။ မပြေးတဲ့အပြင် အနားကပ်ချင်လို့ ဖူးဖူးကို ကျူးပစ်လုပ်ခိုင်းတဲ့ ဉာဏ်ကြီးရှင်ရှိတာ အစ်ကိုတော်တွေ မသိ။

“ဟုတ်တယ် ... ဖူးဖူးရှိတော့ မိသွေးကို သင်တန်းမှာ စိတ်ချလို့ရပြီ၊ ဘယ်ငနဲမှ မိသွေးနား ကပ်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မိသွေး ... ဖူးဖူးနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်တာ မိသွေး

သက်တိုင်ရဲစာပေ

အတွက်လည်းကောင်း၊ ဟဲ့ဟဲ့... ငါတို့အတွက်လည်း ကောင်း”
အကွက်ဝင်ချေပြီ။ သွေးသွေး မျက်နှာကိုချိုလျက် အစ်ကို
တွေအခန်းထဲ ဆောင့်ခနဲ ဝင်ချကာ ...

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“ဟို ... ကောင်း ... ကောင်း”

ကိုယ်တစ်ယောက် တစ်ကောင်းကောင်းနှင့် စကား
ရှေ့မဆက်ရဲ။

“ဘာတွေကောင်းနေတာလဲ .. ဆက်ပြောလေ ဟင်း”

သွေးသွေးလေသံက ခပ်တင်းတင်း။

“ဪ... ဖူးဖူးနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်တာ ညီမလေး
အတွက် ကောင်းတယ်လို့”

“ပြီးတော့ရော ...”

“ကိုယ်တို့အတွက်လည်းကောင်း”

“ဘာကောင်းတာလဲ ... ဘာကောင်းတာလဲ”

ဖူးဖူး ခါးထောက်ပြီး ကြိုးအော်သည်။

“ဟို ... ဟိုလေ ... ညီမလေးကို အရင်လို စိတ်မ
ပူရတော့တာ ကိုယ်တို့အတွက် ကောင်း... ကောင်းတာပေါ့လို့”

“ဟင်း ... သိတယ်နော်၊ ကိုယ်တို့အကြံတွေ”

သွေးသွေး ခါးထောက်လျက်က ဂါဝန်ကလေး စုကိုင်း
ကာ အစ်ကိုတော်တွေကို မျက်စောင်းခဲ့သည်။

“ဖူးဖူးက ယောက်ျားစိတ်ဝင်နေတာနော်၊ ထွေလီကာလီ
မကြံစည်ကြနဲ့”

“ဟာ ... မကြံ ... မကြံ”

“ဟင်း ... ညီမလေးမှာ အပေါင်းအသင်းဆိုလို့ ဖူးဖူး
တစ်ယောက်တည်း ရှိတာနော်၊ ကိုယ်တို့ကြောင့် ညီမလေးနဲ့
ဖူးဖူး အခင်မင် မပျက်ပါရစေနဲ့”

“အေးပါ ... အေးပါ ... မပျက်စေရပါဘူး”

“ဖူးဖူးလာရင် ဣန္ဒြေရရနေကြ”

“အေး ... အေးပါ နေပါ့မယ်”

သွေးသွေး ကိုယ်ခံခဲ့ရသမျှ အစ်ကိုတွေကို ဥပဒေပြန်
ထုတ်သည်။

“စကားမရှိ စကားရှာ လာ၊လာမပြောကြနဲ့”

“ဟင့်အင်း ... ပြောပါဘူး၊ ပြောဘူး”

“မျက်လုံးတွေကလည်း တောင်ကြည့်၊ မြောက်ကြည့်နဲ့
ခေါ်တောမလုပ်ကြနဲ့”

“ကြည့်ပါဘူး ... ကြည့်ဘူး”

“ကတိနော်”

“ကတိ ... ကတိ”

“ဟင်း ... ကတိကို လွယ်လွယ်နဲ့ မပေးကြနဲ့နော်၊
နောက်မှ ကတိဖျက်လို့ကတော့ ညီမလေးနဲ့ တွေ့မယ်”

“အေးပါ ... ကြောက်ပါရဲ့”

သွေးသွေး အစ်ကိုတော်တွေကို မျက်စောင်းထိုးသည်။
ထို့နောက် ... တဒုန်းဒုန်းမြည်အောင် ခြေသံပြင်းပြင်း
ပေးလျက် အခန်းထဲမှ အထွက် ...

“ဟွန်း ... သူများ ကြောက်ရမလားလို့”

“ဟား ဟား ... စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောပေးလိုက်ပါ
ကွာ”

မကြားတကြား အပြော ‘ဘာ’ခနဲ အော်လျက် ...
သွေးသွေး လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာလဲ”

“မကြောက်ဘူးပေါ့လေ ... ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... အလကားနောက်တာ၊ ကြောက် ...
ကြောက်ပါတယ်”

သွေးသွေး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လျက် ...

“အိုကေ ... မကြောက်ပါနဲ့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...
ကိုငယ်တို့ ကိုကြီးတို့သိအောင် တစ်ခုတော့ ပြောပြထားမယ်
... သိလား”

“ဘာလဲဟင်”

အစ်ကိုတော်တွေ မျက်နှာပိုးသပ်လျက် ပြန်မေးသည်။
သွေးသွေး မခိုးမခန့်ပြုံးလျက် တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။

“ဖူး ဖူး က ... တိုက် ကွမ် ဒို တတ် တယ်”

“ဟင်”

“ရွှေတံဆိပ် သုံးဆု ရဖူးတယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်လား”

“မယုံရင် စမ်းကြည့်လိုက်လေ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သွေးသွေး အောင်နိုင်သူကြီးတစ်
ယောက်လို မျက်နှာကလေးချိုလျက် ထွက်လာခဲ့သည်။

“တိုက် ကွမ် ဒို ... တဲ့”

“ရွှေတံဆိပ်သုံးဆု ... တဲ့”

“မယုံရင် စမ်းကြည့် ... တဲ့”

“ဟင့်အင်း ... စမ်းရဲပါဘူး ကြောက်တယ်”

သူရိန်၊ တေဇနှင့် အာကာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ခေါင်းတခါခါ ...

မျက်စိမျက်နှာလည်း အပျက်ပျက် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။
သွေးသွေး အစ်ကိုတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြမလဲဆိုတာ လှည့်
မကြည့်ဘဲလျက် သိကာ ကြိတ်ရယ်နေမိသည်။

ဟင်း ... ဘယ်ရမလဲ တစ်သက်လုံးက သူတို့ ချုပ်ချယ်
သဝန်ကြောင်သမျှ ခေါင်းငုံ့လည်စင်းခံခဲ့ရတာ ...

ခုတော့ ... ပန်းနုသွေးခြယ်အလှည့်ပဲ။

အခန်း (၅)

၆၆

ဟဟ

... သူငယ်ချင်း”

ဖူးဖူး ‘ဝါး’ခနဲ သမ်းရင်းက တအံ့တဩဖြစ်သွားရသည်။ ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်ပင် မယုံ။ မျက်လုံးကို လက်ညှိုးနှင့် အခါခါ ပွတ်လျက် ...

“တံခွန်”

“မောနင်း သူငယ်ချင်း”

“ဘုရားရေ ... တံခွန် အခု မိုးတောင်မလင်းသေးဘူးလေ”

“အေးလေ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟာ ... ဒီအချိန်ကြီး ... နင် သူများအိမ် လာလည်ရသလား”

“သူများအိမ်မှ မဟုတ်တာ နင့်အိမ်ပဲဟာ၊ အန်တီလည်း

သက်ပိုင်ရတပေ

နိုးနေပြီပဲ”

“အာ ... ဘယ်နှနာရီရှိသေးလို့လဲ တံခွန်ရာ”

“ငါးနာရီ ထိုးပြီလေ”

“အိပ်ကောင်းတုန်း ... လို့ ပြောတာဟ”

မအူမလည်သကောင်သားက အရိပ်ပြလိုလည်း နားမလည်။ ဖူးဖူး မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေမိသည်။

“ဟင် ... နင် အခု နိုးနေပြီ မဟုတ်လား”

“ဘယ်က နိုးရဦးမှာလဲ၊ ရှူးပေါက်ချင်လို့ ထ၊လာတာ၊ ပြီးရင် ... ပြန်အိပ်ဦးမှာ”

“အိပ်ပါနဲ့တော့ဟာ ... ငါ နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“တံခွန်ရာ”

ဖူးဖူး ... ရှစ်ခေါက်ချိုးမျက်နှာနှင့် ခြေဆောင့်သည်။

“ငါ ... ငါလေ ... တစ်ညလုံးလည်း အိပ်လို့မရဘူး၊ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ သွေးသွေးကိုပဲ”

“ခဏ .. ခဏနေဦး .. ငါ ရှူးအရင်ပေါက်ပါရစေဦး”

သကောင်သား လေကြောမိရင် ကိုယ့်ကိစ္စက ပြဿနာ တက်နိုင်သည်မို့ ဖူးဖူး တံခွန်ကို လက်ကာပြပြီး လက်ထရိန်ကို အမြန်ပြေးရသည်။

လက်ထရိန်ထဲရောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ငိုက်ရသည်။

သက်ပိုင်ရတပေ

သကောင့်သားလေကြောထဲ ပြန်မိလျှင် ဒီမနက်ကို အိပ်ရတော့မှာမဟုတ်။

“ဖူးဖူး ... ဟဲ့ ဖူးဖူး ထွက်တော့လေဟာ ကြာလှပြီ၊ အထဲမှာ ပြန်အိပ်နေတာလား”

“အာ ... ကျွတ်”

အိမ်သာတံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုကာ လာအော်နေပြန်သည်မို့ ဖူးဖူး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူကာ ထွက်ပြန်သည်။

“တံခွန်ရာ ... နင် တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ ငါ အိပ်ရေးမဝသေးဘူး၊ တစ်ရေးလောက် ပြန်အိပ်ပါရစေဟာနော်၊ နင် မေမေနဲ့အတူ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ် သွားရွတ်နေပါလား”

“ဟာ ... မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ငါ အခု အရမ်းရင်ခုန်နေတယ်ဟာ၊ ဘုရားရှိခိုးရင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ကော်ဖီလေးသောက်ပြီး အခွေကြည့်နေပါလားဟင်”

ဖူးဖူး လေသံပျော့နှင့် နှပ်ကြည့်သည်။

“ဟာ ... ဒီအချိန်ကြီး အခွေလည်း မကြည့်ချင်ပါဘူး ဖူးဖူးရယ်၊ ငါ အရမ်းကို ခံစားနေရလို့ပါ”

“ငါ့ကို နားလည်စာနာပေးမယ့်သူ နင့်အပြင် ဘယ်သူမှ မရှိလို့ပါဟာ ... နော်၊ ငါ နင့်ကို ရင်ဖွင့်ပါရစေ”

သက်ဝိုင်ရဲစာပေ

သေစမ်း ... သေလိုက်တော့၊ ဖေရယ်လ်ဖူး ဝင်ရှိသရွေ့ တော့ ခံလိုက်ပေးဦးတော့။

“လာပါဟာ ... ငါပြောတာ နားထောင်ပေးပါ၊ မိုးလင်းရင် ငါ နင့်ကို ဒင်းမ်ဆမ်း လိုက်ကျွေးပါ့မယ်”

ဖူးဖူး ဒင်းမ်ဆမ်းကိုလည်း မမက်တော့ပြီ။ ခေါင်းကုပ်ပြီး တံခွန်ဘေး အသာဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ အိပ်ချင်စိတ်တွေက တားမနိုင် ဆီးမရ။ မျက်ခွံတွေက မဖွင့်ချင်လောက်အောင် လေးလံ၍နေသည်။

“မိဖူးရယ် ... ငါလေ တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ဘူး၊ သူ့မျက်နှာလေးကိုပဲ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေမိတယ်”

“သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ၊ အပြုအမူလေးတွေအားလုံးကို စွဲလမ်းနေမိတယ်”

“သူ ... ငါ့ကိုကြည့်တဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေ၊ သူ ... ငါ့ကိုပြုံးပြတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေဟာ ငါ့အာရုံထဲက လုံးဝကို ဖျောက်လို့မရဘူးဟာ၊ ငါ ... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဟင် မိဖူး၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

စိတ်ကြီးရယ် ညစ်ရပါရဲ့။

“တံခွန်”

အိပ်ချင်မူးတူးသံကြီးနှင့် ဖူးဖူးခေါ်လိုက်တော့ ... ‘ဟင်’ခနဲ အားကိုးတကြီး ပြန်ထူးရှာ၏။

သက်ဝိုင်ရဲစာပေ

“နင် ခုချိန်မှာ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့လေ”

“အေး ... ပြောပါဦး၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“နင် အိမ်ပြန်ပြီးတော့လေ ...”

“ဟာ ... ငါ အိမ်တော့ မပြန်ချင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင် အိမ်ပြန်ပြီးတော့ နင့်ရင်ထဲက ဖိလင်တွေကို စာချရေးပါလား”

“ပြီးရင် ... ငါ သွေးသွေးကိုသွားပေးမယ်လေ ... နော်၊ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ ... အေး ကောင်းတယ်၊ နင် တကယ်ပေးပေး မှာနော် မိဖူး”

“ဪ ... ပေးပေးမှာပေါ့၊ ငါ နင့်ကို ကူညီပျံ့မယ်လို့ ကတိပေးထားတာပဲဟာ”

“အိုကေ ... အိုကေ သိုင်းခံယူပဲ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ့ဖိလင်တွေကို စာရွက်ပေါ်ချရေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အိမ်တော့ မပြန်ချင်သေးဘူးဟာ၊ ဒီမှာပဲ ရေးတော့မယ်”

“ရတယ် ရတယ်” ... အိမ်မပြန်ချင်လည်း ရတယ်၊ ငါ့စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်နဲ့ဘော်လံပင်နံရံတယ် သိလား သူငယ် ချင်း”

“နင် အေးအေးဆေးဆေးရေးနော်၊ ငါလည်း တစ်ရေး လောက် ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

“ဒါမှ သွေးသွေးဆီ စာသွားပေးရင် စိတ်ကြည်လင် အောင်၊ ငါက အိပ်ရေးမဝရင် တလွဲတချော် အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်တတ်တယ်”

ဖူးဖူး အေးချမ်းစွာ အိပ်ခွင့်ရဖို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်မျိုးစုံ သုံးရတော့သည်။

“ဟာ ... အိပ် အိပ် ... သွားပြန်အိပ် သူငယ်ချင်း၊ နင် အိပ်ရေးမဝရင် ငါတို့ဒင်းမိဆမ်းသွားစားကြမယ်နော်”

“အေးပါ ... အေးပါ ဒင်းမိဆမ်းစားပြီးရင် ငါ သွေး သွေးကို စာသွားပေးပေးမယ် သိလား၊ နင် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးသာ စာရေး”

ဖူးဖူး ခုမှပဲ သက်ပြင်းချကာ အခန်းထဲပြေးဝင်မိတော့ သည်။ အိပ်ရာပေါ် မှောက်လျက်အနေအထားနှင့် ဒိုင်ပင်ထိုးပစ် ဝင်လိုက်သည်နှင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ဖူးဖူး အဆက်အ သွယ်ပြတ်ချေပြီတည်း။

ဒါတောင် အိပ်မက်ထဲမှာ တံခွန်က နောက်က စကား တကောက်ကောက်လိုက်ပြောနေလို့ စိတ်ညစ်ရသေးသည်တဲ့။

ဒါပေမဲ့ ... အိပ်မက်ထဲမှာ တံခွန်ပြောသည်က ...

“မိဖူးရယ် ... ငါ နင့်ကို အရမ်းစွဲလမ်းတာပဲ” တဲ့လေ။

သက်ပိုင်ရဲ့စာပေ

အခန်း (၆)

၆၆

ကျလီ

...ကျလီ”

ဖူးဖူး သွေးသွေးနားကပ်ပြီး ငှက်အော်သံ လုပ်ပြလိုက်သည်။

သွေးသွေး မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်ကာ ...

“ဘာလဲ ... ဖူးဖူးရဲ့”

ဟု ပြန်မေးသည်။

“စာလေ ... စာ ... စာပါလာတယ်”

“စာ”

သွေးသွေး လေသံလေးနိမ့်ကာ သံယောင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူပေးလိုက်တာလဲ”

“တံခွန်”

“ဖူးဖူးနော် ... ဟင်း”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ချစ်သူများရဲ့ ဖေ့ဘွတ်စ်ပို့ဖူးလ် ... ၆၉

သွေးသွေး မကြိုက်သလို နှုတ်ခမ်းလေးပူပြီး မျက်စောင်းဝင့်သည်။

“မဖတ်ဘူးလား”

ဖူးဖူး ပြန်တော့မလို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဖတ်မှာပေါ့”

သွေးသွေး ဖူးဖူးကိုဆွဲထားရင်း မျက်နှာပြောင်ကလေးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြပြန်သည်။

“ပဲက ကိုင်လိုက်သေးတယ်”

“ရမလားလို့ပါ”

“ဒါဆို ... လာ”

“အခန်းထဲမှာ သွားဖတ်မယ်”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ရင်း ခုန်ဆွဆွနှင့် အခန်းထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

အစ်ကိုတော်တွေမှာ ဖူးဖူး လာလည်တာတွေလို့ ဝမ်းသာသည့်တိုင် သွေးသွေး ထုတ်ပြန်ထားသော ဥပဒေသတွေကြောင့် ဖူးဖူးကို နှုတ်မဆက်ရဲ၊ ရဲရဲမကြည့်ရဲ။

နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတာ ကြည့်ပြီး

“ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်”

“ဒမ်မီမိုးရ် ငယ်ငယ်က ရုပ်ကလေးအတိုင်းပဲ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“မိသွေးတို့က ပြင်လို့လှတာနော်၊ သူလေးက မပြင်ဘဲ နဲ့ကို သဘာဝအတိုင်း လှနေတာ”

“ယောက်ျားလျာလေးဖြစ်နေတာ နှမြောစရာကွာ”

“ဟာ ... အဲ့ဒီပုံစံလေးကိုက ချစ်စရာကောင်းနေတာ ကွ”

အစ်ကိုတော်တွေ ဖူးဖူးရဲ့အလှကို ခံစားနစ်မြောကြဆဲ- ထိုချစ်စရာကောင်းလှစွာသော ယောက်ျားလျာမလေး က သူတို့ တစ်သက်လုံးက လူကြည့်ပင်မခံစေခဲ့သည့် တစ်ဦး တည်းသော ညီမလေးကို စာအပေးအယူလုပ်ကာ အကျိုးတော် ဆောင်ပေးနေသည်ကိုတော့ သူတို့ခမျာ မသိရှာကြ။

“သွေး ... တဲ့”

“အရိုး၊ အရည်၊ အသား ... လို့ ဆက်မပါဘူးလား”
ဖူးဖူး ပြုံးစိစိနှင့် လှောင်သည်။

“ဖူးဖူးစုတ်နော် ... တော်ပြီ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဖတ်တော့ မယ်”

“ငြိငြင်တာလား၊ ဒီက ယူခဲ့ပေးတဲ့သူပါနော်၊ ဖတ်ချင်

သက်ပိုင်ချိစာပေ

ရင် လမ်းမှာ ခိုးဖတ်ခဲ့လို့ ရပါတယ်၊ သစ္စာ ဘယ်လောက်ရှိ သလဲ”

“အဲ့လိုဆို ငြိမ်ငြိမ်နားထောင် မလှောင်နဲ့ကွာ”

“အိုကေ အိုကေ ... မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး နားထောင် မယ်၊ ကောင်းကောင်းဖတ် ဆင်ဆာမဖြတ်နဲ့”

“ဖူးနော်”

သွေးသွေး မျက်စောင်းလေးဝင့်သည်။

“ကဲပါ ... ဖတ် ... ဖတ်”

ဖူးဖူး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပင် သွေးသွေးအိပ်ရာပေါ် တက်အိပ် ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ကာ နားထောင်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်သည်။

သွေးသွေးကလည်း ရှက်ဝဲဝဲဟန်လေးနှင့် စာကို ပြန် ဖတ်လေသည်။

“သွေး

ကျွန်တော်တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ဘူး၊ သွေးပုံရိပ်လေး တွေပဲမြင်ယောင်နေမိတယ်၊

သွေး ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ၊ ပြုံးတတ်တဲ့ အပြုံးလေးတွေ ... အားလုံး အားလုံးကို အချိန်ပြည့် မြင်ယောင်နေမိတယ်၊ ကျွန်တော်သွေးကိုဘာကြောင့်

ဒီလောက်တောင်စွဲလမ်းနေမိရတာလဲ၊

သွေးရယ်... ကျွန်တော်လေ...”

သက်ပိုင်ချိစာပေ

၇၂ ဆက်ပိုင်ချီ

ဖူးဖူး မျက်လုံးမှိတ်ကာ နားထောင်နေမိရင်းမှ သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိသည်။

ဘုရားရေ... ဘာကြောင့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါလိမ့်။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် မသိတတ်နိုင်တော့။

ရှက်ဝဲဝဲ အသံဖျော့ကလေးနှင့် ဖတ်ပြနေသော သွေး သွေးရဲ့အသံကလည်း ရပ်သွားသည်။

ဖူးဖူး မျက်လုံးများ ပြန်ဖွင့်လိုက်ရကာ ...

“ဆက်ဖတ်လေ သွေးရဲ့ ... ဆင်ဆာမဖြတ်ပါနဲ့ဆို”

သွေးသွေးပုံစံကလည်း ကြောင်စိစိကလေးဖြစ်လို့နေ သည်။

“ဟင့်အင်း ... သွေး ဆင်ဆာဖြတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့စာက အဲ့ဒီအထိပဲ ပါတယ်”

“ဟမ် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

ဖူးဖူး နားမလည်နိုင်စွာ အိပ်ရာထဲမှ ကုန်းထ၊ ပြီး သွေး သွေးလက်ထဲကစာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ရော့ ... ဖူး ဖတ်ကြည့်”

သွေးသွေးက ဖူးဖူး မယုံမှာစိုးသလို စာကို လှမ်းပေး သည်။ ဖူးဖူး စာကို ယူဖတ်ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်မှောင်များ ကုတ်သွားမိသည်။

“ဟင် ... ဘာကြီးလဲ၊ စာက အဆုံးမရှိ၊ အစမရှိ။

သက်ပိုင်ချီစာပေ

တုံးတီကြီးပါလား။ ဆက်လည်း မရေးထားဘူး”

“အင်းလေ ... သွေးလည်း ကြောင်သွားတာပဲ၊ ဘာ ကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဖူးသူငယ်ချင်းက အူကြောင်ကြောင်နဲ့” သွေးသွေး မျက်နှာကလေး စူပုပ်ကာ ပွစ်ပွစ်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဒီကောင် ငကြောင်၊ ဘာအထာမှန်း လည်း မသိဘူး။ တွေ့တော့မှ တစ်ချက်လောက် ဆွဲထိုးလိုက်ဦး မယ်”

ကိုယ်က စာယူလာခဲ့ပေးရတဲ့သူမို့ သွေးသွေးကို မျက်နှာ မှ အားနာစွာ တံခွန်ကို ကြိမ်းလိုက်ရသည်။

သို့သော် ... ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ ဖူးဖူး သက်ပြင်းချမိ ပြန်လေသည်။

အင်း ... စာကိုဆုံးအောင် ဆက်မရေးလို့ပဲလား မသိ။

သက်ပိုင်ချီစာပေ

အခန်း (၇)

၆၆

ကြောင်

ရာ... ငါ့မှာ မျက်နှာတွေ ပူလိုက်ရတာ၊ နင် ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ပြောစမ်း”

ဖူးဖူး တံခွန်လက်မောင်းကို ဖွဖွထိုးလိုက်ရင်း ပြောသည်။

“ဟာ... ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ... နင်ကလည်း ဘာလှိုင်းကြီး”

“ဘာငြင်းဦးမလို့လဲ၊ ငါကတော့ မျက်နှာအပူခံပြီး စာကို သွားပေးပေးရတယ်၊ နင်က အူကြောင်ကြောင်နဲ့ စာကို ဆုံးအောင် ရေးမထားတော့ ကြားထဲက ငါ ကောင်းမလား”

ဖူးဖူး မျက်နှာကြီး စုပုပ်ကာ တံခွန်ကိုဖိကောသည်။

တံခွန်က မနာအောင် ထိုးမှန်း သိသိကြီးနှင့် နာချင်ယောင်ဆောင်ကာ လက်မောင်းကို ပွတ်ရင်း...

“ဟို... ဟို... ငါ သူ စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ကြောင်... အဲဒါဆိုလည်း အစကတည်းက စာမပေးခိုင်းပါနဲ့လား”

“နင်ပဲ စာချရေးဆို”

“တော် တော်... ငါ့ဘက် လှည့်မလာနဲ့ သွေးရယ်၊ ကျွန်တော်လေ ဆိုပြီး တုံးတံကြီး ဖြတ်ချလိုက်တော့ ဟိုက ဘယ်လောက် ဖီးလ်အောက်သွားမလဲ”

ပြောရင်းက နီရဲစုပုပ်သွားသည့် သွေးသွေးမျက်နှာကလေးကို ပြန်သတိရကာ ဖူးဖူး တံခွန်ကို ပိုစိတ်တိုလာရသည်။

“တော်ပြီ... နင် ငါ့ကို နောက် ဘာစာမှမပေးခိုင်းနဲ့တော့... ငါ မပေးပေးတော့ဘူး၊ သွေးသွေးကလည်း ငါ ဘာပေးပေး ယုံကြည်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကိုလည်း ဟိုက တင်းသွားပြီ”

“ဟင်... သွေး သွေး ငါ့ကို တင်းသွားပြီ ဟုတ်လား”

တံခွန် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“တင်းသွားတာမှ လေးခွနဲ့ဆော်ချင်တဲ့အထိ ဖြစ်နေတာ၊ အသွားအလာ၊ အနေအထိုင် သတိထားနေ”

တံခွန် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး နောက်ချင်သည့်စိတ်ကလေးက ခေါင်းထောင်ထက ဖူးဖူး ပိုပိုသာသာကလေး ပြောလိုက်သည်။

“သွားပါပြီဟာ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

တံခွန် ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချကာ ညည်းသည်။

ဖူးဖူး ရယ်ချင်လာမိသည်။

နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားရင်း ...

“နင်က ဘာလို့ အဲ့လိုလုပ်ရတာလဲ”

တံခွန် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... ဖူးဖူးမျက်နှာကို တွေ့ဝေစွာကြည့်ကာ ...

“ဖူးဖူး ... ငါလေ ပထမတော့ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ရေးလိုက်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး အဲ့ဒီစာကြောင်းကို ငါ ဆုံးအောင်ဆက်ရေးလို့မရဘူး။ ငါ့လက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လှမ်းဆွဲထားသလိုပဲ ...”

ပြီး ... ပြီးတော့လေ ငါ့ကိုယ်ငါ မသေချာသေးသလိုပဲ”

တံခွန် ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး ပြောနေပုံက တိုင်တိုင်တည်တည်။

ဖူးဖူး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့။

“နင်ကလည်းဟာ”

လို့သာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသည်နှင့် ညည်းပြောပြောမိသည်။

ထို့နောက် ... သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိတော့သလို တိတ်ဆိတ်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြသည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သက်ပြင်းတွေလည်း ချမိကြသည်။

တရင်းတနီးပေါင်းသင်းခဲ့သည့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ ဖြစ်ပေမယ့် တံခွန် ခုလိုကြီး ငေးငေးရီရီကြီး မလွှဲစတမ်းကြည့်နေတော့ ဖူးဖူးမနေတတ်။

မသိမသာ မျက်နှာလွှဲမိသည်။

“ဖူးဖူး”

“ဟ”

အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ တံခွန် ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်တော့ ဖူးဖူး ဒိန်းခနဲ ရင်ထဲဆောင့်ခနဲကာ လန့်သွားရသည်။

“နင်လည်း သတိထားနေနော်”

“ဟင် ... ငါက ဘာဖြစ်လို့ သတိထားနေရမှာလဲ၊

နင်ကလည်း ဘာလိုင်းကြီး”

“ငါ့အတွက် သွေးသွေးတို့အိမ် ဝင်ထွက်နေရင်းနဲ့ သူ့

အစ်ကိုတွေ နင့်ကို မကြောင်ဘူးလား”

တံခွန် တစ်ခါမှ ခုလို ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်စကား မပြောဘူးသည်မို့ ဖူးဖူး ကြောင်သွားရသည်။

စိတ်ထဲ တံခွန်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကိုခံရတာ ကျေနပ်သလိုလိုလည်း ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကြောင်လို့ရမလား ... ငါ့လက်သီးစာ မိသွားမှာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ သွေးသွေးအစ်ကိုတွေကလည်း ချောမျို

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

တယ်၊ သုံးယောက်လုံးဆိုတော့ နင် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ။ တစ်ယောက်တည်းပဲရွေးလို့ ငါက သတိပေး”

“ဘာ ... တောက် ... တံခွန် နင် သေမယ့်သာပြင်”

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့ ငါက စေတနာနဲ့”

တံခွန်စကား မဆုံးလိုက်။

ဖူးဖူး လက်သီးပြင်သည်ဖို့ တံခွန် အူယားဖားယား ထွက် ပြေးရတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်း။

စကားအကောင်းပြောရင်းမှ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ် ယောက်က ဓမ္မထ၊ဖောက်တတ်ခြင်း။

နောက်ဆုံး ...

လိုက်ထိုး၊ ထွက်ပြေး ရန်ပွဲနှင့် အဆုံးသတ်ရခြင်း။

တံခွန် ခန့်မှန်းလိုက်သည့်အတိုင်းပင် ...

ဖူးဖူးကသာ ဘာမှမသိပေမယ့် ... ကိုယ့်ညီမဆီ ဝင် ထွက်လည်ပတ်ရင်း ဖူးဖူးရဲ့အလှအပများကို အတွေ့အမြင်များ လာတော့ သွေးသွေးအစ်ကိုတော်တွေ့ရဲ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလို့

သက်တိုင်ရဲစာပေ

လာခဲ့ပြီ။

“တစ်နေ့ ... တစ်နေ့ ...

ညီအစ်ကိုသုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်း ပြောဖြစ် နေသည်က ဖူးဖူးရဲ့အကြောင်းပဲဖြစ်သည်။

“ငါတော့ မရတော့ဘူးကွာ”

“ဟ ... ဘာလဲကွ ကိုငယ်ရ ... မင်းစကားက အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိ”

“ငါ ... ဖူးဖူးကို အရမ်းစွဲလမ်းမိနေပြီ”

ကိုငယ် လေသံကို နှိမ့်ချလျက် ပြောသည်။

သွေးသွေး ကြားသွားမှာကိုလည်း ကြောက်သည်လေ။

“ဘာ ... ဘာ ... မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် ကိုငယ်”

ကိုလေး မျက်လုံးကြီး ပြူးလျက် မေးသည်။

“ငါ ဖူးဖူးကို အရမ်းစွဲလမ်းမိနေပြီလို့ ပြောတာလေ”

“ဟေ့ကောင်”

ကိုလေး အသံနက်ကြီးနှင့် ထ,အော်သည်။

ကိုငယ် ကြောင်သွားရသည်။

“မင်းစကား ပြန်ပြင်လိုက်စမ်း ကိုငယ်၊ ငါက မင်းထက်

ပိုပြီး သူ့ကို ရူးသွပ်နေမိတာ”

“ဘာ”

ဒီတစ်ခါ ကိုငယ် ဟိန်းခနဲ ထ,အော်သည်။

သက်တိုင်ရဲစာပေ

“ကိုလေး... မင်းပြောချင်တာက မင်းလည်း သူ့ကို”

“ဟုတ်တယ်၊ မိသွေး ပြဿနာရှာမှာစိုးလို့ ငါ အသာ ငြိမ်နေရတာ”

“ငါလည်း အဲ့လိုပဲပေါ့၊ မိသွေး ရှိနေလို့၊ နို့မို့သာဆို ပူးဖူးလေးကို ငါ ဖွင့်ပြောပြီးပြီ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းစကားကို ပြင်လိုက်လို့ ငါပြော ထားတယ်လေ”

“မပြင်နိုင်ဘူးဗျာ၊ စကားလည်း မပြင်နိုင်ဘူး၊ နှလုံး သားလည်း မပြင်နိုင်ဘူး၊ အာကာတို့က one way သမား”

“မင်း ငါ့ကို စိန်ခေါ်နေတာလား... ဟေ့ကောင်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အခြေအနေတွေ တင်းမာလာပြီး မတ်တတ်ထရပ်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စောင်ပေပေ တွေ ကြည့်ကုန်ကြပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ”

ညီနှစ်ယောက် အခြေအနေက တင်းမာနေပြီမို့ ကိုကြီး ဝင်ပါလေပြီ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး နောက်ဆုတ်ကြစမ်း”

ကိုကြီး အစ်ကိုအကြီးဆုံးပီသစွာ ပွဲထိန်းပေးသည့် လေသံ ဖြင့် အဆုံးအဖြတ်ပေးလေပြီ။

“ဖူးဖူးကို ငါပဲ လိုက်မယ်”

ကိုကြီးလေးသံကို နှိပ်လျက် ပြောသည်။

“ဘာ”

ငြိမ်သက်နားထောင်နေကြသည့် ကိုလေးနှင့်ကိုယ် ရှူး ရှူးရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

“ရမလားကွ... မင်းက အကြီးဆုံးဆိုပြီး ဒီလိုအနိုင် ကျင့်လို့ဖြစ်မလား”

“အနစ်နာခံစရာရှိရင် အကြီးဆုံးက အနစ်နာခံရမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဟေ့ကောင်တွေ၊ တရားမျှမှုတ တပဲ ဆုံးဖြတ်ကြ”

“ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲလည်းပြော၊ ကလိမ်ကကျစ်တော့ မလုပ်နဲ့နော်”

“မဲနှိုက်ကြမယ်”

ကိုကြီးက အဆိုတင်သွင်းသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

“မဲနှိုက်မယ်၊ ပေါက်မဲရတဲ့သူက ...”

“ဖူးဖူးကို ကြိုးစားခွင့်ရမယ်”

“ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က မနှောင့်ယှက်ကြေး”

“အိုကေ”

အားလုံး သဘောတူညီစွာ မဲနှိုက်ကြဖို့ ပြင်သည်။ ညီ အစ်ကိုသုံးယောက်သား ရင်တထိတ်ထိတ် ...

ရသမျှ ဘုရားရှိခိုးမျိုးစုံလည်း မဲမနှိုက်သေးခင် ကပေါက် တိကပေါက်ချာ ရွတ်ကြသေးသည်။

“သံ ... သံဗုဒ္ဓေ ... အတ် ... အတ် ... ဟို ... ဘာပါလိမ့်”

“အိတ်ပိတော ... အောတောပိတ် ... အဲ ... ဟုတ် သေးပါဘူး”

“အစိန္တေယူ ... အစိန္တေယူ ... အင်း ပြီးတော့ ... ဘာလဲ”

ဘုရားရှိခိုးတွေ ကပေါက်ကတိ ကပေါက်ချရွတ်ရင်း မဲလိပ်နှိုက်ကြသည်။

“ဥုံ ... ကျားဆရာ ကြောင်၊ ကြောင်ဆရာ ကြွက်” မာန်သွင်းပြီး ကိုယ် မဲလိပ်နှိုက်၏။ ထို့နောက် ...

ချက်ချင်း ဖြေမဖွင့်ရဲ။ မျက်လုံးတစ်ဖက်သာ ဖွင့်လျက် မဲလိပ်ကို ဖြည်းဖြည်း ချင်းဖြေ၏။

ဟော ... တွေ့လိုက်ပါပြီ။

ဖူးဖူး ... ဆိုသည့် နာမည်ကလေး။
“ဟေး”

ကိုယ် တစ်ခဲနက်အော်ကာ ထ, ခုန်၏။
“ပေါက်ပြီ ... ပေါက်ပြီကွ”

ကိုယ် လက်သီးလက်မောင်း တန်းလေပြီ။

“ပြစမ်း ... ပြစမ်း”

ကိုလေးနှင့်ကိုကြီး မယုံ။

ကိုယ်လက်ထဲမှ မဲလိပ်ကို အတင်းယူကြည့်ကြ၏။

“ဟင်း”

တကယ် ပေါက်မဲကျမှန်းသိတော့ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာမကောင်းကြတော့။

“တွေ့ပြီနော် ... တွေ့ပြီနော် ဒါပဲကွ ... စေတနာ မှန်တော့ ထိုက်တန်တဲ့သူသာ ရတာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... အပိုတွေ မပြောနဲ့”

ကိုလေး နားကြားပြင်းကတ်သလို ဖြတ်ပြောသည်။

“ဒါပဲနော် ... ဒီနေ့ကစပြီး ငါ ဖူးဖူးရဲ့အချစ်ကိုရဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ မင်းတို့ လုံးဝအနှောင့်အယှက်မပေးရဘူး”

ကိုကြီးနှင့်ကိုလေး ကိုယ်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မိသွေးဆီလည်း သတင်းပေါက်ကြားအောင် ချွန်တွန်း မလုပ်ရဘူး”

ကိုကြီးနှင့်ကိုလေး မျက်နှာပုပ်ကြီးတွေနှင့် ဘာမှပြန်မ ပြော။

ကိုယ်ကတော့ လေထဲ လမ်းလျှောက်နေသလို မြောက် ဆွ မြောက်ဆွ။

“ပထမဆုံး ရယူဖို့အရေး ... ဟေး ဟေး”
သီချင်းတောင် အော်ဆိုလိုက်သေးသည်။
ဖူးဖူးက ဘယ်ဆီနေမှန်း မသိသေး။

“သွေးသွေး ... ရော”
သွေးသွေးရဲ့အရိပ်အယောင် မမြင်ရသေးသည်မို့ ဖူးဖူး
အိမ်ထဲ ချက်ချင်း မဝင်သေးဘဲ မေးလိုက်သည်။
သွေးသွေးမှလွဲရင် ယောက်ျားလေးတွေချည်းသာမို့ အမြဲ
သတိအနေအထားနှင့် ဖူးဖူးနေသည်။
“ညီမလေး ... နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းသွားပြတယ်”
“ဪ ... ဒါဆို နောက်မှ ကျွန်တော် လာခဲ့တော့
မယ်၊ ကျွန်တော် လာသွားတယ်လို့သာ ပြောပေးပါ”
ဖူးဖူး ပြောပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်းလှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။
ယောက်ျားလေးလို ဝတ်စားနေထိုင်ပေမယ့် ဖူးဖူး ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့ခဲ့။
ပြီးတော့ ...
ကိုယ်က ခပ်မှန်မှန်နေလို့သာ မရောရဲတာ။ သွေးသွေး

အစ်ကိုတွေက ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားချင်ကြသည်ဆိုတာ ဖူးဖူး
သိတာပေါ့။
“ဖူးဖူး ... ဟို ... ဟို”
သွေးသွေးအစ်ကို အငယ်ဆုံးရဲ့အသံက မူသိပ်မမှန်ချင်။
အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည်မို့
ဖူးဖူး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ချာခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်ကာ...
“ဘာလဲ ... ဘာပြောမလို့လဲ”
“ဟို ... ဟို ... ပြန်လာခါနီးပါပြီ၊ အိမ်ထဲဝင်စောင့်ပါ
လားလို့”
ထိုလူ မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် တံတွေးတစ်ချက် မျိုချ
လိုက်တာ ... ဖူးဖူး မြင်လိုက်သည်။
“ဟင့်အင်း ... မစောင့်တော့ဘူး၊ နောက်မှပဲ မှန်းပြီး
ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်တော့မယ်”
ဖူးဖူး ပြန်လှည့်ထွက်သည်။
“ဖူးဖူး”
ခေါ်ပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖူးဖူး စိတ်တိုလာပြီ ...
‘ကျစ်’
ခနဲ စုတ်သပ်ကာ ဇက်ကို ဘယ်ညာလှည့်ချိုးလိုက်ပြီး ...
“ကဲ ... ခင်ဗျား ဘာပြောမှာလဲ၊ ကျွန်တော် သိပ်စိတ်
မရှည်တော့ဘူးနော်”

“ဪ... အဟင်း... ကောင်းကောင်းသွားလို့”
သွေးသွေးအစ်ကို ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောသည်။

“ကျွတ်... အရေးထဲ ကိုရီးယားလာရိုက်နေရသေး
တယ်”

ဖူးဖူး တကယ်စိတ်တိုကာ ရိုင်းတယ်ထင်ချင် ထင်ပါစေ
တော့။ ဘုပစ်ခဲ့လျက် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။
စိတ်ထဲ မကြည်လင်။ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်း၍နေသည်။

သွေးသွေးဆီလာလည်တော့လည်း သွေးသွေးက မရှိ။
ဘယ်သွားရမလဲ မသိတော့။

တံခွန်ဆီပဲ သွားရကောင်းမလား။ တံခွန် တစ်ယောက်
လည်း မတွေ့ရတာ ကြာပြီ။

အိမ်သွားရင်လည်း မရှိ။ သင်တန်းလည်း လာမတက်
တာ ကြာပြီ။ တံခွန်တစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ စိတ်လေ
နေတာလား။

ဖူးဖူးစိတ်ထဲ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက် တံခွန်ကို အရမ်း
သတိရမိလာသည်။

တွေ့ချင်စိတ်လည်း ပြင်းထန်လာလျက် တံခွန်အိမ်သွား
ဖို့ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့သည်။

... မင်း ဘာပြောမလဲ တံခွန်၊ မေမေ့ကို
ညာဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့နော်၊ မေမေက သတင်း အတိအကျ
ရထားတာ”

ဖူးဖူး ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ အန်တီအသံ
က မာထန်နေသည်လေ။ အန်တီ တံခွန်ကို ဆူနေသည်လား။

ဒီကောင် ဘာတွေလုပ်ထားပြန်ပြီလဲ။ သိချင်စိတ်စော
လျက် ဧည့်ခန်းထဲ ခြေလှမ်းတို့ မြန်ဆန်စွာ ရောက်သွားရသည်။

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည့် တံခွန်မျက်နှာက စိတ်နှင့်လူ
မကပ်သလို။

ဖူးဖူးကိုမြင်တော့ စိတ်ရှုပ်သွားပုံမျိုး။ မျက်မှောင်တို့ ကုတ်
သွားသည်။ ဖူးဖူး ဂရုမစိုက်ဘဲ အန်တီနား ဝင်ထိုင်ကာ ...

“သူ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

ဖူးဖူး စပ်စုလိုက်သည်။ တံခွန် မျက်စောင်းကြီး လှမ်း
ချိတ်သည်။ ဖူးဖူးမေးတော့ အန်တီ သက်ပြင်းရှိုက်ပြလျက် ခေါင်း
ခါလိုက်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ သမီးရယ် ... သမီးသူငယ်ချင်း
ကျောင်းပြေးတယ်လေ”

ဪ ... တံခွန် ကျောင်းပြေးသည့်ကိစ္စပဲ။

အန်တီစကားကို ဖူးဖူး စိတ်ဝင်စားဟန် စူးစိုက်ကာ
နားထောင်ပြလိုက်တော့ အန်တီ တက်ကြွလာကာ စိတ်လိုက်မာန်
ပါ ဖြစ်လာတော့သည်။

“အန်တီမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ ဘီယာဆိုင် ထိုင်
နေတာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ အန်တီကို သတင်း အတိအကျပေးတယ်။
အန်တီက သူ့ကို ခေတ်နဲ့အမီ ရင်ပေါင်တန်းပြီး သိမြင်
စေချင်လို့ ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်ခိုင်းတာ ...။

အဲ့ဒါကို သူ အတန်းလစ်တော့ ကောင်းသလား”

“ဘယ်ကောင်းမလဲ အန်တီရယ်”

ဖူးဖူး ခွန်းထောက်လုပ်လိုက်တော့ တံခွန် မျက်လုံးပြူး
ကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ဖူးဖူး မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ...

“သင်တန်းကြေး ပေးထားရတာ နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ
အန်တီရယ်”

“အံ့မယ်လေး ဖူးဖူးရယ် ... ငါ့သမီးကမှ အဲ့ဒီလို တွက်

တတ်၊ နှမြောတတ်သေးတယ်၊ သူကတော့ မိဘရှာထားတဲ့
ပိုက်ဆံကို နည်းနည်းမှကို မလေးစားတာ၊ ဟင်း ဟင်း ... ဖူး
ဖူးပြောတာ ကြားသလား တံခွန် ... ဟင်”

အမှတ်ကပ်ရလိုက်သည်မို့ ဖူးဖူး မျက်နှာကို မသိမသာ
ကလေး မော့ချီလိုက်သည်။

တံခွန်ရင်ထဲတော့ မခံချင်စိတ်နှင့် အတော်ကလေး
အောင့်သက်သက်ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

“ဇာတွေက တစ်ရက်ပျက်ရင် တစ်ရက် အရမ်းသိသာ
တာ၊ ဇာတွေက အရမ်းမြင့်တာလေ၊ တစ်ချိန်ပျက်ရင် ပြန်လိုက်
ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

တွန်းလက်စနှင့်တော့ ဖူးဖူး အဆင်းကို ဘီးတပ်ကာ
တွန်းလွှတ်သည်။

တံခွန်မျက်လုံးကြီးတွေက စားတော့ ဝါးတော့မလို
ဒေါသတညည်းညည်းဖြင့် ပြူးထွက်လာသည်။

ဖူးဖူးရင်ထဲ ရယ်ချင်စိတ်က တလိပ်လိပ်တက်လာတော့
သည်။

“သမီးရယ် ... ဒါနဲ့များတောင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို
မထိန်းပေးဘူး၊ သူ အတန်းလစ်တာသိလျက်နဲ့ အန်တီကို လာ
တိုင်ပါတော့လား”

အန်တီပြောရင်းက မာန်ပါလာကာ ကိုယ့်ဘက် မြားပြီး

လှည့်လာတော့ ဖူးဖူး ချက်ချင်း ကပျာကယာ ...

“ဟာ ... ဖူး အခုပဲ လာတိုင်တာ အန်တီ၊ ဖူးကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ဖူးက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ခြေလှမ်းပျက်တာ သိသိကြီးနဲ့ လွှတ်ထားမယ့်သူမျိုး မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“သူ ဘီယာဆိုင် ထိုင်တာလည်း ဖူး မသိလို့ပါ။ ဖူးသာ သိရင် သူ့ကို ဆွဲထိုးပြီး ဆိုင်ထဲက ခေါ်ထုတ်လာမှာ”

ဖူးဖူး မေးလေး တင်ပေါ့ပေါ့လုပ်ကာ ပြောတော့ တံခွန် သူ့အမေ မမြင်အောင် လက်သီးဆုပ်ပြသည်။

“အေး ... ဖူးဖူးရယ် သမီးသူငယ်ချင်းအတွက် အန်တီ တော့ အရမ်းကို စိတ်ညစ်နေရတယ်၊ သူ ဘာလို့ ဒီလောက် တောင် ခြေလှမ်းတွေ ပျက်နေရတာလဲ၊ အန်တီတော့ စဉ်းစားလို့ ကို မရတော့ဘူး”

“ပျက်မှာပေါ့ အန်တီ ... သူက”

ဖူးဖူးစကား စလိုက်သည်နှင့် တံခွန် ပျာပျာသလဲဖြစ် သွားကာ မပြောရန် မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ဖြင့် တားလေတော့သည်။

မတားနဲ့တော့ တံခွန်ရေ ... ဆောရီးပဲ။

နှင့် ဒီလောက် အတန်းတွေပျက်ပြီး စိတ်လေနေမှတော့ နင့်ကို တိုင်ကိုတိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်။

“သူ ... သူ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ အန်တီကို ပြောစမ်းပါဦး”

“သူ ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန် လိုက်ကြိုက်နေတာလေ၊ အခု ... အဲ့ဒီစိတ်ကြောင့် အဲ့ဒီလို စိတ်တွေလေပြီး ခြေလှမ်းတွေ ပျက်နေတာပေါ့”

ဖူးဖူး ဇွတ်နှစ်ကာ ပြောချလိုက်တော့သည်။

တံခွန်အခြေအနေက မပြောလို့ မဖြစ်တော့သည့် အခြေအနေ ဖြစ်နေပြီလေ။

ဖူးဖူးစကားအဆုံးမှာ စိမ်းနက်တောက်လက်သွားသည့် တံခွန်မျက်လုံးတွေကို မြင်လိုက်ရလျှင် တံခွန် အရမ်းကို စိတ်ဆိုး သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။

ကိစ္စမရှိ။ နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးတော့ တံခွန် ရေ။ နင် စိတ်လေနေတာကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး။

“ဘယ် ... ဘယ်လို ... အံ့မယ်လေး သားက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ခုလို စိတ်တွေလေနေတာ ဟုတ်လား”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း အဲ့လောက်တောင် ဖြစ်ရအောင် မင်း ... အဲ့ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လောက်တောင် စွဲလမ်းနေလို့လဲဟင် တံခွန်”

“အဲ့ဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ ဖူးဖူး ... ဟင်၊ အန်တီကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

အန်တီက ဖူးဖူးကိုပင် မေးလေပြီ။ ဖူးဖူးမှာ အမှန်အတိုင်း

ဖြေရကောင်းနိုး၊ လိမ်ရကောင်းနိုး ဝေခွဲမတတ်တော့ပြီ။
 ဒီကိစ္စထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်သည်မို့ အမှန်
 အတိုင်း ဖြေဖို့ကို ဖူးဖူး နှုတ်တွန့်နေမိသည်။
 သင်တန်းကပါပဲ ... လို့ ဖြေလိုက်ရင်လည်း အန်တီက
 တံခွန်ကို သင်တန်းပြောင်းအပ်လိုက်ရင် တံခွန် ဖူးဖူးကို အရမ်း
 စိတ်ဆိုးသွားမှာ သေချာသည်။
 ခုတောင် ... ဖူးဖူးကို စူးရဲနေအောင် စိုက်ကြည့်နေသည့်
 တံခွန်မျက်နှာကြီးက ဒေါသတကြီး နီရဲနေတာ ...
 ဖူးဖူးမှာ နင်လာသော တံတွေးတစ်ချက်ကို မျိုချလျက်
 မယုတ်မလွန်ပင် ...
 “အို ... တာဝါကြီးမှာနေတာ အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်
 မလေးက အေးအေးဆေးဆေးပါ”
 “တံခွန်ဘက်ကသာ တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်ပြီး စိတ်လေနေ
 တာပါ။ ဟိုက သူ့ကို ဘာမှအထာတွေပေးမထားပါဘူး”
 “ဟိုလေ ... အန်တီတွေ့ရင် အဲ့ဒီကောင်မလေးကို
 သဘောကျ”
 “အို ... ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း မလိုချင်ဘူး။ တွေ့
 လည်း မတွေ့ချင်ဘူး”
 ဖူးဖူးမှာ တံခွန် အတန်းပျက်ရက်တွေများပြီး စိတ်လေ
 နေတာကိုသာ အန်တီကို တိုင်ချင်သော်လည်း ...

သွေးသွေးနှင့်ကိစ္စကိုတော့ ဘာမှနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီး
 ချင်တာမဟုတ်။
 အန်တီ ... သွေးသွေးအပေါ်ကိုလည်း တစ်မျိုးမမြင်ရ
 အောင် ကာကာကွယ်ကွယ်ပြောရင်း ...
 တံခွန်နှင့်သွေးသွေးကို သဘောတူချင်လာအောင် ပြော
 ပေးဖို့ ပြင်ဆဲ။ အန်တီက ခါးခါးသီးသီးပင် ငြိမ်လေလျှင် ဘာဆက်
 ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။
 သွားပြီ ... လို့ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။
 တံခွန်အတွက် အခြေအနေမကောင်းတော့ပြီ ... ဆို
 တာလည်း တွေးလိုက်မိသည်။
 တင်းမာနေသော အခြေအနေမှာ သားအမိနှစ်ယောက်
 ကြားနေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်၍လာဆဲ။
 “တံခွန် ... မင်း ဘယ်မိန်းကလေးမှ စိတ်ဝင်စားဖို့
 စိတ်မကူးနဲ့၊ မင်းကို မေမေတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သဘောတူ
 ထားတဲ့သူရှိတယ်ဆိုတာ မင်းခေါင်းထဲ ထည့်ထား”
 အန်တီက ပြတ်သားသောလေသံနှင့် တံခွန်ကို ပြော
 သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သဘောတူထားတဲ့သူ ...
 ဆိုတဲ့ စကားကိုပြောစဉ် ဖူးဖူးကို တဲ့တိုးပင်ကြည့်ပြီး
 ပြောလိုက်ရာ ဖူးဖူးမှာ တရိုန်းရိုန်း တဖိန်းဖိန်းဖြစ်သွားရသည်။
 ငယ်ငယ်ကတည်းက တံခွန်ရဲ့ဖေဖေနှင့်မေမေက ကိုယ်

တွေနှစ်ယောက်ကို ကြီးလာရင် ပေးစားမှာ ... လို့ အမြဲစနောက်
နေတတ်ကြပေမယ့် တကယ့်ကြီး စိတ်ကူးရှိထားကြတာလို့ မထင်
ခဲ့။

ဖူးဖူးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆံပင်ပုံစံကအစ အဝတ်အစား
ပုံစံအဆုံး ယောက်ျားလေးလိုပင် ဝတ်စားနေထိုင်ကာ တံခွန်ကို
လည်း ယောက်ျားလေးချင်း ပေါင်းသလိုသာ သဘောထားပြီး
ပေါင်းသင်းခဲ့တာ ...

ဖေဖေနှင့်မေမေကလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖူးဖူး
ယောက်ျားကလေးပုံစံ နေထိုင်ပြောဆိုခဲ့တာကို ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး။

တံခွန်မေမေကသာ ဂါဝန်ကလေးတွေ ဝတ်စမ်းပါ သမီး
ရဲ့။ မျက်နှာကလေးက ဖူးဖူးကလေးနဲ့ ဂါဝန်ကလေးတွေနဲ့ သာ
လိုက်မှာ ... ဘာညာနှင့် စည်းရုံးတတ်ခဲ့သေးတာ။

နောက်ဆုံး ... ဘယ်လိုမှ စည်းရုံးမရတော့မှ ...
အင်းလေ ... ငယ်သေးတာပဲ၊ ခုတော့ သမီးကြိုက်
သလိုနေထားဦး။ ကြီးလာရင်တော့ တံခွန်ကို ယူရမှာနော် သမီး
... လို့ ပြောခဲ့တာ။

ဒါပေမဲ့ ... စနေကျမို့ နားထဲရိုးအီနေတာ အန်တီ
ပြောသမျှကို ဖူးဖူး ဘယ်လိုမှမနေခဲ့။

အခု ... အတည်ကြီး ပြောချလာတော့မှ ရင်တွေခုန်
ကာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်လာမှန်းမသိ။

တံခွန်ကိုလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့သလို ဖြစ်လာ
ကာ ...

ချက်ချင်းပင် ထပြန်ဖို့ ကြိုးစားမိတော့သည်။

“ဟို ... အန် ... အန်တီ ... ဖူးဖူး ပြန်တော့မယ်
နော်၊ ဟိုလေ ... စာကြည့်ရဦးမှာမို့ နောက်မှပဲ အေးအေးဆေး
ဆေးလာခဲ့တော့မယ်”

ဖူးဖူး ထလစ်ဖို့ ပြင်မိတော့သည်။

“ပြန်တော့မလို့လား ... အေး ... အေး နောက်လည်း
တံခွန် ခြေလှမ်းပျက်ရင် အန်တီကို လာတိုင်နော် ကြားလား
သမီး၊ သမီးသူငယ်ချင်းကို လွှတ်မထားနဲ့ ဝိုင်းထိန်းပေးဦး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ဖူးဖူး ထူပူရိုင်းဖိန်းနေရသည်မို့ ဧည့်ခန်းထဲမှ မြန်မြန်
ထွက်ဖို့သာ စိတ်စောနေမိသည်။

“မိဖူး ... နေဦး ... ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် ဖူးဖူးထွက်လာဆဲ ... တံခွန်
အနောက်မှ ပြေးလိုက်လာပြီး ပြောသည်။

ဖူးဖူး ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

တံခွန်လေသံက ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားထိန်းထား
သည့်တိုင် အသံပျက်ကာ အေးစက်စက်။

တံခွန် တစ်ခုခုပြောတော့မှာပဲဆိုတာ သိလျက် ဖူးဖူး

ခြေလှမ်းကို ပြန်နှေးလိုက်သည်။

သို့သော် ... တံခွန်ပြောမယ့်စကားများဟာ စိတ်ဆိုးပြီး ဒေါသနှင့် ပြောမယ့်စကားများပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ... ဆိုတာလည်း ဖူးဖူး သိနှင့်လို့နေသည်။

ကားနားရောက်လျှင် ဖူးဖူး ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်လျက်

“နင် ဘာပြောမှာလဲ တံခွန်၊ ငါ့ကို အိမ်အထိ လိုက် မပို့နဲ့တော့၊ ပြောစရာရှိ ဒီမှာပဲ ပြောတော့”

“အေး ... ပြောမယ်၊ နင့်ကို ငါ အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်၊ နင် မေမေ့ကို တမင်ချွန်တွန်းတာ မဟုတ်လား”

တံခွန်အသံမှာ ဒေါသဖြင့် တုန်ခါလျက် မျက်နှာမှာ လည်း ရဲရဲနီနေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ နင် အတန်းပျက်တာတွေ အရမ်းများနေ လို့”

“နေစမ်းပါ ... အဲ့ဒါ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ သွေးသွေးကိစ္စ ကိုရော ဘာကိစ္စ ထည့်ပြောရတာလဲ”

တံခွန်မျက်နှာမှာ နီရဲသထက် ပိုပြီးနီရဲလာသည်။

မျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ သွေးကြောများမှာ ပေါက်ကွဲထွက်တော့ မလား ထင်ရလောက်အောင် ကြွပ်ဆတ်၍နေသည်။

“တံခွန် ... ငါက နင့်အတွက် စေတနာ”

“ဘာ ... စေတနာ၊ ဘာစေတနာလဲ၊ တော်စမ်းပါ

... ကြားကောင်းအောင် လာလုပ်မနေနဲ့၊

နင့်အကြံ ငါမသိဘူးများ ထင်နေသလား၊ ငါ့ကို သွေး သွေး ပြန်ချစ်သွားမှာ နင်မနာလိုလို့ ပွဲဖျက်တာ မဟုတ်လား ဟင်၊ ငါမသိဘူးများ မထင်နဲ့”

ဘုရားရေ ... အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ... ဖူးဖူး မျက်လုံးများ ဝိုင်းခနဲ။ ပြောရက်လိုက်တာ ...

ဘယ်နည်းနှင့်မှ မယုံနိုင်စွာ။ အံ့ဩစိတ်၊ ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံး နင့်၍သွားရသည်။

တံခွန်ရယ် ... နင် ပြောထွက်ရက်လိုက်တာ။

ငါက သွေးသွေး နင့်ကို ပြန်ချစ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ မနာလို ဖြစ်ရမှာလဲ။

ဖူးဖူးသည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်အောင် နင့်သွေးနာကျင်၍ နေဆဲ။

သူကတော့ ... ရက်စက်လှစွာ ဆက်ပြောခဲ့သည်မှာ

“ဘာလဲ ... သွေးသွေးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်မရခဲ့ရင် ငါ ... နင့်ဘက် လှည့်လာလိမ့်မယ်လို့ တွက်ထားလို့လား ... ၊

ဆောရီးပဲ ... အဲ့ဒါဆိုရင် နင် စောစောစီးစီး နောက် ဆုတ်လိုက်တော့”

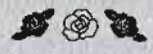
“တံခွန် ... နင် ... နင်”

ဖူးဖူးသည် ငြင်းဆန်ရန် ပြင်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ စေး

ထန်းတုန်ယင်လျက် စကားဆက်လို့ မရနိုင်တော့။
 ရှက်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ် ရင်တစ်ခုလုံး မခံမရပ်နိုင်
 အောင် နာကျင်ခါးသီး၍နေသည်။
 မျက်ဝန်းတို့ ပူနွေးစွတ်စိုလာရသည်။
 တံခွန် ... နှင့် သိပ်ရက်စက်တယ်။
 စေတနာရဲ့ တုံ့ပြန်ချက်က ဒါလားဟာ။ ငါက ...
 ငါက ... နှင့်အတွက် စေတနာနဲ့ ပြောလိုက်မိတာပါ
 တံခွန်ရဲ့။
 နှင့် ... ငါ့ကို ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက်ပြောဖို့
 မလိုပါဘူး။
 အခု ... နှင့်ပြောလိုက်တာ နှင့်အပေါ်ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့
 စေတနာ၊ ပြီးတော့ ... ငါ့ရဲ့သိက္ခာ ဘယ်လောက်တောင် ကျ
 ဆင်းသွားရပြီလဲ နှင့်သိရဲ့လား။
 ငါ နှင့်အပေါ် ဘယ်တုန်းကများ စိတ်ယုတ်မာမွေးခဲ့ဖူး
 လို့လဲ။ နှင့်ရဲ့ကောင်းကျိုး၊ နှင့်ရဲ့စိတ်ချမ်းသာမှုကိုသာ ငါ အမြဲ
 လိုချင်ခဲ့တာပါ။
 နှင့် စွပ်စွဲသလို ငါဟာ နှင့်နဲ့သွေးသွေး ချစ်သူတွေဖြစ်
 ခွင့်ရမှာ မလိုလားခဲ့ရင် ပွဲဖျက်ချင်ခဲ့ရင် ...
 အစောကြီးကတည်းက နှင့်နဲ့သွေးသွေး နီးစပ်မှုရအောင်
 ငါ ကြိုးစားပေးခဲ့ပါ့မလား။

သက်တိုင်ရဲ့စာပေ

နှင့်အတွက် ငါ သွေးသွေးကို ခင်မင်ခွင့်ရအောင် ကြိုး
 စားခဲ့တာကို နှင့် မေ့နေပြီလား။
 အခုတော့ ... ငါ့လုပ်ပေးခဲ့ရသမျှ အားလုံးဟာ သဲထဲ
 ရေသွန်ပေါ့။ ဆုံးရှုံးရပြီပေါ့။
 စေတနာမှန်ရင် တူညီသောတုံ့ပြန်မှု ရတတ်တယ် ...
 ဆိုတဲ့ စကား ရှိပေမယ့် ... ငါ့စေတနာတွေကျတော့ ခါးသီးသော
 တုံ့ပြန်မှုပဲ ပြန်ရတာပါလား။
 ငါ့ရဲ့ပေးဆပ်ခြင်းက ခုတော့ ဆုံးရှုံးဖို့ ဖြစ်ခဲ့ရပြီပေါ့။
 ဖူးဖူးမှာ နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ ဖွင့်ဟ၍မရနိုင်သည့်တိုင် ရင်
 တွင်းမှာတော့ နှင့်ဆွေးသော၊ နာကျင်သော၊ ခါးသီးသော စကား
 လုံးများစွာ ဆူပွက်၍ ပါးပြင်ပေါ် ပူနွေးသော မျက်ရည်စက်တို့
 စီးပြိုလိမ့်ဆင်း၍ လာခဲ့သည်ကို သိလိုက်ရသည်နှင့် ကားပေါ်
 မြန်ဆန်စွာတက်ကာ နောက်လှည့်မကြည့်စတမ်း မောင်းထွက်လာ
 ခဲ့သည်။
 နှင့် သိပ်ရက်စက်တယ် တံခွန်။
 ငါ့ဘဝမှာ ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်ရည်ကျဖူးခြင်း
 ပဲ။
 ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။

သက်တိုင်ရဲ့စာပေ

နင်နဲ့ငါဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက မကြာခဏ စိတ်ဆိုး
စိတ်ကောက်တတ်ကြပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စ၊
နောက်ကျီစယ်ရုံအပြင် ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဘယ်တုန်း
ကများ ပြောခဲ့ကြဖူးလို့လဲ။

ငါ နင့်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘယ်လောက်တောင်
တွယ်တာခဲ့ရသလဲ... ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား တံခွန်ရယ်။

နင်နဲ့ငါဟာ တစ်လမ်းတည်းနေတဲ့ အိမ်နီးချင်းငယ်သူ
ငယ်ချင်း ... ဆိုတာတောင် တစ်နှစ်တည်း၊ တစ်လတည်း၊
တစ်ရက်တည်းပေးတဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းလေးသာခြားတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း
အရင်းကြီးပါဟာ။

အားနိုး (၃)

တစ်လေးကိုးရာ ဝါးပေါ်မှာ
ငြိမ ...
တစ်ရက် ...

"April Fool"

၆၆

“နေ့ ဘာနေပါလိမ့်”
“ပေရယ်လ် တစ်ရက် ... လေ”
“ဟင်း ... စိတ်ညစ်ပါရဲ့”
“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်ရတာလဲ သိကိရဲ့”
“သိတာရယ် ... ပေရယ်လ်တစ်ရက်ဆိုတာ အနောက်
နိုင်ငံတွေမှာ ပေရယ်လ်ပူးလ် အရှူးလုပ်တတ်ကြတဲ့နေ့လေ”
“အို ... အဲ့ဒါနဲ့ စိတ်ညစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ဒီနေ့ ဗိုက်က အနာစိပ်လာတယ်၊ ညက လည်း သီတာသိတဲ့အတိုင်းပဲ နာလိုက်တာ၊ တစ်ညလုံး အော်လို့ မရဘူး။ ဒီနေ့ မွေးတော့မှာလား မသိဘူး။ ဒီနေ့များ မွေးချလိုက် ရင် အခက်၊ ပေရယ်လ်ပူးနေမှာ မွေးတာဆိုတော့ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်မဟုတ်ဘဲ သူများကို အရှူးလုပ်တတ်တဲ့ အစအနောက် သန်တဲ့ကလေးလေးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဒေါ်သီဂီ ပြောတော့မှပင် ဒေါ်သီတာလည်း မျက်လုံးပြူး သွားကာ ...

“ဟယ် ... ဟုတ်ပါရဲ့နော် ဒုက္ခပဲ၊ သီတာလည်း ဒီနေ့ အနာစိပ်နေတာ၊ ဒီနေ့များ မွေးချလိုက်ရင် ဒုက္ခပဲ”

“ဟုတ်တယ် သီတာရယ် ... စိပ်နေလိုက်တာ၊ အား ... ပြောရင်းနဲ့ နာလာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... အဲ့ဒါ သီတာလည်း နာလာပြီ ... ဒုက္ခ ... အား ... ဒုက္ခပါပဲ”

ပြောရင်း ဆိုရင်းမှ နှစ်ယောက်သား အပြိုင်အဆိုင် ဗိုက်နာလာကြသည်။

ဒေါ်သီဂီတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် ဒေါ်သီတာတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်စုံတွဲမှာ ကျောင်းတုန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ပြုကြတော့လည်း မတိမ်းမယိမ်း။ ကိုယ်ဝန် ဆောင်တော့လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်။

အိမ်နီးနားချင်း တစ်လမ်းတည်းသားတွေမို့ အိုကျီတစ် ယောက်တည်းကိုပဲ ဗိုက်အတူတူအပ်လိုက်တာ။

ဂျူးဒီတ် (မွေးမည့်ရက်) ကလည်း တစ်ရက်ထဲမို့ ဆေးရုံ ကိုလည်း အတူတူ တက်လိုက်ကြသည်။

ပြီးတော့ ... အဖော်ရအောင်ဆိုကာ နှစ်ယောက်ခန်းကို ပဲ ယူလိုက်ကြသည်မို့ ခုတင်ချင်းကလည်း ကပ်လျက်။

အခု ... နာလာတော့လည်း တိုက်ဆိုင်လှစွာပင် နှစ် ယောက်သား တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်နေသည်။

“အား ... မောင်ရေ လာပါဦး ... ဒီမှာ သီဂီဗိုက် အရမ်းနာလာပြီ”

“ကို ... ကိုရေ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ မြန်မြန်လာပါဦး ... သီတာ ဗိုက်တအားနာလာပြီ ... အား ကျွတ် ကျွတ်”

နှစ်ယောက်သား ခင်ပွန်းသည်နှစ်ယောက်ကို အားကိုး တကြီး အသံကုန် ကုန်းအော်ကြ၏။

အပြင်ဘက်မှာ အေးအေးလူလူ ဘောလုံးပွဲအကြောင်း လေကန်နေကြသော ခင်ပွန်းသည်နှစ်ယောက်မှာလည်း ဇနီးဖြစ် သူများရဲ့အော်သံကြားရလျှင် အူးယားဖားယားပင် အခန်းတွင်း ပြေးဝင်ကြပြီး ...

“သီဂီ ဗိုက်အရမ်းနာနေပြီလား”

“ဗိုက်နာလို့လား သီတာ”

မေးမယ့်သာ မေးရသည်။ တကယ်တော့ ... မေးစရာ မလိုလောက်အောင် အံ့ကြိတ်ရုံ့မဲ့နေသည့် ဇနီးသည်တွေ၏ မျက်နှာက ဆန္ဒပြနေသည်။

“ခဏ ... ခဏလေး ဆရာမတွေကို သွားပြောလိုက် ဦးမယ်နော်”

ခင်ပွန်းသည်နှစ်ယောက် ပျာယာခတ်ကာ ဆရာမတွေရဲ့ အခန်းဆီ ပြေးဖို့ပြင်သည်။

“အံ့မယ်လေး ... စိတ်ညစ်လိုက်တာနော် ဒီနေ့များ မွေးတော့မှာလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဒုက္ခပါပဲ”

ဇနီးဖြစ်သူတွေဆီမှ စိတ်ညစ်လိုက်တာ ဒုက္ခပါပဲဆိုသော စကားများကြောင့် ဦးရာဇာနှင့်ဦးသူရတို့ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားကြရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သိကီရဲ့”

“သီတာကရော ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါ်သိကီနှင့်ဒေါ်သီတာတို့မှာ ခါးထောက်လျက် ရှုံ့မဲ့ရင်း

“ဒီနေ့ ဝေရယ်လ်ဖူးလ်နေလေ”

“သိကီကပြောတယ် မကောင်းဘူးတဲ့”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီနေ့ ဝေရယ်လ်ဖူးပဲ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့တုန်းဗျ”

သက်ဒိုင်ရဲဇာပေ

ဦးသူရမှာ အနောက်တိုင်းလေ့ ဝေရယ်လ်ဖူးလ်နေအကြောင်း မသိသေးသော ဦးရာဇာကို ဇာတ်ကြောင်းလှန် ရာဝင်ရှင်းပြရသည်။

ဦးရာဇာမှာ သိရလျှင် တဟားဟားအော်ရယ်ကာ ...

“ဪ ... ဘာများလဲလို့ ဝေရယ်လ်ဖူးလ်တော့လည်း ဖူးလ် ဖူးလ်ပေါ့ကွာ ... ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ မိန်းမရယ် မမွေးနဲ့ ဆိုပြီး တားထားလို့ရတဲ့အရာမှလည်း မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီနေ့ ဝေရယ်လ်ဖူးလ်မို့ မမွေးချင်ဘူး၊ နက်ဖြန်မှမွေးမယ်ဆိုပြီး ရက်ရွှေ့လို့မှလည်း မရတာ”

ဦးရာဇာနှင့်ဦးသူရတို့ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် နားချကြသည်။

ခင်ပွန်းသည်တွေ နားချကြတော့မှပဲ အလူးအလဲနာနေပြီ ဖြစ်သော မခိုက်နှစ်ယောက်မှာ ...

“အင်းလေ ... ဟုတ်ပါတယ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“အင်း ... ကိုယ်မွေးစရာရှိတာ မွေးရမှာပဲ၊ ဒါတောင် တားလို့ရတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ”

အသီးသီး စိတ်လျှော့လိုက်ကြတော့သည်။

စိတ်လျှော့လိုက်တော့မှပဲ ခိုက်ထဲက ကလေးတွေက အသီးသီးဆန္ဒပြလာပြန်တာမို့ နှစ်ယောက်သား အော်ကြရန်ပြန်သည်။

“အား ... နာလိုက်တာ ... အမေ ... အမေရေ”

သက်ဒိုင်ရဲဇာပေ

“အံ့မယ်လေးလေး ... နာလိုက်တာ ... ကျွတ်ကျွတ် ... မောင်ရေ ... ဆရာမ အမြန်သွားခေါ်ပေးပါတော့”

“အေး ... အေး သွားမယ် သွားမယ်၊ လာဖျို့ ကိုရာဇာ အခြေအနေ မကောင်းဘူး”

ဦးရာဇာနှင့်ဦးသူရတို့ ဆရာမအခန်းဆီ အပြေးအလွှား။ ဆရာမတွေမှာလည်း အပြေးအလွှား။

မွေးခန်းဆီပို့တော့လည်း အားလုံးအပြေးအလွှား။ လူနာ တင်လှည်းပေါ်မှာ ဒေါ်သိင်္ဂီနှင့်ဒေါ်သီတာ နှစ်ယောက်သား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ပြိုင်တည်း ဗိုက်နာသည်မို့ အိုဂျီနှင့် ဆရာမများအားလုံးမှာ မွေးခန်းထဲ၌ အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြတော့သည်။

အိုဂျီမှာ တစ်ယောက်မွေးပြီး နောက်တစ်ယောက်ဆီ ချက်ချင်း ကူးနေသည်မှာ အသက်ပင် မရှူရအား။

“ဝါး”

“အူဝဲ”

မွေးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အသံပြုလေးနှစ်ခုမှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ...

အိုဂျီ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကြားမှ ‘ဟူး’ခနဲ သက်ပြင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်ချိန် ...

အဖေနှစ်ယောက် မွေးခန်းရှေ့မှ ...

“ဟေး”ခနဲ

“ဟား”ခနဲ

လက်သီးလက်မောင်းတန်း၏။ အတိအကျပြောရလျှင် ထို ...

“ဝါး” နှင့်

“အူဝဲ” ကြားမှာ

ဆယ်မိနစ်တိတိသာ ကွာခြားသည်။

စင်စစ် ... သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဆယ်မိနစ်တိတိသာ ခြားလျက် မွေးလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

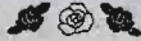

ဆယ်မိနစ်တိတိစောလျက် မွေးဖွားလာခဲ့သောကလေး မှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ခဲ့ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးရာဇာက ...

“ကျွန်တော့်သားက သားဦးလည်းဖြစ်တယ်၊ တစ်ရက် နေ့မှာ မွေးတာလည်းဖြစ်တယ်ဆိုတော့ အများရဲ့ရှေ့မှာ ဦးဆောင် နိုင်တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့သူဖြစ်အောင် အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်း နဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်သားကို တံခွန်လို့ နာမည်ပေး

မယ်ဗျာ”

ဦးရာဇာက သားဖြစ်သူကို ကြွားကြွားဝင့်ဝင့်။

ဆယ်မိနစ်တိတိ နောက်ကျကာ မွေးဖွားလာခဲ့သော ကလေးမှာတော့ မိန်းကလေးဖြစ်နေခဲ့ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသူရက

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ထူးထူးခြားခြား ပေရယ်လ်ဖူးလ်နေ့မှာ မွေးခဲ့တာဆိုတော့ ပေရယ်လ်ဖူးလ်လို့ နာမည်ပေးမယ်ဗျာ”

“အာ ... ကိုသူရရယ်၊ ကြည့်လည်းလုပ်ပါဗျာ၊ နာမည်ဆိုတာ အရေးကြီးသဗျ၊ တော်ကြာ ... ကိုယ့်သမီး အချောအလှကလေးကို လူပြောင်စရာ ဖြစ်နေပါ့မယ်”

အရင်းအချာတွေမို့ ဦးရာဇာ သတိပေးစကားဆိုသည်။ ဦးသူရက အရယ်အပြုံးမပျက်ပင်။

“မဖြစ်ပါဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်က မြန်မာအနေနဲ့လည်း အဓိပ္ပာယ်တွဲပြီး ကောက်လိုက်တာလေ”

“ပေရယ်လ် ... ဆိုတာက သမီးကလေးရဲ့မွေးလပေါ့ဗျာ”

“အဲ ... ဖူးဆိုတာကတော့ မြန်မာလို အဖူးအညွန့်ကလေးပေါ့”

“ပေရယ်လ်လမှာမွေးတဲ့ ဖူးဖူးထွတ်ထွတ် အဖူးအညွန့်ကလေးပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်နှယ် မကောင်းဘူးလား”

ဦးသူရ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြသည်။

“အေးဗျ ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခင်ဗျားရဲ့အဓိပ္ပာယ်က လှနေတာပဲ၊ လုပ်ဗျာ ... ကိုယ့်မွေးထားတဲ့သမီးပဲ၊ ကိုယ်ကြိုက်သလို နာမည်ပေး”

“အဓိက,က ... ဟဲဟဲ”

“ဘာလဲဗျ ... ဘာဟဲဟဲလဲ”

“အဓိက,က ကြီးလာရင် ကျွန်တော့်သားကလေးနဲ့ နေရာချထားပေးဖို့”

“ဟာဗျာ ... ကိုရာဇာ ခင်ဗျား အတော်နောက်တဲ့လူ”

“ဘာလဲဗျ ... ခင်ဗျားက သဘောမတူချင်ဘူးလား”

“နောက်တောင်ကျနေပြီလားလို့ ... ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

အဖေနှစ်ယောက်သား အတိုင်အဖောက်ညီစွာ တဟားဟား။ တကယ်တော့ ... အဲဒီအရွယ်ကတည်းက ဖူးဖူးနှင့်တံခွန်ကို နှစ်ဖက်မိဘတွေက သဘောတူထားခဲ့ကြတာ။

သမီးမွေးထားသည့် ဦးသူရနှင့်ဒေါ်သိင်္ဂီက တံခွန်ကို

တသားသားနှင့် သည်းသည်းလှုပ်တတ်ကြသည်။

သားယောက်ျားလေး မွေးထားသည့် ဦးရာဇာနှင့်ဒေါ်သီတာတို့ကလည်း ဖူးဖူးခိုခို သမီးလေး... သမီးလေးနှင့် ပါးစပ်မှ မချစတမ်း ဖူးဖူးမှုတ်။

ဘယ်လောက်တောင်များလဲဆို... တစ်ယောက်မအားရင်တောင် ကျန်တစ်ယောက် သူ့ကလေး၊ ကိုယ့်ကလေး မခွဲခြားဘဲ နို့ချိုတိုက်ကျွေးတတ်ကြတာ။

ကလေးတွေကလည်း အလည်။

တံခွန်က ဒေါ်သီတာကို ကိုယ့်အမေမဟုတ်မှန်း သိသိကြီးနှင့် ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ နို့စို့တတ်သလို၊ ဖူးဖူးကလည်း ဒေါ်သီတာ့ရင်ခွင်ထဲမှာဆို ဂူးဂူးဂဲဂဲစကားတွေဆိုကာ ပြုံးရွှင်လို့ နေတတ်သည်။

အဲ့ဒါတွေကိုပဲ အမေနှစ်ယောက်က အသည်းခိုက်ကာ တဖွဖွပြောလို့ မဆုံးတော့ပြီ။

“တွေ့လား... သားက သီတာကိုဆို သိပ်သိတာ၊ နို့စို့ရင် မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီးမှ စို့တာ၊ သူ့မျက်လုံးလေးတွေက စကားတွေ ပြောနေသလိုပဲ”

“အံ့မယ်... သမီးလေးကလည်း သီတာ့ကိုဆို သိပ်သိတာပါနော်၊ သီတာ့ရင်ခွင်ထဲရောက်တာနဲ့ စကားတွေ ပြောလိုက်တာ”

အမေချင်းက ကိုယ့်ကလေး၊ သူ့ကလေး မခွဲခြားဘဲ

အပြိုင်ချစ်ကြလို့ပဲလားမသိ တံခွန်နှင့် ဖူးဖူးမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သွေးသားရင်းချာ မောင်ရင်းနှမတွေလို ချစ်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်။

အရိပ်ကလေးတွေလို မခွဲမခွာ။ ဘယ်နေရာသွားသွား တစ်ယောက်ပါမှ ကျန်တစ်ယောက်က သွားသလို၊ ဘယ်အရာမဆို နှစ်ယောက်အတူတူရမှ။

လူကြီးတွေက မုန့်နှစ်ခုရှိပါလျက် တစ်ခုကို ဝှက်ကာ တစ်ယောက်ကိုသာ ပေးကြည့်...

“တံခွန်အတွက်ရော”

“ဖူးဖူးအတွက် မပါဘူးလား”

အဲ့သလို မေးတတ်ကြတာ။

မုန့်ဆိုလည်း နှစ်ယောက်အတူ စားရမှ၊ အရပ်ဆိုလည်း နှစ်ယောက်အတူတူရပါမှ။

အမြဲတမ်း တစ်ယောက်အတွက်တစ်ယောက် သတိတရ ရှိတတ်သည့် သံယောဇဉ်ကလေးတွေက တိုက်ဆိုင်စွာ ကူညီတတ်ကြသလို...

နောက်ထပ်... တူညီတတ်သည့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ အဲ့ဒါကတော့...

နှစ်ယောက်စလုံး ဝေရယ်လ်ဖူးလ်နေ့ကို ကောင်းကောင်း

အသုံးချတတ်ကြခြင်းပင်။

တံခွန်ရော၊ ဖူးဖူးရော တစ်နှစ်လုံးမှာ အပျော်ရဆုံးရက်က ပေရယ်လ်လ တစ်ရက်နေ့ဖြစ်သလို ...

အပျော်ရဆုံး ရက်ကလည်း ပေရယ်လ်လ တစ်ရက်နေ့ပင်။ အဲဒီနေ့က နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့မွှေးနေ့ မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ ... တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရူးလုပ်စ၊ နောက်လျှင် စိတ်မဆိုးရသောနေ့မို့ တစ်နှစ်လုံး သူတစ်ပါးကို စ၊ နောက်ချောက် တွန်းချင်သမျှ ချုပ်ထိန်းအောင့်အည်းခဲ့ရသမျှကို ဒီနေ့မှာ အတိုးချ စ၊ နောက်ပြီး သူတို့ ပျော်တတ်ကြသည်လေ။

တကယ်တော့ ...

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်က ပေရယ်လ်ဖူးလ်လုပ်ဖို့ ဝေးဝေးလံလံ အပင်ပန်းခံပြီး သူများတွေကို စနောက်စရာမလို။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဦးသည့်လူက အရူးလုပ်တတ်ကြပြီပင်။ မှတ်မှတ်ရရ ... အဲဒီနေ့က နှစ်ယောက်သား ဆယ်နှစ်ပြည့်သည့်နေ့ ...

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၁၀)

အိပ်မက်သော ဖူးဖူးအဖို့ ဒီနေ့အတွက်တော့ အိပ်ရေးအပျက်ခံကာ မိုးမလင်းခင်ကတည်းက တံခွန်အနီးကို သမ်းရင်း၊ ဝေရင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

တံခွန်က စောစောနိုးတတ်သည်လေ။

တံခွန် ... အခန်းရှေ့မှာ ဒူးကလေးတုပ်ထိုင်လျက် ခေါင်းတင်ကာ ပြန်စိုက်၍စောင့်နေဆဲ။

“ချစ်”

ခနဲ တံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ရလျှင် ဖူးဖူး ဝမ်းသာသွားလိုက်ရသည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။

“ဟိုင်း ... သူငယ်ချင်း မောနင်း”

ဖူးဖူးကို စောစောစီးစီး တွေ့လိုက်ရတော့ တံခွန် ကြောင်သွားရသည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

မိဖုန်း ဘယ်တော့မှ ဒီအချိန် ထဲတတ်တာမဟုတ်။

မနက်စောစောထ၊ ဇွဲကို မှန်းနဲ့လည်း မျှားလို့မရ။ အရပ်နဲ့လည်း မျှားလို့မရ။ ဘာနဲ့မှ ဆွဲဆောင်စည်းရုံးလို့မရတတ်သည့် အိပ်ပုပ်မက စောစောစီးစီး ကိုယ့်အခန်းရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်မို့ တံခွန် အရမ်းကို အံ့ဩသွားရခြင်းပါ။

“မိဖုန်း”

“ရက်စံ ... သူငယ်ချင်း”

“ဟဲ့ ... နင် အိပ်ရာထဲက ယောင်ပြီးထ၊ လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

တံခွန် မယုံသင်္ကာ မေးမိသည်။

“နိုးပါ ... ငါ ခုလို မနက်အစောကြီးနိုးအောင် မနေ့က နေမဝင်ခင်ကတည်းက အိပ်ထားတာ”

“နေပါဦး ... နင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီနေ့ အစောကြီး ထထလာတာလဲ”

ဖူးဖူး ချိုမြိန်စွာ ပြုံးပြသည်။

မိဖုန်း တစ်ခါမှ ဒီလောက် မျက်နှာထားချိုတာ မတွေ့ဖူးသည်မို့ တံခွန် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် အံ့အားသင့်နေမိသည်။

“ဪ ... ငါ့မှာ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေလို့ပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

ဖူးဖူး အကြံအစည်နှင့်မို့ မျက်နှာထားက ချိုသလို နှုတ်

ဖျားကလေးကလည်း ‘သူငယ်ချင်း’ ဆိုတာကို မချ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘယ်လိုပင် ရန်ဖြစ်၊ စိတ်ကောက်တတ်ကြပေမယ့် စိတ်ကောင်းဝင်နေကြချိန်ဆို သူငယ်ချင်းဆိုတာကို ပါးစပ်က မချစတမ်း ခေါ်တတ်ကြသည်လေ။

“ဘယ်လောက်တောင် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမို့လဲ”

တံခွန် မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ မေးသည်။

စိတ်ထဲကတော့ မိဖုန်းကို လူလေး လက်တောက်လောက်နဲ့ စကားကြီးစကားကျယ် ပြောလိုက်တာ ... ဟု ချဉ်တူးမိသည်။

“ဘာနဲ့ချီပြီး အရေးကြီးတယ်”

ဖူးဖူးက မျက်လုံးလေး စင်းကာ ပြောသည်။

လုပ်ပြီ ... သောက်ညင်ကတ်စရာ ... ဟု တံခွန် ထောမနာပြုသည်။

ဆက်မေးရင် ဒါထက်ပိုပြီး အမြင်ကတ်စရာစကားကြီးစကားကျယ်တွေ ဆက်နားထောင်ရတော့မှာမို့ တံခွန် ဆက်မမေးတော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အဲ့လို ဆက်မမေးတော့လည်း ဖူးဖူး မနေနိုင်ပြန်။

တံခွန်နောက်မှ အတင်းလိုက်ကာ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်လို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလဲလို့ ဆက်မေးလေဟာ”

“မေးပါဘူး”

“ဟင် ...ဘာလို့လဲ”

ဒီတစ်ခါ မခံချိုမခံသာဖြစ်ရသည်က ဖူးဖူးအလှည့်။
တံခွန်ကတော့ မျက်နှာကလေးချိုလျက်ပင် ...

“ငါမှ မသိချင်ဘဲ”

တံခွန်ပြောပုံက ပြတ်ပြတ်သားသား။
ဟုတ်တယ်လဲ ... ကိုယ်က အသည်းအသန်မေးရင်
သူက အိုဗာတင်းဖျော်ဦးမည်။

ကိုယ်က စိတ်မဝင်စားတဲ့ပုံ ဖမ်းပြလိုက်တော့ ဒင်း
မနေနိုင်တော့။ ဖူးဖူး မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကလေးနှင့် ...

“နင် တကယ်မသိချင်ဘူးလားဟင်”

တံခွန် လှည့်၍ပင် မကြည့်။

“သိချင်ပါဘူး”

ဖူးဖူး ‘အွန့်’ ခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့၏။ ဆက်ပြီး ... ပဲကိုင်
လို့ မရတော့မှန်းသိတော့ ...

“ငါက နင့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမလို့”

“ဟမ်”

တံခွန် ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်၏။

မျက်နှာကလေးကလည်း ဝင်းခနဲ ...

“မိဖူး ... နင်”

“ဟုတ်တယ် ... ငါက နင့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်

လာပေးတာ”

ကြည့်စမ်း ... ဟုတ်သားပဲ၊ သူ သတိမထားလိုက်မိ
တာ။

မိဖူး နောက်မှာ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ဝှက်ကိုင်ထား
တာပဲ။

“ဆောရီးဟာ ... မိဖူး ... ငါ မသိလို့”

“နင်ပဲ မသိချင်ဘူးဆို”

“ဆောရီးပါဆို သူငယ်ချင်းကလည်း”

တံခွန် ချက်ချင်း လေသံပြောင်းသွားပြီ။
ဖူးဖူးဝှက်ကိုင်ထားသည့်အထုပ်ကလေးကို အတင်းလှည့်
ပတ် လိုက်ကြည့်ရင်းက ...

“ဘာလေးလဲဟင် မိဖူး ... ပြစမ်း”

ဖူးဖူး နောက်သို့ဆုတ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အထုပ်က
လေး မြှောက်ပြသည်။ ရွှေရောင်အသည်းပုံ ဘူးကလေး ...

“ဟာ”

ဝင်းလက်နေသော တံခွန်မျက်နှာက ဖိတ်ဖိတ်တောက်
သွားတော့သည်။

“ချောကလက်”

“ဟုတ်ပျဲ ... မနေ့ညနေကတည်းက စီးတီးမတ် (city
mart) က သွားဝယ်ထားရတာ၊ ချေးကြီးလိုက်တာဟယ်၊ ငါ

ဘတ်ဂျက် တော်တော်ခိုက်သွားတယ်”

ဖူးဖူးက ညည်းပြောကလေး ပြောသည်။

ချောကလက်သရဲဖြစ်သော တံခွန်၊ ဘူးအခွံတွေ့လိုက်သည်နှင့် အကောင်းစားမှန် သိပါသည်။

ကြည့်ရင်းက သားရေစိမ့်ထွက်လာလျက် မရိုးမရွဲဖြစ်ကာ ...

“သိုင်းခယူးနော် သူငယ်ချင်း”

ကျေးဇူးစကားနှင့်အတူ လက်လှမ်းသည်။ ဖူးဖူးက မျက်လုံးကလေးမေးလျက် ခေါင်းခါပြကာ ...

“ဟဲဟဲ ... ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ သူငယ်ချင်းရဲ့ မျက်နှာအရင်သစ်ဦးမှပေါ့”

“ဪ... အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ မျက်နှာမသစ်ရသေးတာ မေ့သွားတယ် ... ဟဲ ဟဲ”

တံခွန် အရှက်ပြေ ရယ်သည်။

“သွား သွား ... မျက်နှာ အရင်သစ်၊ ဟဲ့ ... သွားလည်း သေချာတိုက်နော်၊ တော်ကြာ ... ငါ့ချောကလက် အရသာပျက်နေမယ်”

“အေးပါ ... အေးပါ”

တံခွန် ချောကလက်မက်လုံးနှင့် ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သည်။

“ဟဲ့ ... ချော်လဲဦးမယ်”

“ဟင်း ဟင်း”

ဖူးဖူး လှမ်းအော်သတိပေးတော့ တံခွန် အရင်လို ဆရာလုပ်တယ်လို့ မထင်။ တဟင်းဟင်း ရယ်၍ သဘောကျနေသည်။

“နင် မျက်နှာသစ်ပြီးရင် ထမင်းစားခန်းထဲ လာခဲ့နော်၊ ငါ ထမင်းစားပွဲမှာ စောင့်နေမယ် သိလား”

“အေးပါ ... အေး”

တံခွန် သွားတိုက်ရင်းမှ ဗလုံးဗထွေး ပြန်အော်သည်။ ဖူးဖူး ဇက်ကိုပုကာ အသံမထွက်အောင် ကြိတ်ရယ်ရင်း

ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်စောင့်သည်။

စားပွဲပေါ်မှာ တံခွန်အတွက် breakfast က အဆင်သင့်။ သို့စာကြိုက်တတ်သော တံခွန်ရဲ့မနက်စာက မိုင်လို၊ ကြက်ဥကြော်၊ ပေါင်မုန့်နှင့် ယိုမျိုးစုံ။

“ရယ်ပဲ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း မယ်လမင်း ပန်းကန်ပြားလှလှကလေးပေါ် ယူလာသော ချောကလက်ဘူးကို ဖူးဖူးတင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ ‘ခွီ’ခနဲ ကြိတ်ရယ်နေမိဆဲ

“နင်လည်း ဆာရောပေါ့ ... ငါနဲ့ အတူတူဝင်စားလေ၊ နင်က လက်ဆောင်ပေးတော့ ငါကလည်း ပြန်ကျွေးရမှာပေါ့”

မျက်နှာသစ်ပြီး ရေတောင်မသုတ်နိုင်ဘဲ မျက်နှာရေစက်
လက်နှင့် ထမင်းစားပွဲမှာ ပြေးဝင်လာထိုင်ရင်း တံခွန် လောကွက်
ချော်သည်။

အံမယ် ... သူကျွေးမှ စားရမှာ ကျနေတယ်။ အရင်
လည်း ဒီအတိုင်း အမြဲဝင်စားနေကျပဲဟာ။

ဖူးဖူးကိုများဆို အန်တီနှင့်ဦးဦးက အမြဲ open ဖွင့်ထား
ပေးတဲ့ဟာ။

“အေးပါ ... စားတာပေါ့”

“ဟဲဟဲ ... နင့်ချောကလက်လက်ဆောင်ကို ငါ ဖွင့်
တော့မယ်နော် ... ဖူးဖူး”

တံခွန် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့၊ ချောကလက်ဘူးဆီ
လက်က ရောက်နှင့်နေပြီ။

“ကဲ ကဲ ... ဖွင့်တော့၊ ဟက်ပီးဘာ့သ်ဒေး သူငယ်
ချင်း”

ရိုးရာမပျက် ဖူးဖူး wish လုပ်ပေးလိုက်သည်။

“သိုင်းခယူး သူငယ်ချင်း”

ကျေးဇူးစကားနှင့်အတူ တံခွန် ချောကလက်ဘူးကို ဖွင့်
လိုက်လျှင် ...

“ဟင်”

အံ့ဩတကြီးအသံနှင့်အတူ ဝင်းလက်နေသော မျက်လုံး

များမှာ ချက်ချင်း အရောင်ပြောင်းသွားရတော့သည်။

“မိ ... မိဖူး ... ဒါ ...”

တံခွန် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း မျက်နှာတစ်ပြင်
လုံး ရဲရဲနီလာသည်။

မယ်လမင်းပန်းကန်ပြား လှလှကလေးပေါ်မှာ အခန့်သား
နေရာယူထားသည်က သားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခွေးချေးပုံ
အတုကလေး။

တကယ် ... တထေရာတည်း တူသည်မို့ အရွံ့အရှက်ကြီး
တတ်လွန်းသော တံခွန်တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးရင်းက မျက်နှာ
ကြီးရဲရဲနီကာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက် ပျို့ငှက်လာမိတော့
သည်။

“မိဖူး ... နင် ... နင် ... မိုက် ... မိုက်ရိုင်း”

တံခွန် စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်။ ဘေစင်ဆီ ပြေးကာ
တဝေါ့ဝေါ့ ထိုးအန်နေမိတော့သည်။

အဲ့ဒါကိုကြည့်ပြီး တဟားဟားအော်ရယ်ကာ သဘော
အကျကြီးကျနေမိသူက ဖူးဖူး။

ဒီလို ရယ်ချင်လွန်းလို့ မနက်အစောကြီး အိပ်ရေးပျက်
ခံပြီး လာစောင့်ရသည်လေ။

ဒါမှ တံခွန် breakfast မစားခင်အချိန်ကို မိမှာလေ။

“မိဖူး ... နင့်ကို ငါ သတ် ... သတ်”

စကားမဆုံးခင် ဝေါခနဲ တံခွန် ထိုးအန်ပြန်သည်။
ဖူးဖူးကတော့ ရယ်ရလွန်းလို့ ဝိုက်တွေပင် နာလာကာ
ဝိုက်ကို လက်နှင့် နှိပ်ထားမိတဲ့အထိ။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... စိတ်မဆိုးနဲ့လေ၊ ဒီနေ့ ပေရယ်လ်ဖူးလ်
လေဟာ ... ဟား ဟား ... စိတ်မဆိုးကြေး”

ဖူးဖူးရယ်ရင်း ပြောရင်းက ထွက်ပြေးသည်။

“မိဖူး”

ဘာမှမတတ်နိုင်တော့သော တံခွန် ဒေါသတကြီး ကုန်း
အော်သည်။

“တောက်”

ဒီနေ့ ‘ပေရယ်လ်ဖူးလ်’ ဆိုတာ ဘာလို့မေ့နေရတာလဲ။
ဒင်းက Birthday present (မွေးနေ့လက်ဆောင်) ဆိုပြီး
လာပေးကတည်းက သတိရရမှာ။

ခုတော့ ခံလိုက်ရပြီ။ ဟင်း ... တွေ့မယ်။

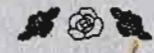
ရှေ့နှစ်ခါ ပေရယ်လ်ဖူးလ်ကျရင် တွေ့မယ်သာမှတ်။

လောလောဆယ်တော့ ... တံခွန်ခမျာ သုံးလေးရက်
လောက် အစားအသောက်ပျက်ရတော့သည်။

ထမင်းစားပွဲထိုင်တိုင်း မယ်လှမင်းပန်းကန်ပြားလှလှလေး
ထဲက ထိုအပုံကိုပဲ မြင်ယောင်မိကာ ပျိုတက်စမြဲ။

ပြီးတော့ ...

ချော့ကလက်ကိုလည်း မကြည့်ချင်တော့အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ April Fool နေ့ရောက်တိုင်း တစ်
ယောက်ရဲ့ခြေလှမ်းကို တစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်ရတာ အမော
ပင်။

မတ်ကျီကုန်ခါနီးရောက်ကတည်းက ပေရယ်လ်တစ်ရက်
နေ့ကို ကြိုတင်သတိထားနေရကာ ...

ပေရယ်လ်တစ်ရက် ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် အိပ်ရာထ
သည်နှင့် သတိအနေအထားနှင့် နေရသည်မှာ တစ်နေ့ကုန်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာကျွေးကျွေး မစားရဲ။

ဘာပေးပေး မယူရဲ။

ယုတ်စွအဆုံး ဘာပြောပြော မယုံရဲ။ အထူးသဖြင့် ဖူးဖူး။

ကိုယ်က တံခွန်ကို အကြီးအကျယ် အရှူးလုပ်ဖူးထား
သည်မို့ တစ်နှစ်၊ တစ်နှစ် တံခွန် ကိုယ့်ကို လက်စားချေဖို့ စောင့်
နေတယ်ဆိုတာ သိလျက် တထိတ်ထိတ်နှင့် နေ၊ နေရသည်။

ဒီလိုနှင့်ပင် ...

သုံးနှစ်လောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရူးလုပ်
ခွင့်မရခဲ့ဘဲ နေခဲ့ကြပြီး ...

မှတ်မှတ်ရရ ... အဲဒီနေ့က တံခွန်နှင့်ဖူးဖူးတို့နှစ်ယောက်
သား ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်သည့်နေ့ ...

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြွေ၊မြွေချင်း ခြေမြင်လျက်
ဖူးဖူး သူ့ဆီမသွား။ ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်ထဲအောင်းနေသည်။

သူလည်း တစ်နေကုန် ပေါ်မလာ။ ညနေစောင်းလောက်
ကူးမှ ...

“အန်တီရေ ... သားမွေးနေ့ မေမေ ကြာဆံချက် ပို့
ပေးလိုက်တယ်”

တံခွန်အသံကြားရတော့ ဖူးဖူး ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲဖြစ်
သွားရသည်။

“ကြာဆံချက်”

ကြာဆံချက် ... ဆိုသည့်အသံကြားတော့ ဖူးဖူးနှုတ်ခမ်း
ကို လျှာဖြင့် သပ်လိုက်မိသည်။

ဖူးဖူးက ကြာဆံချက်သရဲဖြစ်သည်။

ဒါကိုသိလိုလည်း အန်တီသီတာက ဖူးဖူးတို့နှစ်ယောက်
ရဲ့မွေးနေ့ဆို ကြာဆံချက် ချက်ကျွေးတတ်တာ။

“ဟုတ်လား ... ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ သားမေကြီး
လက်ရာက အရမ်းကောင်းတာ”

“အများကြီး စားနော် ... အန်တီ”

“စားမှာ စားမှာ ... မပူနဲ့၊ အန်တီကတော့ ဘာမှ
မလုပ်ဖြစ်ဘူး သားရေ၊ သားဦးဦး ပြန်လာမှပဲ သားတို့သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်ကို ကစားကွင်း လိုက်ပို့ပေးတော့မယ်၊ မုန့်လည်း
ကျွေးမယ်”

“ဟေး ... တကယ်နော် အန်တီ”

“တကယ်ပေါ့”

“ဧပရယ်လ်ဖူးလ် မလုပ်ကြေးနော်”

“အိုး ... မလုပ်ပါဘူး သားရဲ့၊ အန်တီက လူကြီးပဲဟာ
မနောက်ပါဘူး”

“ဝေး ... ပျော်တယ်ကွ”

တံခွန်အူမျိုးနေသည့် အော်သံကြားရတော့ ဖူးဖူးမျက်နှာ
လေး မဲ့လိုက်မိသည်။

“သမီးရေ ... လာစားလေ၊ ဒီမှာ သမီးရဲ့အန်တီ
သီတာက သမီးအကြိုက် ကြာဆံချက် ပို့လိုက်တယ်”

မေမေဆီမှ လှမ်းအော်ခေါ်သံကြားရတော့ ဖူးဖူး ချက်
ချင်း အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လိုက်မိသည်။

ကြာဆံချက်ဟင်းခါးနံ့က မွှေးနေသည်။ ဗိုက်ထဲက
ချက်ချင်း ဆာလောင်လာတော့သည်။

“လာစားလေ မိဖူး၊ ငါ့ကြာဆံချက်က အစစ်အမှန်ပါ။

ပေရယ်လ်ဖူးလ်လုပ်မထားပါဘူး။ မယုံရင် ဒီမှာ ... အန်တီကိုယ် တိုင် စားနေတာပဲ ကြည့်ပါလား။”

ဖူးဖူးကို တွေ့တာနှင့် တံခွန် လှမ်းခေါ်သည်။ ပြောပုံက ခပ်ကျော့ကျော့။

မျက်နှာထားကလည်း မခံချင်စရာလုပ်ထားသေးသည်။ မျက်နှာကိုမော့ကာ မျက်လုံးကိုမှေး၊ နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်ထားလိုက် သည်မှာ အမြင်ကတ်ချင်စရာ။

မစားရဲရင်ဘဲ ‘သူ့ကို ကြောက်သလိုပုံစံမျိုး ဖမ်းထားတာ

“လာလေ သမီးရဲ့ ... အရမ်းကောင်းတာပဲ သမီး အန်တီသီတာလက်ရာ”

မေမေက ညွှန်းရင်း ထပ်ခေါ်သည်။ ဖူးဖူး ကြာဆံချက် ကို မကြည့်မိအောင် မျက်နှာကိုလွှဲလျက်က တံတွေးကို ‘ဂွမ်’ခနဲ မျှီချကာ ...

“မစားသေးဘူး မေမေ၊ သမီး ခုနက ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ စားထားလို့”

တံခွန်ရှေ့မှာ မစားချင်တာမို့ ဖူးဖူး မငြင်းချင်ဘဲ ငြင်း ရလျက် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့မိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့မကောင်း။

တထောင်းထောင်း မွှေးပျံ့နေသည့် ကြာဆံချက်အနံ့က ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်လာသလိုပင်။

အောင့်ထားဦးမှ ... ဒင်းပြန်တော့မှပဲ တဝကြီးစားမယ်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

တကယ်လို့ ပေရယ်လ်ဖူးလ် အလုပ်ခံရရင်တောင် ဒင်း ပြန်တော့မှ ထိတော့ သက်သာတာပေါ့။

အမိက,က ဒင်းရဲ့အရယ်မခံရဖို့ပဲ။

ဖူးဖူး အန်တီသီတာရဲ့ ကြာဆံချက်အနံ့ကို ရှူရင်း စာ ကြည့်ခန်းထဲမှာ စိတ်မကောင်းစွာ မှိုင့်တွေ့နေမိခဲ့။

♪ ရှောင်စို့တော့လုံး
ဆောခွဲဖူးပါသည်။
တစ်နေ့ကန်ဆော့လို့
အတွားက ရိုက်ပါသည်။ ♪

သီးချင်းသံသဲ့သဲ့။

ဟင် ... ဒင်းက ခုထိ မပြန်သေးဘူးဘဲ။

တံခွန်အသံကို ကြားရတော့လည်း ဖူးဖူး မနေနိုင်စွာ ငည့်ခန်းဆီ ချောင်းကြည့်မိသည်။

တံခွန်က ... ဘောလုံးလေးတစ်လုံးကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာနှင့် ခုန်ပေါက်ဆော့နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖူးဖူးမျက်လုံးတွေ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဘောလုံး ...

အဲ့ဒီလောက် လှပဆန်းကြယ်တဲ့ ဘောလုံးကလေးမျိုး

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဖူးဖူး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး။

ဘောလုံးကလေးမှာ မွေးပွကလေးလိုလို၊ ပိုက်ကြိုးက လေးလိုလို စုစည်းဆက်စပ်ထားတာဖြစ်ပြီး သက်တန်းရောင်စုံ ကလေးတွေလည်း ရောင်စဉ်ဖြာလျက် ရှိတာမို့ အရမ်းကို လှပ ပါသည်။

“ဟယ် ... လှလိုက်တာ”

စိတ်ထဲမှ မထိန်းချုပ်နိုင်လွန်းစွာ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိ ရင်းက ဖူးဖူးခြေလှမ်းတွေက ဧည့်ခန်းဆီ တရွေ့ရွေ့ရောက်လာ တော့သည်။

မျက်လုံးများမှာ လှပလွန်းသော ဘောလုံးကလေးဆီမှ မခွာနိုင်။

ဖူးဖူး ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်လာတော့ တံခွန်က ခပ်လျှမ်း လျှမ်းသာ တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး သူ့ဘာသာ သီချင်းဆိုလျက် ဆက်ဆော့နေသည်။

♪ ရောင်စုံဘောလုံး
ဆော့ခဲ့ဖူးပါသည်။
တစ်နေ့ကန်ဆော့လို့
အတွားက ရိုက်ပါသည်။ ♪

ဖူးဖူး တဖြည်းဖြည်း တံခွန်ရှေ့ တိုးလျက် စကားမရှိ

သက်တိုင်ရဲစာပေ

စကားရှာကာ ...

“တံခွန် ... နင် မပြန်သေးဘူးလား”

“ပြန်သေးဘူး ... ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ၊ ဦးဦးပြန်လာရင် ကစားကွင်းလိုက်ပို့မှာတဲ့၊ မုန့်လည်း ကျွေးမှာတဲ့”

တံခွန်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘောလုံးနှင့် ဆော့လျက်က ပြန်ပြောသည်။

ဘောလုံးကလေးက အနားနီးလာလေ ပိုလှလာလေပင်။ အသားလေးမှာ အိနေမှာပဲ ထင်သည်။ ဖူးဖူးစိတ်ထဲ မရိုးမရွဲဖြစ် လာသည်။ ဆိုဖာစ၊ လို၊ ဝါဂွမ်းစ၊ လို။

ပြီးတော့ ... မွေးပွအိအိကလေးတွေ။ အဲ့သလိုမျိုးလေး တွေ တွေ့ရင် မကိုင်ရ မနေနိုင်အောင် အသည်းယားတတ်သည့် စွဲလမ်းမှုတစ်မျိုး ဖူးဖူးထံ၌ ရှိသည်။

“တံခွန်”

ဖူးဖူးလေသံကလေးချိုလျက် ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဘာလဲ”

ဖူးဖူးရဲ့စွဲလမ်းမှုကို သိနေသော တံခွန်ကတော့ လေသံ ခပ်တင်းတင်းပင် ...

“အဲ့ ... အဲ့ဒါ ... နင့်ဘောလုံးလားဟင်”

“အင်း”

“ဘယ်သူဝယ်ပေးတာလဲဟင်”

သက်တိုင်ရဲစာပေ

“ဖေကြီး”

တံခွန်လေသံက ခပ်စီးစီး ခပ်ပြတ်ပြတ်။ ဖူးဖူး ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

“ဟင် ... ဦးဦးက ငါ့အတွက်ကျတော့ မပါဘူး”

ဘာမဆို အမြဲနှစ်ယောက်အတူရနေကျမို့ ဖူးဖူး စိတ်မကောင်း။

အထူးသဖြင့် သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည့် ဘောလုံးကလေးကျတော့မှ ကိုယ်မရတာကို ဝမ်းနည်းသွားမသိည်။

ဖူးဖူးမျက်နှာကလေး ညှိုးလျက် လှည့်ထွက်လာခဲ့စဉ်...

“မိဖူး”

တံခွန် လှမ်းခေါ်တော့ ဖူးဖူး ဝမ်းသာသွားရသည်။ ဖူးဖူး မျက်နှာငယ်ကလေး လုပ်ပြလျှင် သူ သနားတတ်သည်လေ။

ဖူးဖူး သိတာပေါ့။

“လာ ... အတူတူဆော့မယ်”

ဖူးဖူးမျက်နှာ ချက်ချင်း ဝင်းပ၊ ပြုံးရွှင်သွားလျက် ...

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့၊ မနွေက တစ်ခုတည်းတွေ့လို့ ဖေကြီးက တစ်ခုတည်း ဝယ်လာခဲ့တာ၊ ဒီနေ့ နင့်အတွက်ပါ ပါလာမှာပေါ့။

လောလောဆယ်တော့ အတူတူဆော့မယ်နော်”

“အေး ... နင့်ဘောလုံးလေးက အရမ်းလှတယ်နော်”

တံခွန်”

“သူက အရှင်ဟ၊ ဘောလုံးတစ်မျိုးတည်းမဟုတ်ဘူး၊ တခြားပုံစံတွေလည်း လုပ်လို့ရတယ်၊ ဒီမှာကြည့်”

တံခွန် ပြောပြောဆိုဆို ဘောလုံးကလေးကို ကိုင်ကာ ဟိုလှည့် ဒီလှည့် လှည့်ပြသည်။

ဖူးဖူး ပါးစပ်အဟောင်းသားကလေးနှင့် တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေမိဆဲမှာပင် ဘောလုံးကလေးမှာ လှပသော ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်လိုသွားသည်။

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ဘောလုံးကနေ ပန်းပွင့်ဖြစ်သွားပြီ၊ လှလိုက်တာ တံခွန်ရယ် ... နင် သိပ်တော်တာပဲ”

ဖူးဖူး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ တအံ့တဩလေး ပြောမိသည်။

“နေဦး ... ရှိသေးတယ်”

တံခွန် ခေါင်းလေးတညိတ်တညိတ်လုပ်ကာ ဆရာကြီး စတိုင်လ်နှင့် ပြောသည်။

“ဟယ် ... ရှိသေးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာပုံစံတွေလဲ ဟင်”

“ကြည့်ချင်လား”

“ကြည့်ချင်တာပေါ့ လုပ်ပြဟာ”

ဖူးဖူး ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့။

အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားမိနေပြီမို့ ကျိုထားသော လေသံ ချိုကလေး ဆုံးသည်။

တံခွန် ဆရာကြီးစတိုင်လ်ဖြင့် တဟင်းဟင်းရယ်ရင်းက ပန်းပွင့်လေးကို ပွင့်ဖတ်လေးတွေ တစ်လွှာချင်း တစ်ဖတ်ချင်း သိမ်းသည်။ ဖူးဖူး မျက်တောင်ပင် မခတ်မိ။

စိတ်ဝင်စား စိုက်ကြည့်နေမိဆဲမှာပင် လှပလှသော ပန်းပွင့်ကလေးမှာ လက်တံကြီးတွေ တစ်ခုချင်းစီ ထွက်လာလျက် ကိုယ်ထည်ကတော့ တုတ်တုတ်ကြီးနှင့် ပင့်ကူကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်လာခဲ့လျှင် ...

“အား”

ဖူးဖူးတစ်ယောက် ငယ်သံပါအောင် အော်လျက် ထွက် ပြေးလေပြီ။

ယောက်ျားလေးဆန်ဆန်နေထိုင်ပြောဆိုသော ဖူးဖူးမှာ ဘာကိုမှမကြောက်တတ်သော်လည်း မွေးကတည်းက အသည်း ယားကာ ကြောက်တတ်သောတစ်ခုတည်းသောသတ္တဝါမှာ ပင့်ကူ ဖြစ်သည်။

ပင့်ကူကိုမို့ တွေ့လိုက်လျှင် ကြီးကြီး၊ သေးသေး ဣန္ဒြေ မဆည်တတ်နိုင်အောင် ကြောက်မိမြဲ။

ခုလည်း မျက်နှာကြီးတစ်ပြင်လုံး နီခဲ့တွတ်ကာ ငိုချတော့ မလိုနှင့် ဝန်းဒိုင်းကြံကာ ထွက်ပြေးသည်။

ထိုပုံစံကို လက်ညှိုးကြီးထိုးလျက် ဗိုက်နှိပ်ကာ သဘော အကျကြီးကျပြီး အော်ရယ်သူက တံခွန်။

“ဟား ဟား ဟား ... သတ္တိခဲမ၊ အရုပ်ပါဟာ ... ချစ်စရာလေးပါ။ ရော့ ... ယူမလား ငါ ပစ်လိုက်မယ်”

“တံခွန် ... သွား ... သွား နင် ခုထွက်သွားနော်၊ ငါ နင့်ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ် သိလား”

“ဟာ ... ဟေ့ ဟေ့ စိတ်မဆိုးကြေးလေ၊ ဒီနေ့ ဝေ ရယ်လ်ဖူးလ်လေ၊ စိတ်မဆိုးကြေး”

ဝေရယ်လ်ဖူးလ် ...

တံခွန်အော်တော့မှ ဖူးဖူး သတိပြန်ရလျက် အံ့ကြိတ် လိုက်မိသည်။ တောက် ... ခွေးသူခိုး တံခွန်စုတ်။

ဒီလောက် အတန်တန် သတိထားတဲ့ကြားက ဝေရယ်လ် ဖူးလ် ထိရသေးတယ်။

ကြာဆံချက်ကို သတိထားနေသော ဖူးဖူးမှာ ဘောလုံးနှင့် ကျမှ ဝေရယ်လ်ဖူးလ် ထိရသည်မို့ မခံချိမခံသာဖြစ်နေမိသည်။

အဲ့ဒီတုန်းကတော့ စိတ်ဆိုးလိုက်ရတာ ... တံခွန်ကို ကုတ်ဖဲ့ပစ်ချင်တဲ့အထိ မုန်းတီးခဲ့ရသည်။

သို့သော် ... အဲ့ဒီတုန်းကလည်း ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုး ဆိုး မုန်းမုန်း သိပ်မကြာခင်မှာ စိတ်ပြန်ပြေပြီး အခင်မင်မပျက် ခဲ့တာပင်။

တံခွန်ကို ပေရယ်လ်ဖူးလ်က ဘယ်လိုများ မုန်းလို့ရမှာ တဲ့လဲ။ ဘယ်တုန်းကရော မုန်းလို့ရခဲ့ဖူးလို့လဲ။

ခုလည်း ... နင် ဘယ်လောက်ရက်ရက်စက်စက် ပြော ပြော ငါ နင့်ကို မမုန်းနိုင်ပါဘူး တံခွန်ရယ်။

နင့်ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ ပြင်းထန်ခါးသီးတဲ့စွပ်စွဲ ချက်တွေနဲ့ ထိုးနှက်လည်း ငါ နင့်ကို ဘာလို့များ မုန်းလို့ မရနိုင် ရတာလဲ။

နင်ပြောသလို နင်နဲ့သွေးသွေးနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြ မှာ ငါက တကယ်ပဲ မနာလိုဖြစ်ခဲ့သလား။

ငါ တကယ်ပဲ မနာလိုဖြစ်ခဲ့လို့လား တံခွန်ရဲ့။

ဒါပေမဲ့ ... နင် သွေးသွေးဆီ ရေးပေးလိုက်တဲ့စာမှာ ချစ်တယ်လို့ ပြီးဆုံးအောင် ဆက်မရေးခဲ့တော့ ငါ ... ငါ ဘာ ဖြစ်လို့များ သက်ပြင်းမောရှိုက်ခဲ့မိရပါလိမ့်။

ငါ ... ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းမော ရှိုက်ခဲ့မိရတာလဲ တံခွန်။

ငါလေ ... ငါ တစ်သက်တာလုံး ယောက်ျားလေးဖြစ် တဲ့ နင့်ကို အားကျပြီး ယောက်ျားလေးလို ပြောဆိုပြုမူနေထိုင် ခဲ့ပေမယ့် ငါ့ရဲ့နုလုံးသားကတော့ ...

စင်စစ် ... မိန်းကလေးပီသတဲ့ နုလုံးသားဆိုတာ ငါ အခု ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် သိလိုက်ပါပြီ။

သက်ပိုင်ရဲတပေ

ငါ ... ငါ ... နင့်ကို ...

နင့်ကို ...

ဖူးဖူးမှာ အတွေး၌ပင် ကိုယ့်စကားကို ရှေ့မဆက်ရဲ။

မျက်ဝန်းတို့ ပူနွေးစွတ်စိုလာခဲ့ရသည်။

တံခွန်ရယ် ... တစ်သက်လုံးက မသိမမြင်ခဲ့တဲ့ ငါ့နုလုံး သားကို ငါ ထင်ထင်ရှားရှား သိမြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ...

ငါ့နုလုံးသားဟာ တိတ်တခိုးအချစ်တွေနဲ့ မွန်းကြပ်လို့ နေခဲ့ပြီ။

ဒါပေမဲ့လေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ မျှော်လင့်ပါရစေ။

ပြင်းထန်တဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ မွန်းကျပ်နာကျင်နေတဲ့ ငါ့နုလုံးသားကို မျှော်လင့်ခွင့်ကလေးတော့ ပေးသနားပါ။

ကျေးဇူးပြု၍ ငါ မျှော်လင့်ပါရစေ။

ဖူးဖူးသည် ခေါင်းအုံး၌ မျက်နှာအပ်လိုက်မိချိန် ... ထိန်း ချုပ်ထားသောရှိုက်သံက တားဆီးမရစွာ ပွင့်အန်ထွက်၏။

အဲ့ဒီ မျက်ရည်စက်တွေနဲ့အတူ ငါ နင့်ကို မျှော်လင့်ပါရ စေ တံခွန်ရယ်။

နင် ... ငါ့ဘက်ကို စာနာတဲ့ညှာစွာ တစ်ချက်လောက် တော့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပါဟာ။

သက်ပိုင်ရဲတပေ

အခန်း (၁၁)

ပေရယ်လ် ဖူးလ်

"April Fool"

၆၆

ပေရယ် တစ်ရက်နေ့ ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ တံခွန်။

နင်နဲ့ငါ့ရဲ့မွေးနေ့ ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။

ဒီနေ့ရောက်တိုင်း ငါ့ရဲ့မွေးနေ့ဆိုတာထက် နင်ရဲ့မွေးနေ့ ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ငါပျော်တယ်။

ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့က ဆန်းကြယ်လှစွာ ပေရယ်လ်ဖူးလ်နေ့ ဖြစ်နေခဲ့လို့။

မွေးနေ့ရောက်တိုင်း နင်နဲ့ငါက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နောက်ပြောင်အရှူးလုပ်ဖို့ပဲ အပြန်အလှန် အလစ်ချောင်း

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

နေခဲ့ကြတာနော်။

ဒီနှစ်ရော ...

နင် ငါ့ဆီ ရောက်လာခဲ့ဦးမှာလား တံခွန်။

တကယ်လို့သာ ...

နင် ငါ့ဆီ ရောက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် နင်ပေးမယ့်အရာဟာ ငါ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ဆုံးဟာ ...

ပေရယ်လ်ဖူးလ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ... ငါ ရင်ခုန်ချင်ပါတယ်။

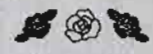
တကယ်တော့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ငါ့အဖို့ စောင့်မျှော်ရင်ခုန်ရုံအပြင် ဘာများတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

အား ...

မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လူတွေ ရှင်သန်ကြတယ်ဆိုပေမယ့်

မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ခုန်ရတဲ့ ရင်ကတော့ သေလုမျှောပါး

ပါပဲ တံခွန်ရယ်။

ပေရယ်လ် ၁ ရက်နေ့ နံနက်ခင်းလေးတွင်

ဖူးတို့လမ်းထဲရှိ အပင်မြင့်တစ်ပင်ဆီမှ ဥဩငှက်ကလေး တစ်ကောင်ရဲ့ တွန်ကျူးသံက ချိုမြေ့စွာ နားထဲစီးဝင်လာသည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သူမ၏မွေးနေ့မိပဲလားတော့မသိ ဒီနံနက်ခင်းလေးမှာ ဖူးရဲ့စိတ်ကလေးက ထူးထူးခြားခြား ကြည်လင်လန်းဆန်းလို့နေ သည်။

ချမ်းမြေ့ခွင်ကြည့်မှုလေးနှင့်အတူ စိတ်လိုလက်ရ ရှိနေ တာကြောင့် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ဖူးဖူးက ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူမရဲ့အလှပြင်မှန်တင်ခုံပေါ်မှာတော့ Revlon, L'oreal စသည်ဖြင့် အမျိုးအစားအမယ်စုံ များပြားလှသည့် အလှပြင် ပစ္စည်းတွေ။

ဖူးဖူးက မှန်ထဲမှ သူမ၏ရုပ်သွင်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

နှာတံစင်းစင်း နှုတ်ခမ်းပါးလေးများက စွေးစွေးနီလျက် ထူထဲသွယ်တန်းသည့် မျက်ခုံးတို့က စိမ်းစိမ်းညိုညိုကလေး။

ရှည်လျားကျောပျံ့နေသည့် မျက်တောင်ကျောလေးတွေ ဝန်းရံထားသည့် မျက်ဝန်းပြာပြာထဲမှ စိမ်းညိုနက်မှောင်နေသည့် မျက်ဆန်တို့က တောက်ပရွန်းရီလျက်။

ဖြူနုဝင်းမွတ်သော ပါးပြင်ထက်ဆီမှ ပါးအို့နီရဲရဲလေး တွေက တင်းတင်းမို့မို့။

ရွှေညိုရောင်ပြေးလေးသန်လျက် စိုလက်သန်စွမ်းသော ဆံပင်တိုအုပ်အုပ်ခဲခဲလေးတွေက လှိုင်းတွန့်လေးတွေလို အထပ် အထပ်ဖြင့် ...

ဖူးက အထူးအထွေး ဘာမှလိမ်းခြယ်မနေတော့ဘဲ ...

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

မျက်နှာအဆီမပြန်စေရန်အတွက် Foundation မိတ်ကပ်အရည် ကို ပါးပါးလေး ပွတ်လိမ်းလိုက်ပြီး အပေါ်မှ Revlon ပန်းနုရောင် မိတ်ကပ်ကို နုနုပါးပါးလေး ဖို့လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို ပန်းရောင် ဖျော့ဖျော့လေး ဆိုးသည်။

ဆံပင်အတိုတွေကို ဂျယ်လီခဲလို့ကလေး ပြုလုပ်ပေးလို့လည်း တွန့်လေးတွေဖြစ်သွားအောင် ဘီးအကျဲဖြင့် ဖွပေးလိုက်၏။

ပြီးတော့မှ ...

အတွန့်အထပ်ထပ်ကလေးတွေပါသည့် သုံးလွှာစကဒ် အတိုလေးနှင့် ဆင်စွယ်ရောင်အင်္ကျီလက်ပြတ်ကလေးကို တွဲဖက် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ဖူးက ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့မှာ ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ကြည့်သည်။ ဖြူနုဝင်းမွတ်သွယ်ပျောင်းသည့် လက်မောင်းသား လေးများ၊ မို့သောရင်၊ သေးကျဉ်းသောခါး၊ စွင့်ကာသောတင်တို့ ဖြင့် မိန်းမပီသသော သူမ၏အလှတရားကို မှန်ထဲမှာကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

ဒါပေမဲ့ ... အလှပြင်စဖူး ပြင်ကာ မိန်းကလေးလို မဝတ်တာလည်း ကြာပြီမို့ ရင်ထဲမှာတော့ ရှက်နွေးနွေး။

ဖူးက ပိုက်ဆံအိတ်အသေးလေးကို လက်မှာကိုင်လျက် အိမ်ရှေ့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“မာမိ ... ဖူး လမ်းထိပ်ကဆိုင်မှာ အခွေသွားငှားလိုက်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဦးမယ်”

မီးဖိုဆောင်မှာ ချက်ပြုတ်စရာများကို စီစဉ်ညွှန်ကြားနေသည့် မာမိထံ လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြီး ပင်ဆယ်လ်ဟီးကြိုးသိုင်းအနက်ရောင်လေးကိုစီးလျက် ခြုံပြင်လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

ဖူးတို့လမ်းကို အုပ်မိုးထားသည့် သစ်ပင်တို့၏ခက်ဖြာအကိုင်းတို့ကြားမှ နေခြည်နုနုလေးတွေက မြေပြင်ဆီ လင်းဖြာကျလျက် နံနက်ခင်းလေးက ကြည်ကြည်စင်စင် ရှိလှသည်။

နုသစ်လတ်ဆတ်သော လေပြည်ကလေးက သူမ၏ဆံစလေးတွေနှင့် ပါးပြင်မို့မို့ကို တို့ခတ်ကျီစယ်သွား၏။

“ဖူးဖူး”

“ဟင်”

လျှောက်လက်စ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ။

မြတ်စွာဘုရား... သူ။ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းလွှာတို့က ပြုံးမြဲလျက် မျက်ဝန်းတို့ကလည်း နွေးထွေးရွှန်းရီစွာ ...။

“တံခွန်”

“ရက်စ”

အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

ကြည့်စမ်း ... သူ ဖူးဆီ တကယ်ရောက်လာခဲ့သတဲ့။

ဒါဖြင့် ... သူ ဖူးအပေါ် စိတ်ပြေခဲ့ပြီပေါ့။

“ငါဖြင့် နင့်ကို မြင်၊မြင်ချင်း မမှတ်မိသလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်၊ နင်က အလှမပြင်စဖူး ပြင်ထားပြီး မိန်းကလေးလို ဝတ်ထားတာကိုး”

စူးစိုက်ငေးရီလျက် တောက်ရွှန်းတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည့်တံခွန်စကားကြောင့် ဖူးက သူမကိုယ်လုံးလေးကို ကျုံ့ပစ်လိုက်မိရင်း ရင်ထဲ ရှက်နွေးရှိန်းမြဲသွားရသည်။

“ဖူး ... ငါ၊ နင့်ကိုလာချောတာ”

အို ... သူက ဖူးကို လာချောတာတဲ့။ ဖူးဖူးမှာ ကြားနေရသော မိမိနားကိုပင် မယုံရဲနိုင်။

“ဟိုတစ်နေ့က ငါပြောတာ အရမ်းလွန်သွားတယ်နော်၊ ဆောရီးဟာ ... မေမေ အရမ်းဆူလွန်းလို့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ နင့်ကိုညစ်တွန်း တွန်းလိုက်မိတာ။

တံခွန် ... ကိုယ့်အပြစ်အတွက် မျက်နှာအထားရခက်သလို ခပ်အမ်းအမ်းမျက်နှာမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

ဖူးဖူးမှာတော့ ဘာကိုမှ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေမိခဲ့။

“ဖူး ... နင် ငါ့ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားမှာပဲနော်၊ ငါ ... နင် ကျေနပ်အောင် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲဟင် ဖူးဖူး”

သူ အနားတိုးလာလျက် တိုးဖျော့သောလေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

ဘာကိုမှ မယုံမှတ်နိုင်သောရင်က အံ့ဩစိတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားလိုက်ခါ၍လာသည်။

သူ ပြင်းထန်စွာ ရက်ရက်စက်စက် ပြောခဲ့တုန်းကတောင် မမှန်းတီးနိုင်ခဲ့သူပဲ။

ပြန်လာချော့သည်ဆိုတော့မှ ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်ထဲ လှိုင်းထ၊ လို့လာသည်။

ဟင့်အင်း ... ငါ နင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ဖူးပါဘူး တံခွန်ရဲ့။

“နော် ... လို့ ဖူးဖူး ငါ တောင်းပန်တယ်နော်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့တော့နော် ... နော် ဖူးဖူး”

သူ တိုးဖျော့သော လေသံချိုကလေးဖြင့် တနော်နော် နှင့် တောင်းပန်ဆဲ ဖူးဖူးရင်ထဲ ပိုပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲလို့လာသည်။

တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး တံခွန်ရယ်။ ငါမှ နင့်ကို စိတ်မဆိုးခဲ့ဘဲ။

စကားလုံးတို့က ရင်ထဲ၌ပင် ပလုံစီလျက် နှုတ်ခမ်းလွှာ တို့ကမူ စေးထန်စွာဖွင့်မရ။

“ဖူးဖူး ငါ့ကို စကားပြန်ပြောတော့လေဟာ၊ နင်မခေါ်ရင် ငါမနေတတ်ဘူး ဖူးဖူးရဲ့”

သူကလည်း တငင်ငင်နှင့် ချော့ဆဲ။ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ငိုချင်လို့လာခဲ့တော့သည်။

ခက်ပါလား ... ရက်စက်စွာ ပြောခဲ့တုန်းကလည်း ငိုခဲ့ရပြီးပြီ။ အခု ပြန်ချော့တော့ရော ... ဘာလို့ ငိုချင်ရပြန်ပါလိမ့်။

ဖူးဖူးမှာ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ်လည်း နားမလည်နိုင်တော့။

“ဖူးဖူး ... ငါ နင့်ကို ပီစာဝယ်ကျွေးမယ်၊ မစ်ဂိုတ်ခ်လည်း တိုက်မယ်၊ အောလ်စတား (All Star) လည်း ဝယ်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ နင် ဘာလိုချင်သေးလဲ၊ လိုချင်တာ အကုန် ငါ ဝယ်ပေးမယ်လေဟာ ... နော် ဖူးဖူး”

လိုချင်တာ ...။

ငါလိုချင်တာ နင် တကယ်ပေးနိုင်မှာမို့လား တံခွန်ရယ်။ အသံမဲ့ ရင်ထဲမှစကားနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းနှင့်ဆွေးစိတ်က ထိန်းချုပ်လို့မရတော့ပြီ။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ စိတ်ကိုထိန်းပါသော်လည်း ပူနွေးသော မျက်ရည်တစ်စက် ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းကျ၏။

သူ ချက်ချင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ...

“ဟာ ... ဖူးဖူး နင်ငိုနေတယ်၊ ဘာလို့လဲဟင် ... မငိုပါနဲ့ဟာနော်”

တံခွန် ... ဖူးဖူးကို ပခုံးမှနေ သူ့ဘက် ဆွဲလှည့်သည်။ ဖူးရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ။ နွေးချိုသော သူ့ရင်ခွင်ရနံ့ကို ခံစားမိ၏။

၁၄၄

အိုး ... ရင်ထဲ၌ တုန်ယင်လှုပ်ခါ၍နေသည်။

“တိတ် ... တိတ်တော့နော် ဖူးဖူး”

သူ လက်ညှိုးကွေးလျက် ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စက်တို့ကို ဖွဖွ တို့သုတ်ပေး၏။ နွေးထွေးသော ချိုမြသော အထိအတွေ့ နုနုကလေး။

မျက်ရည်တို့က သုတ်ပေးသူရှိတော့မှ မစဲတတ်သောမိုးလို ကျ၍ကောင်းနေခဲ့သည်။

ကောင်လေးရယ် ... ငါ့ကို ပြုစားနေတာလား။

တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ငါ့ရင်ကို ပိုပြီးကျွမ်းလောင်အောင် လှည့်စားနေတာလား။ ငါ ... ငါ ရှားရလိမ့်မယ်။

“ဖူး ... တကယ်တော့လေ ... အဲဒီနေ့က ငါပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက ငါ့ရင်ထဲက စကားအမှန်တွေ မဟုတ်ဘူးသိလား။ အားလုံးကို ငါ ပြောင်းပြန်ခဲ့တာ၊ တကယ်တော့လေ ... ငါက ... နင့်ကို”

ကောင်လေးအသံက ပိုပြီးဖျော့မှိန်သွားသည်။

ရင်ခုန်သံတို့ ထိန်းချုပ်မရတော့အောင် ဆူညံပေါက်ကွဲ၍နေသည်။

သူက ဖူးဖူးနားနားကပ်လျက် နှစ်ကိုယ်ကြားသာရုံ တိုးဖွဖွကလေး ဆက်ပြောလေသည်မှာ ...

“ငါက နင့်ကိုချစ်နေတာ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဘုရားရေ ...

ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိ၏။ မယုံနိုင် ... ကိုယ့်နားကို ကိုယ် ဘယ်လိုမှမယုံနိုင်။

တိုးဖွသော်လည်း နှလုံးသားကို အလန့်တကြား ပေါက်ကွဲစေသောစကား။

မယုံကြည်နိုင်လွန်းစွာ မော့ကြည့်မိတော့ သူ့မျက်နှာက ပကတိ ကြည်စင်လျက်၊ မျက်ဝန်းတို့က ရွန်းရီလျက်၊ နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ကလည်း ပြုံးပြလျက်။

အို ...

အဲဒီနှုတ်ခမ်းလွှာတွေက ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ပြောခဲ့သတဲ့လား။

ဖူးသည် ခဏတွင်းချင်းပင် သူ့နှင်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ကို ရှက်အမ်းပူနွေးလာလျက် သူ့အနားမှ ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

“ဟေ့ ... ဖူးဖူး ... ဖူးဖူး”

နောက်မှပြေးလိုက်လာသောခြေသံ ကြားရသည်။

ကြည့်စမ်း ...

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ ကောင်ကလေးလဲ။ ဒီမှာ ရှက်
သည်းတာ သေတော့မယ်။

“ဖူးဖူး ... နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားလား”

သူ ဖူးဖူးကို မိလာသည်။

လက်ကို ဆုပ်ဆွဲထားလျက် မေးနေပြန်သည်။

ခက်လိုက်တာ။ ဟင့်အင်း ... ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး ...

လို့ ပြန်ပြောရမှာလား။

တကယ်လို့ သူကသာ ခုနေ အဖြေချက်ချင်းပေးဖို့
တောင်းဆိုပူဆာလာခဲ့လျှင် ...

အတွေး၌တင် ရင်ခုန်လွန်းစွာ ခြေဖျား၊ လက်ဖျားတို့
အေးစက်တုန်ယင်လာခဲ့သည်။

ဖူးဖူး ဟန်မဆောင်တတ်ဘူးဆိုတာ သူ သိမှာပါ။

ပြီးတော့ ...

နှလုံးသားဆိုတာ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်စရာမဟုတ်။

အချစ်ဟာလည်း မျှိုသိပ်ဖုံးကွယ်စရာမဟုတ်။

လောလောဆယ်တော့ တစ်သက်လုံးက ရင်းနှီးလွန်စွာ
လက်ပွန်းတတ်နေခဲ့ပေမယ့် ခု ခဏတွင်းချင်းကလေးပင် သူ

လက်ကိုဆုပ်ဆွဲထားသည်ကို အနေရခက်စွာ ရုန်းထွက်လိုက်မိ
လျှင် ...

တံခွန်မှာ ဘယ်လိုထင်သွားလေသည်လဲမသိ ...

သက်တိုင်ရဲစာပေ

“ဖိဖူး ... နင် ... အန်တီနဲ့ မတိုင်နဲ့နော်၊ ငါ နင့်ကို
အလကားနောက်တာ”

“ဘာ”

ဖူးဖူး တုန်လှုပ်စွာ အော်လိုက်မိသည်။

“ဒီနေ့ ဖေရယ်လ်ဖူးလ်လေ”

ကြည့် ... ကြည့်စမ်း ... ဖေရယ်လ်ဖူးလ်။

“တံခွန် ... နင် ... နင်”

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ငါ နောက်တာ”

ဒါ ... ဒါ- နောက်စရာလား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ရေးဆိုတမ်း စ, နောက်
စရာလား။

ဖေရယ်လ်ဖူးလ် (April Fool) ဆိုတာ နှလုံးသားကို
အသုံးချစတေးပြီး နောက်ပြောင်စရာလား။

“သွား ... နင် ခုထွက်သွား။ ငါ နင့်မျက်နှာကို မမြင်
ချင်ဘူး ... ထွက်သွား”

ဖူးဖူး သတိလက်လွတ်စွာ ကြုံးအော်လိုက်မိသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။ နားမလည်နိုင်
တော့။

“ဖူးဖူး ... ငါ”

“မပြောနဲ့ ... ဘာစကားမှမပြောနဲ့”

သက်တိုင်ရဲစာပေ

ပြာကျွမ်းသွားမတတ် ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံး
များဖြင့် ကြည့်မိ၏။

မုန်းတယ်။ နင့်ကို ငါ မမြင်ချင်တော့လောက်အောင်
မုန်းတယ် ... တံခွန်။

မသွားသေးဘူးလား။ နင် ခုထိ ငါ့မျက်စိရှေ့က ထွက်
မသွားသေးဘူးလား။ မသွားသေးရင် ...

ကဲဟယ် ...

ဖူးဖူးသည် သူ့ကို အားကုန်ဆောင့်တွန်းဖယ်ခဲ့လျက်
... နေရာမှ လှည့်ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ အသားတို့ အေးစက်ကာ
တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

နုလုံးသားထဲမှာတော့ လောင်မြိုက်စွာ ...။

နင် သိပ်စော်ကားလွန်းတယ် တံခွန်။ ငါ နင့်ကို သည်း
ခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာ ကျော်လွန်သွားပြီ။

ငါ့စေတနာ၊ ငါ့သိက္ခာကို စော်ကားတဲ့အထိ ငါ နင့်ကို
သည်းခံနိုင်ခဲ့တယ်။ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တယ်။

ခုတော့ ...

နင် စော်ကားလိုက်တာက ငါ့နှလုံးသားကိုပဲ။ ငါ့အချစ်
ကိုပဲ။

မှတ်ထား ... လောကမှာ အပြစ်အကြီးဆုံးဟာ နှလုံး
သားကို စော်ကားခြင်းပဲ။

ငါ နင့်ကို တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ တစ်သက်လုံး
မကျော့ဘူး။

နင့်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ငါ့နှလုံးသားဟာ အစွန်းတစ်ဖက်
မှာရှိတဲ့ အမုန်းတရားဆီ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

ငါ နင့်ကို အရမ်းမုန်းသွားပြီ တံခွန်။ အဲ့ဒီအမုန်းက
နင့်ကို လှလှပပ ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်။

နင် တစ်သက်လုံး 'နောင်တ၊ ရမယ့် အပြုအမူမျိုးကို
ခံစားရစေမယ်။

သူမတူအောင် ချစ်တတ်တဲ့ငါက ...

သူမတူအောင် အငြိုးအတေးကြီးစွာ လက်စားချေတတ်
တယ်ဆိုတာ ...

နင် တစ်နေ့မှာ သိစေရမယ်။

အခန်း (၁၂)

အခန်းထဲ၌ လှည့်ပတ်၍ လမ်းလျှောက်နေမိသည် မှာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာပြီလည်းမသိ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေမိမှန်းလည်း သိသည်။

'တောက်'တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိပြန်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဒေါသဖြစ်၍မဆုံး။

အတော်ညံ့ဖျင်းတဲ့ကောင် ... ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြန် ဝေဖန်မိသည်။

တကယ်တော့ ...

ဟိုတစ်နေ့က မေမေဆုတာ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မိဖူးလာ ထောင်ရမလားထင်ကာ မဲပြီး ပြောလိုက်မိတာ သိပ်လွန်သွားပြီ ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိတာမို့ မိဖူးကို ချောရအောင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ချစ်သူများရဲ့ ဖေရယ်လ်ဖူးလ် ... ၁၅၁

ပြီးတော့မှ ... နှစ်ယောက်သား မွေးနေ့ဖြစ်သည့် ဖေရယ်လ်လ တစ်ရက် ... ဆိုတာ သတိရမိလျှင် မိဖူးကို ဖေရယ်လ်ဖူးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမိခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခြေလှမ်းကို အမြဲစောင့် ကြည့်နေကြတာမို့ ဖေရယ်လ်ဖူးလ် မလုပ်ရတာ ကြာပြီ။

စိတ်ဆိုးနေသည့် မိဖူးကို စိတ်ကောက်ပြေအောင် ပြန် ချောပြီးမှ ... စိတ်မဆိုးဆိုးအောင် ဖေရယ်လ်ဖူးလ် ပြန်လုပ် မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ရည်းစားစကားပြောပြီး ဖေရယ်လ်ဖူးလ်လုပ် ဖို့ စဉ်းစားမိခြင်းပင်။

သူတွေ့ထားသည်က ... မွေးကတည်းက ယောက်ျား လေးလိုနေသော မိဖူးတစ်ယောက် ရည်းစားစကားအပြောခံရ လျှင် ဆွေဆွေခွန်အောင် စိတ်ဆိုးမည်။

အဲ့ဒီတော့မှ သူက ဟားတိုက်ရယ်ကာ ဖေရယ်လ်ဖူးလ် ဟု ပြန်ချောမည် ... လို့ စိတ်ကူးထားတာ။

ခုတော့ ... မိဖူး ဒီလောက်စိတ်ဆိုးသွားလိမ့်မယ်လို့ သူ မထင်ခဲ့။ မိဖူး သူ့ကို နာနာကြည်းကြည်း ကြည့်သွားခဲ့ သော မျက်လုံးများကို မေ့မရ။

မိဖူးရယ် ... နင် ငါ့ကို အရမ်းကိုမုန်းသွားခဲ့ပြီလား။ တွေးမိပြန်တော့ အတွေး၌တင် ခံနိုင်ရည်မရှိပြန်။

ရင်ထဲ၌ လုပ်ဟာ၍နေကာ ဘယ်လိုနေလို့ နေရမည်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

လည်း မသိတော့။ ဆံပင်တွေကို အကြောင်းမဲ့ ထိုးဖွဲကာ ...
'ကျွတ်'ခနဲ ညည်းညူစုတ်သင်မိပြန်သည်။
မိဖူးရေ ... ငါတော့ ရူးတော့မှာပဲ။
ဘာလုပ်ရမလဲ ...

ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဟုတ်ပြီ ... ဖုန်းဆက်ပြီး ချောမယ်။ သူ ချက်ချင်း
ဖုန်းနံပါတ်များကို ကောက်နှိပ်သည်။ ဖုန်းဝင်သွားသည်နှင့် မျက်
လုံးစုံမှိတ်ကာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေမိသည်။

တတူတူမြည်နေသောအသံ ရပ်သွားပြီး ကံကောင်း
ထောက်မစွာ ဖုန်းကိုင်သူက မိဖူးဖြစ်ပါစေ။

“ဟယ်လို”

သူ ဆုတောင်းပြည့်ပါသည်။ ဖုန်းကိုင်သူမှာ မိဖူးပဲ ဖြစ်
သည်။

“မိဖူး ... ငါ ... ငါ အရမ်းမှားသွားတယ် ငါတောင်း
ပန်ပါတယ်ဟာနော်”

သူ မဝံ့မရဲ တောင်းပန်လိုက်မိသည်။ တစ်ဖက်မှ
အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကြားရသည်။ မိဖူး စိတ်ဆိုးမပြေသေး
ဘူးလား။

“တောင်းပန်တယ်ဟုတ်လား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရဲ့သိက္ခာကို ဖော်ကားပြီးမှ ဘယ်လိုတောင်းပန်မှာလဲပြော။

တောင်းပန်လို့ရော ရသလား”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာ ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ...။

ရင်ထိတ်နေရသည့်ကြားမှ သူ လှုပ်ခနဲဝမ်းသာသွားမိ
သည်။ ကြည့်စမ်း ... မိဖူးဟာ သူ့ကိုယ်သူ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဆိုတာ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတဲ့အသိ၊ မိန်းမစိတ် မိဖူးမှာ
ဝင်ရောက်နေပြီပဲ။

“မိဖူးရယ် .. ငါ ... ငါ ဖေ့ဘွတ်စ်ဖူးလ် လုပ်တာပါ”

“ဒီမှာ ... ဖေ့ဘွတ်စ်ဖူးလ်ဆိုတာ နောက်ပြောင်တာပဲ၊
မှန်တယ် ... ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာကို ဖော်
ကားထိပါးတဲ့အထိ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာတော့ နင်သိထားသင့်
တာပေါ့”

“မိဖူးရယ် ... ငါ နင့်ကို ဖော်ကားတာမဟုတ်ပါဘူး။
ငါ နောက်ပြောင်တာ သက်သက်ပါဟာ”

“ဟင့်အင်း ... ဒါ နောက်ပြောင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ
ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ ဖော်ကားတာပဲ”

“မ ... မဟုတ်”

“မငြင်းနဲ့ ... နင် မငြင်းနဲ့ နင်နဲ့ သွေးသွေးအကြောင်း
ကို အန်တီကို ပြောပြလိုက်လို့ နင် ငါ့ကို ငြိုးထားပြီး လက်စွား

ချေတာ၊ တံ့ပြန်တာ၊ ပေရယ်လ်ဖူးလ်ကို အသုံးချပြီး နင် ငါ့ကို လက်စားချေတာ၊ ဖော်ကားတာ၊ ငါ နင့်ကို အရမ်းမုန်းတယ် သိလား။ နင့်ကို ငါ အရမ်းမုန်းတယ်”

တုန်ယင်အက်ကွဲသော အမုန်းသံ။ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထား သော လက်ချောင်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေမိသည်။

အမုန်းစကားကို ရင်ထဲ၌ ခံနိုင်ရည်မရှိ။

“ဟင့်အင်း”

မမုန်းပါနဲ့၊ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ ... သူငယ်ချင်းလေးရယ်။

ငါ နင့်ကို နောက်တာပါ။ တကယ်ပါ ... ငါ နင့်ကို နောက်လိုက်မိတာပါ။

“ဖူးဖူးရယ် ... ငါ ... ငါ တောင်းပန်”

“မပြောနဲ့ ... ငါ နင့်ကို အရမ်းမုန်းတယ်၊ နင့်အသံ လည်း ငါ မကြားချင်ဘူး မုန်းတယ်”

ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ပစ်ချလိုက်သော ဖုန်းချသံ ဝှပ်ခနဲ။ ရင်ထဲ၌လည်း ကျင်ခနဲ။ မိဖူးရယ် ... နင် ငါ့ကို တကယ်မုန်းသွားပြီလား။

ဟင့်အင်း ... မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းလေးရဲ့။ ငါ မနေတတ်လို့ပါ။

တံ့ခွန် ချက်ချင်းပဲ ဖူးဖူးတိုရဲ့ခြံဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

တံ့ခွန် - နှစ်ဂါ မြန်မာ

အခန်းတံခါး၌ ရေးထားသော စာတန်းက မော ဟိုက်စွာ ပြေးလာသူရဲ့ရင်ကို ဆီးကြိုထိုးနှက်သည်။

ရင်ထဲ၌ နင့်ခနဲ နာကျင်သွားမိသည်။

ဖူးဖူးရယ် ...

နင် ငါ့ကို အဲ့လောက်တောင် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်သွားပြီ လား။

“ဖူး ... မိဖူး ခဏ ... ခဏလောက် ထွက်ခဲ့ပါ။

ဟာ ... ငါ ပြောပါရစေ”

အခန်းတံခါးကို လက်နှစ်ဖက်ကပ်ကာ ဖိုလျက်က ရင်

၁၅၆ ဆက်ပြင်ရန်

နှင့်စွာ တောင်းပန်မိသည်။

“သွား ... ထွက်သွား ... ခုထွက်သွား မလာနဲ့”

ရင်ကို ခြေမူသည့် နှင်သံ။ အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ ပစ္စည်းတွေနှင့် ပစ်ပေါက်ရိုက်ခွဲသံ။

“မိဖူး ... ထွက်ခဲ့ပါဟာ၊ ငါ ရှင်းပြပါရစေ”

“သွား ... ဘာမှ လာရှင်းမပြနဲ့၊ သွားဆို ... ထွက်သွား”

“ဖူးရယ် ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ မှားပါတယ်၊ ငါ အရမ်းကိုမှားပါတယ်၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နင် ကျေနပ်တဲ့အထိ ငါ တောင်းပန် ...”

“မကျေနပ်ဘူး၊ နင့်ကို ငါ ဆယ်သက်မကျေနပ်ဘူး၊ သွား ... ခုထွက်သွား၊ နင့်အသံကို ငါ မကြားချင်ဘူး”

“ဖူးရယ် ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဒီစကားတစ်ခွန်းမှလွဲ၍ ကိုယ့်၌ ပြောစရာစကားမရှိတော့ပြီ။ ရင်ထဲ၌ လှိုက်ခါဆိုနှစ်လာသည်။

အခန်းတံခါးကိုမှီကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားမိသည်။ အံကြိတ်ထားသော်လည်း လက်ခုံပေါ် မျက်ရည်တစ်ပေါက် လွင့်စဉ် ကျ၏။

“မိဖူး”

နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နင့်ဆွေးစွာ ခေါ်မိ၏။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“နင် ... နင် ထွက်မသွားသေးဘူးလား၊ ငါ့ကိုယ်ငါ မီးရှို့ပြီး သေပစ်လိုက်ရမလားပြော၊ ငါ မလုပ်ရဲဘူး မထင်နဲ့” ပေါက်ကွဲစွာ ထွက်ပေါ်လာသော နာကြည်းသံ။

ဟင့်အင်း ...

ဟင့်အင်း ...

နင့်ကိုယ်နင် အနာတရဖြစ်အောင် ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။ အပြစ်ရှိတဲ့သူက ငါပါ။

ဘာမှမစဉ်းစားမိတော့ဘဲ ရူးသွပ်နေသူတစ်ယောက်လို တံခါးကို ခေါင်းထိုးလျက် အရှိန်ဖြင့် ပြေးဆောင့်လိုက်မိ၏။

‘ဒုန်း’

ခနဲ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသံအဆုံး၌ နဖူးပြင်ဆီ၌ ပူခနဲ။

မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာပဲ လက်ခုံပေါ် သွေးစက်တို့ စီးပြိုကျ၏။

မျက်ရည်နှင့် သွေးစက်တို့ရောနှောကာ မြင်ကွင်း၌ မပီပိုးတဝါး။

ဖူးရယ် ...

ငါ့ကို ကြိုးစားခွင့်ပေးပါ။

နင့်ရင်ထဲက အမုန်းကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်နိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်အဖြစ် ငါ့ကို ကြိုးစားခွင့်လေးတော့ ပေးပါဟာ။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ငါ ... နင့်အမုန်းကို မခံစားနိုင်ဘူး မိဖူးရဲ့။

အတူနီးကပ်စွာ နေခဲ့စဉ်က ရင်တွင်းက သံယောဇဉ်ကို မသိမြင်ခဲ့။

မတွေ့မမြင်ရတော့မှ မြဲခိုင်စွာ ဖွဲ့နှောင်ထားခဲ့သည့် သံယောဇဉ်က ဘယ်လောက်တင်းကျပ်လှသည်ဆိုတာကို ခံစားမိ တော့သည်။

ရင်၌ကျွမ်းလောင်မှုက မီးတမျှ ဟုန်းဟုန်းတောက်လျက်။ ဆယ်ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ဖွဲ့နှောင်မြည်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ စိမ်းကားဖြတ်တောက်လို့ ရနိုင်သတဲ့လား ... သူငယ်ချင်းလေးရယ်။

ပြတ်သားနိုင်လွန်းလှချေရဲ့။

ဖုန်းတက်တော့လည်း မကိုင်း။ အိမ်သွားတော့လည်း ထွက်မတွေ့။

မတွေ့မမြင်၍ မနေနိုင်သူက ခြေရာကောက်ကာ ရှိနိုင် မည်ထင်သည့် နေရာတွေကို ရှာဖွေမိသည်လေ။

အင်း ... သွေးသွေးအိမ်တော့ သွားလည်မယ်ထင်ပါရဲ့။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သွေးသွေးနေထိုင်ရာ တာဝါကြီးဘက် ခြေဦးလှည့်ခဲ့ရ တော့သည်။

ဟော ... အရိပ်ကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ ရင်၌ စမ်းချောင်းကလေး ဖြတ်စီးသွားရသလို အေးခနဲ။

မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာပြီလဲ။ သတိ လက်လွတ် ငေးရီနေမိဆဲ။

ဝရန်တာဆီမှ အရိပ်ကလေးတို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ် သွားပြန်သည်။

ရင်၌ လမင်းကွယ်ပျောက်သွားသည့် ကလေးငယ်ကို လှုပ်ဟာသွားရသည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ဖိနပ်ဦးကို အမိပွယ်မဲ့ ငေးစိုက် ကြည့်နေမိဆဲ ...

ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားခဲ့လည်းမသိ ရှေ့၌ အရိပ်ကလေးနှစ်ခု လာရပ်သည်။

မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် အံ့အားတသင့် မော့ကြည့်လိုက် မိသည်။

“ဟင် ... ဖူးဖူး နင် ငါ့ကို လာတွေ့တယ်နော်”

လျှာခလုတ်တိုက်တော့မတတ် ဝမ်းသာမှုက စကားလုံး တို့ကို မြန်ဆန်စေသည်။

“ဪ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

မိဖုန်းနှင့်အတူ သွေးသွေးလည်း ပါလာခဲ့သည်ကိုး။ မျက်နှာပြင် နွေးခနဲဖြစ်ဆဲ။

“သူပေါ့ သူပေါ့ ... သွေးသွေးကို လာ,လာကြောင်နေတာ၊ ဟိုတစ်ခါ စွန်မှာစာရေးပြီး ရည်းစားစကားပြောတာလည်း သူပဲ”

“ဟင်”

လုံးဝမယုံကြည်နိုင်စွာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားရသဖြင့် မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်သွားရတော့သည်။

“တောက် ... ဒီကောင်ကများ ငါတို့ညီမလေးကိုး”

“ရာရာစစ”

“ကြာတယ်ကွာ ဖွဲမယ်”

ဒေါသတကြီး ပြေးဝင်လာသော လူသုံးယောက်။

“အို ... မလုပ် ... မလုပ်ကြပါနဲ့”

သွေးသွေးဆီမှ တားဆီးသံ။

“အိုး ... တားမနေစမ်းပါနဲ့ လွတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

ရက်စက်လိုက်တာ။ နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းအရင်းတွေပါ

ဖူးဖူးရဲ့။

ငါ့အပေါ် ဘယ်လိုအငြိုးအတေးမျိုးနဲ့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရတာလဲ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဖဲပစ်”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“အို ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကိုကြီးတို့နော် မတရားမလုပ်နဲ့၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“မိသွေး ... နင်က အလိုတူ အလိုပါလား”

“လွတ်ပေးလိုက်စမ်းပါဆို သွေးသွေးကလည်း”

“တံခွန် ... ပြေး၊ ပြေး အမြန်ပြေးလေ”

ဆူညံနေသော အသံတို့ကို ထွင်းဖောက်သွားအောင် သွေးသွေးက အသံစာစာကလေးဖြင့် လှမ်းအော်၏။

သွေးသွေးရဲ့အော်သံကြားရတော့မှ တံခွန် သတိဝင်ကာ အမြန်ထွက်ပြေးလိုက်တော့သည်။

“ပြေး ပြေး တံခွန်၊ လွတ်အောင်သာပြေးပေးတော့၊

သူ့အစ်ကိုတွေလက်ထဲမရောက်အောင် ပြေးပေတော့၊ မိလို့ကတော့ တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်ခံရတော့မယ်”

တော်ပါသေးရဲ့ တကယ့်ကို လက်မတင်ကလေး။ မိဖုန်းရယ် ... နင် အရမ်းရက်စက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

နင် ဘယ်လောက်ရက်စက်ခဲ့ပါစေ၊ ငါ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်။ ငါက နင့်ကို နာကျင်အောင် လုပ်မိခဲ့တဲ့ သူကိုး။

နင့်အမုန်းတွေ လွင့်ပျောက်သွားအောင်တော့ ငါ ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၁၄)

၆၆

က

... အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ကြမှာလဲ ... ပြော”

“ဘယ်လိုလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ မင်းညီမကိုယ်တိုင်က ဟို ကောင်ဘက် ပါနေတာ”

“တောက် ... မိသွေး နင်နော် ... နင်”

ကိုယ် အံ့ကြိတ်ရင်း လက်ပြန်ရွယ်သည်။ တစ်ခါမှ အရွယ်မခံရဘူးတာမို့ သွေးသွေး ဝမ်းနည်းကာ အိခနဲ မျက်ရည် ကျ၏။

တောက်ခေါက်သူက ခေါက်၊ လူးလာခေါက်ပြန် လမ်း လျှောက်သူက လျှောက်။ အစ်ကိုတော်တွေ ညီမဖြစ်သူအတွက် သောက များရချေပြီ။

ဒီလောက် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စောင့်ရှောက်အုပ်ထိန်း

သက်ပိုင်ရတပေ

ချစ်သူများရဲ့ ဖပရယ်လ်ဖူးလ် ... ၁၆၃

သည်ကြားက လာချောင်းရဲသေးသည်ဆိုတော့ သောကမများဘဲ နေပါ့မလား။

ဒီကြားထဲ ...

ကိုယ့်ညီမကိုယ်တိုင်ကိုက သင်းဘက် ခပ်ပါပါဖြစ်ကာ အစ်ကိုတွေကို မတရားဘူးလေး၊ ဘာလေးနှင့် ဆွဲလား တားလား လုပ်တော့ သောကပေါ် သောက ဆင့်ပွားချင်စရာပေါ့။

သင်္ကောင့်သားရုပ်ကလည်း မိန်းမကြိုက်ချင်စရာရုပ် မဟုတ်လား။

မိသွေးများ ကြိုက်နေပြီလား ... ဆိုတဲ့ အတွေးက အစ်ကိုတော်တွေရဲ့ရင်ကို အတော်မှန်တိုင်းထန်စေတာ။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ ... ဖူးဖူးတွေ့လို့”

ခေါင်းစဉ်က လမ်းကြောင်းပြောင်းလဲသွားပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖူးဖူးရယ်”

“ဖူးဖူးဟာ မိသွေးအတွက် တကယ့်ကို သစ္စာရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ”

သွေးသွေး ပြုံးသည်။ အပြုံးက မပီပြင်။ မဲ့စပ်စပ်ဖြစ်၍ နေသည်။

ဖူးဖူးကတော့ သွေးသွေးရဲ့မဲ့ပြုံးကိုရော၊ အစ်ကိုတော် တွေရဲ့ ကျေးဇူးတင် ချီးမွမ်းစကားကိုရော ဘာကိုမှမမြင်သလို မကြားသလိုပင်။ ခပ်တည်တည် ပီကေဝါးမပျက်။

သက်ပိုင်ရတပေ

“ဒါကြောင့် မိသွေးကို ဖူးဖူးနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်တာ စိတ်ချရတာ”

ကိုငယ် ဖူးဖူးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လျက် ထပ်တလဲလဲ ကျေးဇူးစကားဆိုသည်။

ကိုလေး သိပ်ကြည့်လို့မရတော့။ ဖူးဖူးကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့် နေရာမှ စကားလမ်းကြောင်း ပြန်ပြောင်းသည်။

“ကဲ ... လောလောဆယ် မိသွေးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟိုကောင်ရန်က လွတ်အောင်”

အစ်ကိုတော်သုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ အုန်းစားရပြန်သည်။

ဖူးဖူး ပြုံးပြီးကြည့်ကာ ...

“ကျွတ် ... ဒါများ”

ဘာမှမခက်ခဲသလို ဖူးဖူး ရေရွတ်သည်။

သုံးယောက်သား ဖူးဖူးကို အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“သွေးသွေးကို တစ်နေရာရာ ပို့လိုက်၊ အဲ့ဒီကောင် မျက်ခြည်ပြတ်အောင်”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ”

“အိုး ... ဝှစ် အိုင်ဒီယာ”

“ကျေးဇူးပဲ ဖူးဖူး”

အစ်ကိုတော်တွေ မျက်နှာငွေလ ဝင်းပလို့သွားပြီ။ သွေးသွေးခများမှာတော့ မဲ့ပြီးပင် မပြုံးနိုင်တော့။

ဖူးဖူးကလည်း ရိုးရာအတိုင်း ပီကေ အဝါးမပျက်။

“ဒါဆို ... ဘယ်ကိုပို့ရင်ကောင်းမလဲ”

အစ်ကိုတော်သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ...

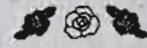
“ဒေါ်ကြီး”

“ရှိတဲ့”

“မန္တလေး”

သုံးယောက်သား စကားတစ်ခွန်းကို သုံးပြတ်ပိုင်းပြီး ပြောသည်။

စကားအဆုံးမှာတော့ ... သွေးသွေးကို မတွေ့ရတော့။ တဖုံးဖုံးခြေသံသာ ဧည့်ခန်းထဲ ကျန်ရစ်သည်။

“ဖူး ... ဖူးရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သွေး ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

သက်ပိုင်ရဲတပေ

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် သွေးသွေး မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်ထားရသမျှ ပေါက်ကွဲသည်။

“သူလာတာတွေ့တော့ ဖူးပဲ တို့ကို အောက်ဆင်းပြီး ထွက်တွေ့ရအောင်ဆိုပြီး ဘာလို့ အစ်ကိုတွေနဲ့ တိုင်ရတာလဲ”

“ကျွတ်... သွေးသွေး... တို့ကို အထင်လွှဲနေတာပဲ”

ပြောရင်းက ဖူးဖူး ပီကေဝါးသည်။ သွေးသွေး သိပ်ကြည့်လို့မရတော့။

မျက်လုံးထဲ ခရော့ (cross) ဖြစ်လာပြီမို့ ...

“ဖူးဖူး... အဲ့ဒီပီကေကြီး ထွေးထုတ်ပြီး စကားကောင်းကောင်း ပြောစမ်းပါ”

ဖူးဖူး အဟက်ခနဲရယ်ကာ သွေးသွေးရှေ့ ပီကေကို ပူးပေါင်းအကြီးကြီးဖြစ်အောင် မှုတ်ပြ၏။ ထွေးတော့မထုတ်။

“တို့နှစ်ယောက်ဆင်းတော့ သွေးသွေးအစ်ကိုတွေက နောက်က လိုက်လာတာကိုး၊ ဒီလိုပဲ လုပ်လိုက်ရတော့တာပေါ့”

ဖူးဖူးပြောပုံက အလေးအနက်မရှိ။ ပေါ့ပျက်ပျက်။

သွေးသွေး ဘဝင်မကျချင်။

“သူ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်တယ်... လို့ ထင်သွားပြီလား မသိဘူး”

သွေးသွေးလေသံက တိုးပျော့ပျော့။ ဖူးဖူး လှည့်ကြည့်သည်။

သွေးသွေးမျက်နှာပေါ်က စိုးရိမ်စိတ်တွေ တွေ့လိုက်ရတော့ ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။

“သိပ်စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့ သွေးရာ၊ ဒီကောင် လူလည်ပါ”

သွေးသွေး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“နေပါဦး... သွေးကို တခြားတစ်နေရာဖို့ဖို့ရော အစ်ကိုတွေကို ဖူး ဘာဖြစ်လို့ အကြံပေးရတာလဲ”

သွေး ‘မကျေနပ်သံလေးစွက်လျက် မေးလိုက်သည်။

ဖူးဖူး... ‘ကျစ်’ခနဲ စုတ်သပ်ပြန်သည်။

“အဲ့ဒါ သွေးသွေးရဲ့အစ်ကိုတွေကို အယုံသွင်းလိုက်တာလေ”

“ဘယ်လို”

သွေးသွေး ဖူးဖူးရဲ့ဉာဏ်ရောင်စုံကို လိုက်မမိတော့။ မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်လျက် နားမရှင်းသလို ပြန်မေးသည်။

“ဒါမှ ကိုယ့်ကို သူတို့ဘက်သားလို့ ယုံကြည်သွားမှာပေါ့”

“ဪ”

“ပြီးတော့ ...”

“ဘာလဲဟင်”

“စမ်းသပ်လိုက်တာလေ”

“ဘာကိုလဲ”

“တံခွန်ကိုလေ၊ သူ ... မင်းကို တကယ်စွဲလမ်းတယ် ဆိုရင် အခက်အခဲမျိုးစုံကြားက မဖြစ်၊ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိမ့် မယ်”

သွေးသွေး မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားမိသည်။ ဖူးဖူးက ဒါတွေကိုလည်း သိနားလည်နေသတဲ့လား။

“ခက်ခက်ခဲခဲ အရယူရတဲ့ပစ္စည်းကိုမှ လူတွေက တန်ဖိုး ထားတတ်ချင်ကြတာလေ”

ထိုစကားကိုပြောလိုက်သော ဖူးဖူးရဲ့မျက်လုံးများ စိမ်းခနဲ တောက်လက်သွားတာကို သွေးသွေး သတိထားလိုက်မိသည်။

“ကိုယ်တို့မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝမှာ တန်ဖိုးဆိုတာ ကိုးကွယ်ရာပဲ မဟုတ်လား”

“ဖူးဖူး”

သွေးသွေး တအံ့တဩကလေး ခေါ်လိုက်မိသည်။

ကိုယ်တို့မိန်းကလေးတွေ ... တဲ့။

ဖူးဖူးဟာ ယောက်ျားလေးပုံစံ ဝတ်စားနေထိုင်တတ်ပေ မယ့် သူမကိုသူမ မိန်းကလေးလို့ လက်ခံထားသူပါလား။

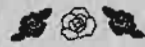
သွေးသွေးမှာ အံ့ဩနေမိဆဲ။ ဖူးဖူးကတော့ ဆန်းကြယ် သောစကားများကို တစ်ကိုယ်တည်း ဆက်ပြီး ရေရွတ်ပြောဆို

နေခဲ့သည်။

“ခက်ခက်ခဲခဲခူးရတဲ့ တစ်နှစ်မှတစ်ခါပွင့်တဲ့ ပိတောက် လိုပန်းမျိုးကျ လူတွေက တန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲ ခူးစရာမလိုတဲ့ လေတိုက်ရင် မြေပေါ်အရောက် ကြွေကျပေးတတ် တဲ့ ခရေလို ပန်းမျိုးကိုတော့ တန်ဖိုးမထားချင်ကြဘူး ...။

တကယ်တော့ ပန်းရဲ့တန်ဖိုးဆိုတာ သင်းပျံတဲ့ရနံ့ ရှိဖို့ ပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

သွေးသွေးမှာ ဖူးဖူးကို အံ့ဩစွာ ကြောင်ငေးကြည့်နေ မိတော့သည်။ ဖူးဖူးရဲ့မျက်လုံးများမှာ နာကြည်းရိပ်ဖြင့် စိမ်းနက် တောက်ပလို့နေသည်။

“အဲ့လိုဆိုရင် ဖူးပါလိုက်ခဲ”

သွေးသွေးက နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ပူဆာသည်။

“အင်း ... လိုက်တော့လိုက်ချင်သား”

“လိုက်ချင် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“အိမ်က ထည့်ဦးမှကိုး၊ ဖူးဖူး တစ်ခါမှ အဝေးကြီး သွားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေတို့ မပါဘဲနဲ့”

“ထည့်အောင် သွေး လိုက်ပြောပေးမှာပေါ့၊ ဘာမှ စိတ် မချစရာမရှိဘူး၊ သွေးတို့ဒေါ်ကြီးကလည်း အပျိုကြီးပေမယ့် ဇီဝာ မကြောင်ဘူး၊ အရမ်းသဘောကောင်းတယ်”

“ပြီးရောကွာ ... အိမ်ကို ရအောင်ပြောပေး”

“ပြောပေးမယ် စိတ်ချ၊ သွေးတာဝန်ထား”

သွေးသွေး အလိုကျသွားသလို ပြုံးတော်မူသည်။ ဖူးဖူးက လိုက်ချင်လွန်းလို့တော့မဟုတ်။

ခရီးထွက်ရင်ဖြင့် တံခွန်နှင့်ဝေးကာ စိတ်ထဲ၌ မွန်းကျပ် လှောင်ပိတ်နေသော စိတ်ခံစားချက်တို့ ပြေပျောက်သက်သာနိုင် ကောင်းရဲ့ ... လို့ တွေးမိတာကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဖူးဖူး လိုက်မယ်ဆိုတော့ အစ်ကိုတော်တွေရဲ့မျက်နှာက အချိုပေါ် သကာရည်လောင်းသလို ဖြစ်သွားရတော့သည်။

သွေးသွေးကတော့ ဖူးဖူးရဲ့စိတ်ခံစားချက်တွေကို ဘာမှ မသိ။ ဖူးဖူးနှင့်အတူ ခရီးထွက်ရမည်ဆို၍ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြစ်ကာ ပျော်နေသည်။

သူမမှာ အပေါင်းအသင်း တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဖူးဘူး မဟုတ် လား။

အမြဲတမ်း စားသတိ၊ သွားသတိ၊ ကြည့်သတိနှင့် သတိ ဆွဲကာ နေခိုင်းတတ်သော ချုပ်ချယ်တင်းကျပ်လှသည့် အစ်ကို တွေနှင့်သာ နေခဲ့ရသည်မို့ ဖူးဖူးကို သွေးသွေး မျက်စိအောက်က

အပျောက်မခံချင်လောက်အောင် ခင်မိသည်။

တကယ်တော့လည်း ...

အစ်ကိုတွေ သွေးသွေးကို ဒီမျှတင်းကျပ်ချုပ်ချယ်ခံရ သည်က အကြောင်းရှိခဲ့သည်လေ။

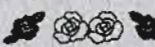
အဲ့သည့်အကြောင်းအရာဟာ ...

သွေးသွေးဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ပြန်သတိမရချင်တော့ လောက်အောင် ခါးသီးခဲ့ပြီး တမင်တကာ မေ့ထားပစ်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အခု ... မန္တလေးကို အလည်ပြန်ရတော့မည်ဆိုတော့ ကျက်ခဲ့ပြီလို့ ထင်ခဲ့သည့် ရင်ထဲကဒဏ်ရာဟောင်းက တစ်စစ်စစ် ပြန်ကိုက်ခဲနာကျင်လာသလို ...

ဟိုးအတိတ်က ပုံရိပ်ဟောင်းတွေက ပြဇာတ်တစ်ခုလို မျက်ဝန်းများရှေ့ တရိပ်ရိပ်ပြန်ထင်ဟပ်လို့ လာခဲ့ချေသည်။

ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်က ...

ပန်းနုသွေးခြယ်နှင့်မိုးငေယံ

အခန်း (၁၅)

အဲဒီတုန်းက ...

သွေးသွေးတို့က ကုတ်အင်္ကျီထူထူကို မချွတ်စတမ်းဝတ်ရသည့် တောင်တန်းပြာတွေ ပတ်လည်ဝန်းရံထားသည့် အေးချမ်းလှသည့် တောင်ပေါ်မြို့လေးမှာ နေထိုင်ကြတာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီတုန်းက ...

သွေးသွေးက မူလတန်းကျောင်းက စတုတ္ထတန်းအောင်ပြီး အလယ်တန်းကျောင်းမှာ ပဉ္စမတန်း ၈၊ ပြီး ပြောင်းရွှေ့တက်ရတဲ့နှစ်။

အဲဒီနှစ်မှာပဲ ...

တစ်လောကလုံးနှင့် ရန်ဖြစ်ထားသလို ထိမထင်ဂျစ်ပေပေနှင့် အရွဲ့တိုက်တတ်သည့် “ဇိုးဇေမံ” ဆိုသော ကောင်ဆိုးလေး တစ်ယောက်နှင့် သွေးသွေး အမှတ်မထင် ဆုံစည်းခဲ့ရတာ ဖြစ်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သည်။

အဲဒီတုန်းကသာ ...

မိုးဝေယံဆိုတဲ့ကောင်ဆိုးလေးဟာ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်၊ ငြိမ်သက်ငြိမ်းချမ်းလွန်းလှသည့် သွေးသွေးတို့ရဲ့ မိသားစုဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းပြန်လှန် မှန်တိုင်း ထန်သွားစေလောက်အောင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်နိုင်သည့် ကံဆိုး ခြင်းလက်ဆောင်များကို *သယ်ပိုးဆောင်ကြဉ်းလာခဲ့သူ ဖြစ်မယ် မှန်းသာ ကြိုသိနိုင်ခဲ့လျှင် ...

သွေးသွေးသည် နူးညံ့ချိုကြည်လှသည့် စိတ်ထားဖြင့် သူတစ်ပါးကို ကူညီပေးမတတ်သည့် သူမနှလုံးသားမှ ကရုဏာ တရားကို အပြီးတိုင် တံခါးပိတ်၍ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်မိမှာ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ ... ပဉ္စမတန်း (B) တွင် စတက်ရသည့်နှစ်တွင် ပင် သွေးသွေးနှင့် မိုးဝေယံတို့မှာ တစ်တန်းထဲသားချင်းများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ ...

ထိုင်သည့်ခုံချင်းကလည်း မဝေးခဲ့။ သူနှင့်သွေးသွေး ဆုံဆည်းခင်မင်ခွင့်ကြိုချင်တော့ အဲဒီနေ့က ...

“မိုးဝေယံ”

အတန်းပိုင် ဆရာမ၏ခေါ်လိုက်သံသည် တစ်တန်းလုံး

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ငြိမ်ဆင်းသွားစေသည့်အထိ ဟိန်းခနဲ။

သွေးသွေးတို့အားလုံး အလန့်တကြားဖြင့် မိုးဝေယံရှိရာဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ထစမ်း”

ဆရာမ ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်ပြန်၏။

သူ တစ်တန်းလုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြတာကို ဂရုမစိုက်သလို ထိမထင်မျက်နှာပေးဖြင့် ထ,ရပ်၏။ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ပါလိမ့်။

သွေးသွေးတို့အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေမိကြသည်။

ဆရာမကလည်း အတန်းပိုင်ပီပီ အုပ်ချုပ်မှုမှာ စည်းကမ်းကြီးလွန်းလှသည်မို့ ဂျစ်ပေပေနိုင်သောသူနှင့်တော့ ပွဲကြီး ပွဲကောင်းအဖြစ် သွေးသွေးတို့အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေမိကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိလို့လဲ ဆရာမ”

ဆရာမကို သူ ပြန်ဖြေရဲပုံကို သွေးသွေးတို့ အံ့သြမဆုံး။ ဆရာမမှာ ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်ကာ ...

“မင်း အိမ်စာတွေ တစ်ပုဒ်မှ တွက်မလာဘဲနဲ့ စာအုပ် ကို ထပ်ရဲတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဆရာမပဲ စာအုပ်တွေထပ်ဆို”

“တောက်”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဆရာမ မိုးဝေယံကို စိုက်ကြည့်ကာ ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်၏။

“မင်းအပြစ်က ဘာလဲ သိလား”

“ကျွန်တော် အိမ်စာတွေ တွက်မလာခဲ့မိဘူး”

သူ ခပ်တည်တည် ပြန်ဖြေပါသည်။ ဆရာမက သူ့ကို အတော်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်ပါသည်။

“အေး ကောင်းပြီ ... အိမ်စာတွေ ထွက်မလာတဲ့အ တွက် မင်းကို ဒဏ်ကြေးရိုက်တယ်၊ မင်း ဒီနေ့မှန်ဖိုးနဲ့ အတန်း အတွက် လိုအပ်တဲ့ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်း ဝယ်ပေးရမယ် ... ဒါပဲ”

ဆရာမမှာ အပြစ်ရှိသူများကို မုန့်ဖိုးထဲမှ ဒဏ်ကြေးစိုက် ကာ အတန်းအတွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများဝယ်ပြီး ဒဏ်ပေး လေ့ရှိသည်။

အဲဒီနေ့ မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ သူ မုန့်ထွက်စားတာ မတွေ့ ရ။ ဒဏ်ငွေဆောင်လိုက်ရတဲ့အတွက် သူ့မှာပါလာတဲ့ မုန့်ဖိုးငွေ ကုန်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

သူများတွေ အသီးသီး မုန့်စားနေကျချိန်မှာ သူက ထောင့် တစ်ထောင့်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေတာ မြင်ရတော့ သွေးသွေး စိတ်ထဲ သနားသွားမိကာ ဆွဲခြင်းလေးကိုင်ပြီး သူ့အနား သွားမိ သည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“မိုးဝေယံ ... နင်နဲ့ငါ မုန့်အတူတူစားကြရအောင်နော်၊ ငါ့မေမေက မုန့်တွေ အများကြီး ပိုထည့်ပေးလိုက်တာ”

သွေးသွေးဘက်က အပြုံးကလေးနှင့် ဖိတ်ခေါ်သည့်တိုင် သူ့ဆီက အကြည့်စူးစူးနှင့် ဘုဆတ်ဆတ်အပြောကိုသာ တုံ့ပြန် ရရှိပါသည်။

“ဘာလဲ ... နင်က ငါ့ကို သနားလို့လား ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ကယ်တင်ရှင်ကြီး လာမလုပ်စမ်းပါနဲ့”

ဟောတော့ ... သွေးသွေး မျက်လုံးကလေး ပိုင်းသွားမိ သည်။ သို့သော် ... သွေးသွေး လက်မလျှော့။

“ငါက နင့်ကို အတူတူစားချင်လို့ပါဟာ ... လာပါ၊ ငါ့မေမေ ဖျော်ပေးတဲ့ ဟောလစ်သောက်ကြည့်စမ်း၊ အရမ်းကို ချိုဆိမ့်နေတာပဲ၊ နင် လျှာပေါ်မှာ တစ်ခါတည်း စွဲသွားလိမ့်မယ်၊ ဟောလစ်နဲ့ဝေဖာနဲ့ တို့စားရင် အရမ်းကောင်းတာ ... သိလား၊ မယုံရင် စားကြည့် ... တကယ်ပြောတာ”

သွေးသွေး ကြော်ငြာဝင်ရင်းက သူ့ရှေ့တွင် ဓာတ်ဘူး လေး ဖွင့်လိုက်သည်။

သင်းပျံ့ချိုအိသော ဟောလစ်နဲ့မှာ ထောင်းခနဲထွက်လာ သည်။ သွေးသွေးက ခွက်ထဲငဲ့ထည့်ပြီး ဝေဖာနှင့်တို့စားပြ၏။

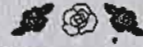
“အင်း ... စားကြည့် အရမ်းကောင်းတယ်” သူ့လက်ထဲကိုလည်း ဝေဖာချောင်းလေး ထိုးထည့်ပေး

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သဖြင့် မိုးဝေယံ ကြောင်အမ်းအမ်းလေး ယူလိုက်မိသည်။
 “တို့ကြည့်လိုက် ... တို့ကြည့်လိုက်”
 သွေးသွေးပြောသည့်အတိုင်း မိုးဝေယံ အမှတ်တမဲ့ တို့
 စားကြည့်လိုက်မိ၏။ ချိုဆိမ့်သောအရသာက လျှာတွင် စွဲသွား၏။
 “တွေ့လား ... ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”
 မိုးဝေယံ ယောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။
 “ကောင်းရင် အများကြီးစား၊ ငါက အဝစားမှကြိုက်
 တာ၊ ငါလည်း အစားပုတ်တယ်၊ ပြီးရင် ယူရိုကိတ်လည်း စားဦး၊
 ပြီးရင် အာလူးကြော်လည်း စားဦး၊ ပြီးရင် ဖရုံစေ့လှော်လည်း
 စားဦး”
 “အာ ... နင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆို မုန့်စားပြန်တက်ချိန်
 အထိ စားလို့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး”
 “ဟုတ်သားပဲ ... မြန်မြန်စားပေါ့ ဟင်းဟင်း”
 နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြသည်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးဝေယံ သွေးသွေးနှင့်အတူ မုန့်စားရတာ
 ပျော်သွားသည်။
 မုန့်စားပြန်တက်တော့မှ အားရပါးရမုန့်တွေစားပြီး ဗိုက်
 တင်းသွားတော့မှ ...
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ”
 လို့ ပြောဖို့ သတိရကာ ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ပြောရသည်။

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

“မလိုပါဘူးဟာ၊ နေ့တိုင်း ... နင်နဲ့ငါ မုန့်အတူစားမယ်
 နော်၊ နင့်အလှည့်ကျရင်လည်း ကျွေးနော်”
 ချစ်စရာကောင်းသည့် ပြောပုံကလေးကြောင့် မိုးဝေယံ
 ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။
 လူတကာကို ဂျစ်တိုက်ဆိုးပေတတ်သည့် မိုးဝေယံဆို
 သည့်ကောင်ဆိုးလေး သွေးသွေးနှင့်ကျမှ အရမ်းကို ခင်မင်မိသွား
 ပြီလေ။

“ဟောတော့”
 သွေးသွေး အလန့်တကြားဖြစ်ကာ မျက်လုံးကလေးဝိုင်း
 သွားမိသည်။
 “ကိုငယ်ရေ ... ကိုငယ် စက်ဘီး ခဏလောက်ရပ်ပါ
 ဦး”
 သွေးသွေး ကိုငယ်ပခုံးကိုပုတ်ကာ ပုတ်ကာဖြင့် စက်ဘီး
 ရပ်ခိုင်းလိုက်မိသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”
 ကိုငယ်မှာ ဘုမသိဘမသိဖြင့် ပြန်မေးသည်။

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

“ဟိုရှေ့မှာ ရန်ဖြစ်နေတာ သွေးသူငယ်ချင်း”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

ကိုငယ် စက်ဘီး ချက်ချင်းရပ်ပေးသည်။

“လာ ... ကိုငယ် အများနဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်နေကြတာ

သွေးသွေးတို့ သွားဆွဲခေါ်ရအောင်”

စက်ဘီးရပ်တာနှင့် သွေးသွေး ကိုငယ်လက်ကိုဆွဲကာ ရန်ပွဲဆီ ပြေးသည်။

“မိုးဝေယံ ... မိုးဝေယံ ... ရန်မဖြစ်နဲ့တော့ တော်တော့”

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ တော်စမ်း၊ မတော်ရင် မင်းတို့ အားလုံးကို ငါ ဆရာမကြီးရုံးခန်းထဲ ပို့မယ်”

အသက်လည်းကြီးပြီး လူကောင်လည်းထွားကျိုင်းသော ကိုငယ်ကိုကြည့်ကာ ရန်ဖြစ်နေကြသူများမှာ ရှိန်သွားကြသည်။

“ကိုငယ် မိုးဝေယံကို ဆွဲခေါ်ပါ။ အဲ့ဒါ သွေးသူငယ်ချင်း”

သွေးသွေးမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် ဖြစ်နေသော မိုးဝေယံကိုသာ စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

“ဒီကောင်လား ညီမလေးသူငယ်ချင်း၊ ဟေ့ကောင်လေး၊ လာ ... တော်ပြီ ရန်မဖြစ်နဲ့”

ကိုငယ်က ဆံပင်လေးကို အလယ်မှာစုထောင်ထားသော

မိုက်တီမိုက်ကန်းရှပ်နှင့် မိုးဝေယံကို ဆွဲခေါ်သည်။

“ကိုငယ် ... သူ့မှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့”

“အေး ... မင်း ငါတို့အိမ်လိုက်ခဲ့၊ ဆေးထည့်ပေးမယ်”

“ဟာ”

မိုးဝေယံ ငြင်းဖို့ပြင်သည်။

“လူတစ်ဖက်သားရဲ့စေတနာကို မငြင်းရဘူး”

သွေးသွေး ဆရာမကြီးဝင်လုပ်လျှင် မိုးဝေယံမှာ ‘အဲ’ခနဲ ဖြစ်ကာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆွဲခေါ်ရာဆီ ကန့်လန့်ကန့်လန့် လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

သွေးသွေးတို့အိမ်ရောက်တော့ မိုးဝေယံရဲ့ဒဏ်ရာတွေကို တစ်အိမ်လုံးက စိတ်ပူစွာ ဂရုတစိုက် ဆေးထည့်ပေးကြသည်။

သွေးသွေးရဲ့မေမေက စိတ်မကောင်းစွာ စုတ်သပ်ရင်း မေးလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်တာလဲ ကလေးရယ်”

မိုးဝေယံမျက်နှာလေးမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“သူတို့က ကျွန်တော်မကြိုက်တာ စ.တယ်”

“ဘယ်လိုစ, လို့လဲ ... သားရယ်”

မိုးဝေယံ တော်တော်နှင့်မဖြေ။ အတော်ကြီးကြာမှ ...

“ကျွန်တော့်မှာ အဖေ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲတဲ့”

“အို”

မေမေ မိုးဝေယံမျက်နှာကိုကြည့်ကာ တအံ့တဩ ...

“ကျွန်တော် ပထွေးနဲ့ နေရတာ”

“အို ... သားရယ်”

မေမေအသံက စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ။

တကယ်တော့ ပထွေးနှင့်နေရသည်ဆိုသော မိုးဝေယံ ဘဝကို သွေးသွေးတို့တစ်မိသားစုလုံး သနားကရုဏာသက်မိကြ တာပင်။

မေတ္တာငတ်နေသော မိုးဝေယံကလည်း သွေးသွေးတို့ မိသားစုကို အရမ်းကို တွယ်တာမိသွားခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။

အဲဒီကစပြီး သွေးသွေးနှင့်မိုးယံ (သွေးသွေး အမြန်ခေါ် လျှင် သူ့နာမည်ဟာ အလယ်မှ ‘ဝေ’တစ်လုံး ပြုတ်ကျန်ခဲ့တတ် သည်) ဟာ ကျောင်းသွားဖော်တွေ ဖြစ်လာခဲ့။

စွယ်တော်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်လို သံယောဇဉ်ကြီးစွာ မခွဲမခွာဖြစ်လာခဲ့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ... ကုန်လွန်မြန်လှသည့် အချိန်တွေနှင့်အတူ သွေးသွေးတို့နှစ်ယောက်လည်း ကြီးပြင်းလာ ခဲ့ကြတော့သည်။

ပြည်နဝဒေးကြီးရဲ့ ‘ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့’ ရတုထဲကလို ဖြူရွှင်ရောရ နှောင့်သက်စုံကို ... လို့ ရည်ညွှန်းသည့်အရွယ်။

သွေးသွေးတို့ ဆယ်တန်းရောက်သည်နှစ်မှာ သွေးသွေး ရော သူရော ကြီးကောင်လေးဝင် မြီးကောင်ပေါက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီဖြစ်လာခဲ့ကြ၏ကာ သွေးသွေးမှာလည်း အလှသွေးကြယ်စ ပြုလာခဲ့လေပြီ။

ကော့ရွှန်းသော မျက်တောင်ရှည်စိမ်းစိမ်းကြီးများအောက် က သဘာဝညိုမျက်ဝန်းများပိုင်ရှင် သွေးသွေးကို စကားလိုက် ပြောဖို့၊ စာလိုက်ပေးဖို့ ချောင်းနေကြသူများမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဒုနှင့်ဒေး။

သို့သော် ...

နုအိလှပလွန်းသော နှင်းဆီဖူးကလေးမှာ ဝန်းစုံကာကွယ် သောဆူးရှိသလို ... သွေးသွေးရဲ့သက်တော်စောင့် ကိုယ်ရံတော် က မိုးယံ။

လူကိုယ်တိုင်လာပြီး ချစ်ရေးဆိုဖို့ မပြောနဲ့ စောင်းပါး ရိပ်ခြည်လေးပြောတာတောင် အပြောမခံ။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ အရောင်ထဲမှာ ဘာအရောင် ကို အကြိုက်ဆုံးလဲ”

“အဖြူရောင်”

“အပြာရောင်”

“ကိုယ်တို့က အနက် ... အိမ်ကလာ”

“နီး ... ငါကတော့ ပန်းနုရောင်ပဲ”

အတူလမ်းလျှောက်နေရာမှ အုတ်ခုံပေါ်မှ ကောင်လေးများ၏စကားကြောင့် မိုးယံ ထပေါက်တော့မယ့် မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို ဆတ်ခနဲခေါင်းထောင်သွားသည်။

သွေးသွေးကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ။

“ပန်းနုရောင်တောင်မှ ငါက ပန်းနုမှာ သွေးခြယ်ထားတဲ့အရောင်ကိုမှ”

“ကြိုက်တယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ချစ်တာ”

ထိုကောင်လေး စကားမဆုံးခင်မှာပင် မိုးယံမှာ ရိပ်ခနဲ ပြေးသွားလျက် ...

“ချစ်ဦးကွာ ... အဲ့ဒါ ချစ်ဦးကွာ”

‘ခွပ်’ခနဲ ... ‘ခွပ်’ခနဲ ကြားလိုက်ရသော လက်သီးနှင့် မေးရိုး ထိခတ်သံနှင့်အတူ ကောင်လေးမှာ မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဟဲ့ ... မိုးယံ တော်ပါတော့ ငါ စိတ်ညစ်လာပြီ”

ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော မိုးယံကို သွေးသွေးမှာ အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့ရသည်။

“တောက် ... တော်တော် အတင့်ရဲတဲ့ကောင်တွေ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဒါတောင် သူ့မှာ ဒေါသမပြေနိုင်။

“မိုးယံရယ် ... နင့်ကြောင့် ငါ စိတ်ညစ်တယ်သိလား၊ ထစ်ခနဲရှိ ထိုးမယ်၊ ကြိတ်မယ်နဲ့ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

မိုးယံ ရန်လိုတတ်တာကို နည်းနည်းမှ မကြိုက်သော သွေးသွေးကတော့ တဗျစ်တောက်တောက်။

သို့သော် ...

သွေးသွေး ဖျန်ဖြေပေးလို့မရနိုင်သော ရန်ပွဲမျိုး ဖြစ်လာခဲ့သောအခါမှာတော့ ...

တကယ်တော့ မိုးဝေယံမှာလည်း မွေးရာပါ ဒေါသကြီးက ရန်လိုစိတ်ရှိခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ပါ။

ဘဝကပေးသော အခြေအနေကြောင့်သာ သူ့စိတ်က အစဉ်သဖြင့် ရန်ဖြစ်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတာပင်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကာ အမြဲလိုဆူပူအော်ဟစ် ရန်ဖြစ်နေတတ်သော မိဘနှစ်ပါးရဲ့ကြားမှာ သူက မြေစာပင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံး ... ဖေဖေနှင့်မေမေ တရားဝင်ပြတ်စဲကွာရှင်းပြီး ဖေဖေက အရင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုကာ တခြားမြို့တစ်မြို့ကို ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ပြီး မကြာမီမှာပင် မေမေကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။

အဲ့ဒီအဖြစ်အပျက်က သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဘာဖြစ်

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

တော့မှ မေ့ပျောက်မရနိုင်တော့မည့် စိတ်ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

အဲ့ဒီအချိန်ကစပြီး သူ မေတ္တာတွေ၊ ကရုဏာတွေ အကြင်နာတရားတွေဆိုတာ ကြားကောင်းအောင် လူတွေပြော တတ်ကြသည့် စကားလုံးတွေပဲလို့ သဘောထားမိတော့ကာ မယုံ ကြည်တတ်တော့။

တစ်လောကလုံးကို အရွံ့တိုက်ချင်သည့်၊ စိန်ခေါ်ချင် သည့် ဂျစ်ကန်ကန်စရိုက်က အဲ့ဒီအချိန်ကတည်းက ဝင်လာခဲ့ပြီး ထစ်ခနဲရှိ လက်ရုံးအားလုံးနှင့် ဖြေရှင်းချင်သည့် ရန်လိုသည့်စိတ် က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တော့တာပင်။

မေမေက မိုးဝေယံကို အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ မျက်နှာမငယ်ရအောင် ထားခဲ့သော်လည်း ...

ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အလှောင်ပြောင်ခံရတာ များတော့ ပထွေးနှင့်နေရသည့်အဖြစ်ကို ရှက်လာမိသည်။

ပြီးတော့ ...

ကိုယ့်ဘာသာ သီးသီးသန့်သန့်မနေတတ်ဘဲ နေရာတ ကာ ပစ်ပစ်များတတ်သည့် ပထွေးနှင့်မိုးဝေယံမှာ တစောင်းစေး နှင့် မျက်ချေးပင်။

ပြဿနာက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့ရ တာဖြစ်သည်။

“မေမေ ... ကျွန်တော့်ကို စက်ဘီးအသစ်ဝယ်ပေးပါ လား၊ ဒီကောင်ကို ကျွန်တော် ဖီးလ်အောက်သွားပြီ၊ သိပ်မလန်း တော့ဘူး”

သူ မေမေ့ကို ပူဆာမိတာဖြစ်သည်။ မေမေကလည်း သူ ပူဆာတာဆို ငြင်းလေ့ငြင်းထ မရှိတတ်သည့် ထုံးစံအတိုင်း

“သားက ဘယ်လိုဘီးမျိုး လိုချင်တာလဲ”

တကယ်တော့ မေမေ ပြန်မေးတာ ဝယ်ပေးဖို့ သေချာ သလောက်ဆိုတာ သူ သိပြီးသားပင်။

အဲ့ဒါကို ပထွေးက ဝင်ကာ ...

“မင်းဘီးက ဘာဖြစ်နေသေးလို့လဲ၊ အားလုံးကောင်းနေ တာကိုး”

သူ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောလျှင် ပထွေး ထိုသို့ဝင်ပါတာကို သူ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ပါ။

“ဦးဇော် အသာနေစမ်းပါ”

“ဟေ့ကောင် ... ငါက မကုန်သင့်တာ မကုန်ရအောင် ပြောနေတာကွ၊ မင်းဟာက ဖြုန်းချင်တာသက်သက်ပဲ”

သူ့စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားမိပြီး စွန်းကို တမင် အသံမြည်အောင် လွှတ်ချလိုက်မိသည်။

မေမေ ... သူ့ကို အလန့်တကြားကြည့်သည်။

“ဖြုန်းတော့ရော့ဗျာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်တော်ဖြုန်းတာ ဦးဖော်ရဲ့ပိုက်ဆံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မေမေပိုက်ဆံပဲ”

မေမေမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခန်းရှိသည်မို့ သူ ခပ်ရင့်ရင့်ပြော လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်... မိုးဝေယံ မင်းစကားပြောတာ အတော် ရိုင်းနေပြီနော်၊ စံပယ် မင်းသားကို မင်း မဆုံးမတော့ဘူးလား၊ မင်းသားက လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမစစ်စစ် ဖြစ်နေပြီ”

ပထွေးစကားအဆုံးမှာ သူ ဝုန်းခနဲ ထ,လိုက်မိတော့ သည်။

“အို... ကိုဖော် ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ခင်ဗျား... ကျုပ်ကို မိမဆုံးမ, ဖမဆုံးမလို့ ပြော တယ် ဟုတ်လား၊ အေး... ခင်ဗျားစကားအတွက် ခင်ဗျား နောင်တရစေရမယ်”

သူ ကျားနာတစ်ကောင်ကို ပထွေးရှေ့ကို လွှားခနဲရောက် သွားမိသည်။

“ဟဲ့သား... မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ ပြောစမ်း၊ ဟင်... မင်းက အမေရှေ့မှာတောင် ရန်ဖြစ်ချင်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ် လား၊ ငါ့ကို လူလို့မထင်တော့ဘူးလား၊ ငါ့ကို နည်းနည်းမှမခွဲ ညှာတော့ဘူးလား၊ နင့်ကြောင့် ငါ အမြစ်တံဆင်းရဲရတယ်”

ဟင် ...

မေမေက သူ့ကြောင့် အမြစ်တံဆင်းရဲရသတဲ့၊ သူ့ရင်ထဲ ခါးသီးနာကြည်းသွားမိသည်။

မေမေက ပထွေးဘက်က ရပ်တည်နေခဲ့ပြီ။

ကောင်းပါပြီ မေမေ... ဒါဆို မေမေဘဝမှာ ကျွန်တော် က အသုံးမဝင်တဲ့ အပိုလူတစ်ယောက်ပေါ့။ သူ မေမေရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မိုးယံရယ်၊ နင်ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး ဟာ၊ နင့်အမေအပေါ် အထင်မလွဲပါနဲ့၊ နင့်အမေက နင်နဲ့ဦးဖော် ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ပြဿနာအကြီးအကျယ်မဖြစ်ရအောင် ကြားဝင်လိုက်တာပါ”

“ဟ... ကြားဝင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဘဲကြီးကိုလည်း ပြောသင့်တာပေါ့၊ ခုတော့ ငါ့ကို တစ်ဖက်သတ် နှိပ်ကွပ်လိုက် တာ”

“မိုးယံရယ်... နင့်ကို အန်တီက နှိပ်ကွပ်တာမဟုတ် ဘူး၊ ဟိုက သူ့စိမ်းလေ၊ နင်က သားအရင်း မဟုတ်လား”

အဲဒါကြောင့် ဆန်ရင်းနာနာဖွပ် ... ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း နင့်ကို ဆူလိုက်တာ၊ သူ့စိမ်းပြောတာ မခံရစေချင်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောတာ”

သွေးသွေးက လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို အကြောင်းပြချက် နိုင်နိုင်လုံလုံနှင့် ပြောလာတော့ မိုးယံဒေါသတွေက အရည်ပျော်ချင်ချင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဟုတ်ပါတယ် ... သွေးသွေးပြောသလိုပဲ သူ မေမေ့အပေါ် အထင်လွဲမိတာ ထင်ပါရဲ့။

“ကဲ ... ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့၊ ဘယ်မှလျှောက်သွားဖို့လည်း စိတ်မကူးနဲ့၊ နင် ငါ့မျက်စိရှေ့မှာပဲ နေရမယ်၊ ငါ နင့်ကို စိတ်မချဘူး”

စိတ်မချဘူးတဲ့၊ မျက်စောင်းကလေးရွယ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားက အရိုင်းနှလုံးသားကို လှုပ်ခါလိုက်လေသည်။

“ထ ... ထမင်းစားမယ်၊ တကတဲ သူ့ကိုချော့ရတာနဲ့ ထမင်းတောင် မစားရသေးဘူး၊ မိုက်ဆာလိုက်တာ ထ၊ တူတူစားမယ်”

စကားနှင့်အတူ လက်မောင်းကို ဆွဲထူသည်။

နူးညံ့ ဘာအထိအတွေ့မှာ နှလုံးသားက တလှုပ်လှုပ်ခါနေရတော့သည်။ သွေးသွေးကိုယ်တိုင် ခူးကျွေးသော ထမင်းတစ်နပ်သည် နတ်သုဒ္ဓါနှင့် မလဲနိုင်ပြီ။

သက်ဝင်ရဲစာပေ

ဖူးဖွင့်စပြုသည့် အလှတရားကို အနီးကပ်ဆုံးလူတစ်ယောက်အဖြစ် ရင်ခုန်ရလွန်းလေပြီ။
သွေးရယ် ... ငါ နင့်ကို ...

“သားရေ ဒီမှာကြည့်စမ်း”
မေမေက ဂိုဒေါင်တံခါးကို ဖွင့်ပြသည်။

“ဟာ ... မေမေ”

အံ့သြဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် သူ ရင်ခုန်သွားမိသည်။

“ကြိုက်ရဲ့လား သား”

“မေမေ ဒါ သားအတွက်”

“ဒါပေါ့ ... ရော့”

မေမေက သူ့လက်ထဲ သော့တစ်ချောင်း ထည့်ပေးသည်။ တောက်ပကြွားဝင့်၍နေသော D.T ဆိုက်ကယ်လ်ကြီးကို ကြည့်ကာ သူ ကြည့်နူးကျေနပ်စွာ လေထဲ လက်သီးနှစ်ဖက် ထိုးသွင်းလျက် ...

“ရဲ့” ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

“Thanks a lot မေမေ သား ဒီကောင်ကြီးကို စမ်းကြည့်

သက်ဝင်ရဲစာပေ

လိုက်ဦးမယ်နော်”

သူ ဆိုင်ကယ်လ်ပေါ် ချက်ချင်းရောက်သွားတော့သည်။

“ဟေ့သား”

မေမေ့မျက်လုံးအပြူးသား ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် လှမ်းအော်သည်။

သူ ဆိုင်ကယ်လ်ကို စက်နှိုးလိုက်ရင်းက ...

“စိတ်ချ မေမေ ... သား ကောင်းကောင်းစီးမှာပါ”

သူ မေမေ့ကို လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြပြီး D.T ကြီးကို မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

သူ့ရဲ့ဦးတည်ရာက သွေးသွေးဆီကိုပဲ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ကယ်လ်ကြီးကို အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် မောင်းဝင်လိုက် တော့ သွေးသွေး သူ့ကို အံ့ဩဘနန်း လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟယ် ... မိုးယံ အရမ်းကို မိုက်နေပါလား”

“မားကြီးက ပြန်ချော့လိုက်တာလေ”

“ကြောင်ကို အတောင်ပံတပ်ပေးလိုက်တာပေါ့လေ”

“အေး ... တစ်ကောင်ထဲပျင်းလို့ နင့်ကို အဖော်လာ ခေါ်တာ”

သွေးသွေး ဆိုင်ကယ်လ်ကြီးကို တစ်လှည့်၊ သူ့ကိုတစ် လှည့်ကြည့်ပြီး တိတ်ဆိတ်ကာ မျက်နှာကလေး တစ်မျိုးဖြစ်သွား သည်။

“လာလေ သွေးသွေး ... ဘယ်လိမ့်ရင် ကောင်းမလဲ”
သူခေါ်တော့ တွေးတွေးဆဆမျက်နှာလေးနှင့် သွေးသွေး ခေါင်းခါသည်။

“ဟင့်အင်း နင့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းသွားတော့ မိုးယံ၊ ငါ မလိုက်တော့ပါဘူး”

မိုးဝေယံ အံ့အားသင့်စွာ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်မိသည်။

“သွေး ... နင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို ... သူများတွေ လျှောက်ပြောလိမ့်မယ်”

မိုးဝေယံ မျက်နှာကြီးတင်းသွားတော့ သွေးသွေး တွန့် ဆုတ်ဆုတ်ကလေး ပြန်ပြောမိသည်။

ကိုယ်က မိန်းကလေးမို့ အရွယ်ကလေးရောက်လာရင် ပတ်ဝန်းကျင်က အပြောအဆိုမခံရအောင် အနေအထိုင် ဆင်ခြင် ရမည်ဆိုတာ အလိုအလျောက် နားလည်လျက် ငြိမ်မိခြင်းပင်။

မိုးယံကတော့ ...

“အေးပေါ့ ... ငါ့လိုကောင်နဲ့ ဆိုင်ကယ်လ်အတူစီးမိရင် နင့်ရဲ့သိက္ခာတွေ၊ တန်ဖိုးတွေ ပွန်းပဲ့သွားမှာပေါ့၊ ဆောရီးပဲ သွေးသွေး၊ ခေါ်မိတာ ငါ တောင်းပန်တယ်”

မျက်နှာကြီး ဂူပုပ်သိုးလျက် မိုးယံ စကားနာထိုးတော့ သက်ပြင်းချပြီး လိုက်လျောမိပြန်သူက သွေးသွေးရယ်ပင်။

သွေးသွေး သူ့ကို အရမ်းခင်သည်လေ။

“ကဲပါ ... တော်ပါ ... ယောက်ျားတန်မဲ့ နှုတ်သီးကြီး
ချွန်ပြီး စကားနာမထိုးပါနဲ့၊ ခဏစောင့် ... အဝတ်အစားလဲ
လိုက်ဦးမယ်”

ဟော ... မျက်နှာစူပုပ်ကြီးက ချက်ချင်း ပြန်ပြီးပြီးသွား
ပြန်လေတော့သည်။

“မလဲနဲ့တော့ ... လှပြီးသား”

“မမြောက်နဲ့ ... ဘာမှမကျွေးဘူး”

“ရတယ် ... အပြင်မှာ စားမယ်”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ်ပဲလေ၊ ငါကတော့ တစ်
ပြားမှ အကုန်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဝတ်အစားကတော့ လဲမှ
ဖြစ်မှာ၊ နင် ခဏစောင့်”

ပြောရင်းမှ သွေးသွေးက သူမအခန်းထဲဝင်သွားသည်။
ခဏအကြာမှာ အပြင်ပြန်ထွက်လာသည့် သွေးသွေးရဲ့အသွင်ကာ
သူပင် ငေးမောသွားရလောက်အောင် ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ချင်စရာ။

မဲနက်သွယ်တန်းသည့်မျက်ခုံးနှင့်မျက်တောင်ကော့တွေ
ဝန်းရံထားသည့် မျက်သားပြာပြာ မျက်ဝန်းလေးတွေ၊ နှာတံစင်း
စင်းလေးနဲ့ အဖျားကော့ကော့ နှာသီးဖျားလုံးလုံးချွန်ချွန်လေး။
ပြီးတော့ နီရဲစိုအိနေသည့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးနုနုလေးနှင့် မေးဖျားလုံး
လုံးလေး။ နက်မှောင်တဲ့ဆံနွယ်တွေကြားက နားရွက်လှလှလေး
တွေရဲ့ ဘယ်ညာတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ စိမ်းပြာရောင်ဖန်စီနား

ကွင်းကြီးတွေက လှပစွာလှုပ်ယမ်းခါလျက်။

အချိုးအစားကျ ပြေပြစ်ကျော့ရှင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ
တော့ ဇာနားအတွန့်သေးလေးတွေ ကွပ်ထားသည့် စိမ်းပြာရောင်
ကြိုးတစ်ချောင်း၊ ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီလေးနှင့် ဇာနားတစ်စက်တို
စိမ်းပြာရောင်လေးကို အောက်မှာ စတော်ကင်နံဆွဲသားအနက်
ရောင်လေးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ဟာ ... နင့်ပုံက တကယ့်ကို အလန်းစားပဲ၊ ငါတောင်
ငုတ်တုတ်မေ့သွားတော့မလို့”

“တော်ပါ ... အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ သွားကြစို့၊ ဒီနေ့
သွားသမျှ၊ စားသမျှ၊ နင်ပဲ ဒကာခံရမှာနော်”

“Ok စိတ်ချ၊ နင့်စိတ်ကြိုက် တစ်နေ့ကုန်သွားချင်ရာ
သွား၊ ဝါးချင်ရာသာဝါး၊ ငါ လုံးဝတာဝန်ယူတယ်”

မိုးဝေယံ အားတက်သရော တက်ကြွစွာပြောရင်း ဆိုင်
ကယ်လ်ပေါ် ခွထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ... သွေးသွေး တက်”
သွေးသွေး သူ့နောက်ဘက်မှာ နေရာတကျတက်ထိုင်

ပြီးသည်နှင့် မိုးဝေယံက ဆိုင်ကယ်လ်ကို စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်
လိုက်သည်။

တကယ်လည်း နှစ်ယောက်သား တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့
ခန်း တစ်မြို့လုံးအနှံ့ လည်လိုက်၊ စားလိုက်နှင့်။ စိတ်တူကိုယ်တူ

ပျော်လိုက်ကြသည်ဖြစ်ခြင်း။

ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ဂျစ်ပေပေ ကောင်ဆိုးလေး မိုးဝေ
ယံနှင့် အလှနတ်သမီး ပန်းနုသွေးခြယ်တို့ကို စောင့်ကြည့် အကဲ
ခတ်နေတော့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက စုပါရော၊ စတိုင်လ်ရော အမိုက်စား
အလန်းစားလေးတွေ မဟုတ်ပါလား။

မိုးဝေယံကတော့ သွေးသွေးနှင့်အတူ လည်ပတ်သွားလာ
ရလျှင် တစ်လောကလုံးကို မေ့နိုင်ကာ ...

သွေးသွေးလည်း သူ့ရင်ထဲက တိတ်တခိုးအချစ်ကို နား
လည်ကာ လက်ခံတုံ့ပြန်နေသည်ဟုပဲ မျှော်လင့်ယုံကြည်ထား
လိုက်မိတော့သည်။

ထိုယုံကြည်ချက်နှင့်ပင် သွေးသွေးကို ချဉ်းကပ်လာသူ
တိုင်းနှင့် ရန်ဖြစ်ရလွန်းတော့ တချို့က မကျေနပ်ချင်ကြ။

တစ်ရက်မှာ ...

“အလကားပါကွာ ကျွတ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကောက်ရိုးပုံ
စောင့်တဲ့ခွေးပါ၊ မစားရ အညော်ခံ၊ ကြီးတော် နွားကျောင်းနေ
တယ်”

ရင့်သီးလွန်းသော စကားလုံးများကို နားနှင့် ဆတ်ဆတ်
ကြားလိုက်ရတော့ မိုးဝေယံဒေါသက ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်ပြီ။

ထုံးစံအတိုင်း ရန်ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဒီလောက်ဖြစ်နေရအောင်
မင်းနဲ့ပန်းနုသွေးခြယ်က ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ပတ်သက်နေ
လို့လဲ”

မေးခွန်းက မိုးဝေယံရဲ့ ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကို ထိမှန်
သွားရသည်မို့ အောင်နိုင်သူအပြုံးဖြင့် ထိမထင်ပြီးပြလိုက်လျက်
မိုးဝေယံ ရင်ကော့လျက် သကောင့်သားတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်
သည်။

“မှတ်ထားလိုက်၊ သွေးသွေးက ငါ့ချစ်သူ ... မင်းတို့
ဘယ်တော့မှ ပတ်သက်ဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ အေး ... အဲ့ဒါ ငါ့အသက်
နဲ့ထပ်တူ လောင်ကြေးထပ်ထားတဲ့စကားပဲ”

မိုးဝေယံပြောပုံမှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ။

ဟိုကောင်တွေ ရိုန်သွားကြကာ သွေးသွေးအနားကပ်ဖို့
စိတ်ပင်မကူးရဲကြတော့။

ရန်ပွဲပြီးလျှင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဒဏ်ရာတွေ ဆေးထည့်
ပေးရသူက သွေးသွေး။

“မိုးယံရယ် ... နင်ကလည်းလေ ငါမကြိုက်မှန်းသိရဲ့
နဲ့ ရန်ပဲ ခဏခဏဖြစ်နေတော့တာပဲ၊ ငါ အရမ်းစိတ်ညစ်တာပဲ၊
ငါ့ကို ကတိပေးပါလားဟင်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်တော့
ပါဘူးလို့”

သွေးသွေး လေချိုလေးနှင့် ဖျောင်းဖျရန် ကြိုးစားသည်။

မိုးဝေယံကတော့ ဒေါသအရှိန်မပြေသေးသလို ...

“ဆောရီးပဲ သွေးသွေး၊ နင်တောင်းတဲ့ကတိကို ငါ မပေးနိုင်ဘူး။ ငါ ရန်ဖြစ်နေရတာ နင့်ကို ကြိုက်နေတဲ့ကောင်တွေကြောင့် သွေးသွေး။ ငါ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောမယ်။ နင်နဲ့ငါ ကြားမှာ တစ်ယောက်ယောက် ဝင်လာမှာကို ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး။ နင်နဲ့ငါ ဝေးကွာသွားအောင် လုပ်မယ့်သူ မှန်သမျှနဲ့ ငါ ရန်ဖြစ်နေရမှာပဲ။ နင့်ဘေးနားမှာ ငါပဲ အမြဲရှိနေချင်တယ် ...။

ငါ ရန်မဖြစ်ဖို့အတွက်ဆိုရင် နင့်မှာ ရည်စားမရှိဖို့ လိုတယ်။ နင် ရည်စားမထားနဲ့နော် သွေးသွေး”

မိုးဝေယံ စူးရဲသော်လည်း ရွန်းရီသောမျက်လုံးများဖြင့် သွေးသွေးကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

သွေးသွေးကတော့ ဒဏ်ရာကိုသာ ဂရုတစိုက် ဆေးထည့်ပေးနေသည်မို့ မိုးဝေယံရဲ့အကြည့်တွေကိုလည်း သတိမထားလိုက်မိ။

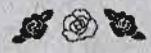
“ရည်စားများ ရှိစရာလား မိုးယံရယ်၊ မထားချင်ပါဘူး။ ငါက နင်နဲ့ ခင်ခင်မင်မင်နေရတာပဲ ပျော်တာ ...။

ဒါပဲနော် ငါ့ကို ရည်စားမထားစေချင်ရင် နင် ငါ့စကားနားထောင်မှ ငါ နင့်စကား ပြန်နားထောင်မှာ”

ကျေနပ်စွာ ခေါင်းကြီးညိတ်ပြလိုက်မိသူက မိုးဝေယံ။ သွေးသွေးနှင့်သူ နှလုံးသားချင်း ထပ်တူလို့ပဲ ယုံကြည်မိ

သက်တိုင်ချစာပေ

ကာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ခြင်းက ရင်ထဲအပြည့် ပြည့်လှုံသွားလေပြီတည့်။

ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နှင့်ကိုယ် မိုးဝေယံတစ်ယောက်က တော့ အူမြူးလို့နေသည်။

သူငယ်ချင်းတွေက ...

“ဟေ့ကောင် ... မိုးဝေယံ ပန်းနုသွေးခြယ်အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

လို့ မေးလာခဲ့လျှင် လက်ညှိုးနှင့်လက်မကို ဝိုင်းပြကာ အိုကေ (OK) သဏ္ဍာန် လုပ်ပြလိုက်လျက် ...

“ငါနဲ့သွေးသွေးက တစ်ယောက်နှလုံးသား တစ်ယောက်နားလည်ပြီးသား”

“ဒါဆို”

“ချစ်သူ ... တွေလေ”

လေသံက မိုးကောင်းကင်ယံဆီ တက်လျက် ... မိုးဝေယံ သူငယ်ချင်းတွေကို ဝင့်ကြွားစွာ ပြောမိသည်လေ။

လူသတင်း လူချင်းဆောင် မဟုတ်လား။ နယ်မြို့ကျဉ်း

သက်တိုင်ချစာပေ

ကျဉ်းကလေးထဲမှာ မိုးဝေယံရဲ့စကားက တစ်ခဏတွင်းချင်းမှာပဲ ပျံ့နှံ့သွားလျက် ...

ဆရာမတွေရဲ့နားအထိ ရောက်သွားခဲ့လျှင် ... သွေး သွေးမှာ ဆရာမတွေရဲ့ခေါ်ယူ သတိပေးခြင်းကို ခံရလေတော့ သည်။

ဆရာမက ဆရာတွေ နားနေဆောင်ထဲမှာ နှစ်ယောက် ချင်း စကားပြောဖို့ ခေါ်လိုက်ကတည်းက သွေးသွေးမှာ ဘာမှန်း မသိ ညာမှန်းမသိနှင့် စိတ်ထဲ အလိုလို တထင့်ထင့်ဖြစ်မိသည်။

“ဆရာမ ... သမီးကို ပြောစရာရှိတယ်ဆိုလို့”

“အေး ... နှစ်ယောက်တည်း ပြောချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက် တာ”

ဆရာမ ... သွေးသွေးကို ခပ်တည်တည်ကြီး ကြည့် လိုက်တာမို့ သွေးသွေးမှာ လန့်သွားရသည်။

“ဆရာမ ... သမီး”

သွေးသွေးမှာ ‘သမီး ဘာလုပ်မိလို့လဲဟင်’ ... ဟူသော မေးခွန်းကိုပင် ဆုံးအောင် မမေးရသေး။

“သမီးနဲ့မိုးဝေယံက ဘယ်လိုအနေအထားလဲ”

“ရှင်”

သွေးသွေးမျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းသွားရတော့သည်။

“သ ... သမီးနဲ့မိုးယံက သူ ... သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဆရာမတို့ကြားထားတာက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

“ရှင်”

သွေးသွေးမှာ နောက်တစ်ခါ ‘ရှင်’ မိပြန်ချေပြီ။

“ပန်းနုသွေးဩယ် ... သမီးတို့ဟာ စာသင်တဲ့အရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ စာကြိုးစားဖို့ကလွဲရင် တခြားစိတ်တွေ မဝင်စေချင် ဘူး၊ ဝင်လာခဲ့ရင် ပညာရေးမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာပဲ ... !

အဲ့ဒီတော့ ... သမီး တခြား ဘာစိတ်မှမဝင်ဘဲ စာကိုပဲ ကြိုးစားပါ ... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆရာမ၊ သမီးနဲ့မိုးယံကလည်း သူငယ်ချင်းတွေပါ”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သွေးသွေး စာထဲမှာ စိတ်ထည့်လို့ မရတော့။ ကျောင်းမှာ မိုးယံကိုလည်း ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေမိ တော့သည်။

ထိုပြဿနာက ထိုမျှလောက်နှင့် ပြီးမသွားသေးဘဲ အိမ် ပြန်ရောက်တော့လည်း ...

“မိသွေး လာစမ်းပါဦး”

ကိုငယ် ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သံကြောင့် သွေးသွေး မျက် မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

အစ်ကိုတွေက သွေးသွေးကို အရမ်းချစ်ကာ အလိုလိုက် ကြသည်မို့ လေသံမာမာကြီးနှင့် ခေါ်လိုက်တာကို သွေးသွေးရင်ထဲ

ဘဝင်မကျဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာလဲ”

“ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့ ... လာစမ်းပါဦး”

“ဟာ ... ဘာလဲ ... လူကို ဘာလိုင်းကြီး”

“နင့်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ ချစ်လို့ အလိုလိုက်ထားတာ၊ နင်က အခုတော့ ...”

“အခုတော့ သွေးက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“နင်က ရည်းစားတောင် ထားတတ်နေပြီပေါ့လေ ... ဟုတ်လား”

“ဘုရားရေ”

သွေးသွေးမှာ မျက်လုံးအပြူးသားဖြစ်သွားရသည်။

လာပြန်ပြီ ... ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အထင်လွဲ စွပ်စွဲခံနေရ

ပါလား။ ကျွဲပဲ။

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ သွေး။ ဘယ်မှာ ရည်းစားထားလို့လဲ၊ ကိုယ်တို့က ဘာလိုင်းကြီး လာစွပ်စွဲနေတာပဲ”

“ဘာမှ ဘာလိုင်းကြီးမဟုတ်ဘူး၊ သေသေချာချာ ကြားခဲ့ပြီးသား”

ကိုလေးကပါ ထ၊လာပြီး ဝင်ပြောသည်။

“ဟာ ... ဘာတွေလဲ၊ ဝိုင်းပြီးတော့ လာပြောနေကြတယ်၊ ဘယ်က သေသေချာချာကြားခဲ့တာလဲပြော၊ ဘယ်သူတွေ

က ပြောလိုက်တာလဲပြော”

သွေးသွေး အစ်ကိုတွေကဝိုင်းပြီး စွပ်စွဲနေတာမို့ ဝမ်းလည်းနည်း၊ စိတ်လည်းဆိုးကာ ငိုသံစွက်လျက် အော်လိုက်မိတော့သည်။

“ငါတို့ကို လာမအော်နဲ့၊ မဟုတ်တာ လုပ်ထားပြီးတော့”

“နင့်ကို စွပ်စွဲနေတာမဟုတ်ဘူး၊ သေချာလို့ ပြောနေတာ၊ မိုးဝေယံသူငယ်ချင်းက ပြောလိုက်တာ၊ ထိပ်တိုက်ရှင်းလို့ ရတယ် သိလား”

“အေး ... နင်နဲ့သူနဲ့ ရည်းစားတွေ ဖြစ်နေပါပြီ ... ဆိုတာ ဟိုကောင်ကိုယ်တိုင်က ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ မိုးယံနဲ့သွေးနဲ့ ဘာမှရည်းစား မဟုတ်ဘူး၊ အလကားလျှောက်ပြောနေပြတာ၊ သွေးသွေး အော်ငြင်းရင်း ဒေါသထွက်ကာ ငိုမိပါလေပြီ”

“သမီးငယ် အစ်ကိုတွေကို ပြန်ခံပြောမနေနဲ့၊ နောက်ကို ဒီကောင်လေးနဲ့ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်တော့”

မေမေကပါ ဝင်ပြောလေပြီ ...

“ဆင်ခြင်မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ လုံးဝမပတ်သက်ဖို့ မေမေ သမီးကို ပြော”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ကောင်လေးကို သနားတာမှန်ပေမယ့် သူ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကို မေမေတို့ မကြိုက်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စရိုက်က ခပ်ဆိုးဆိုး”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ငါ့အဖို့အရေးကြီးတာ ပြုပြင်လို့ရခဲတယ်၊ ဒီတော့ သမီး သူနဲ့အဆက်ပြတ်ပြီး စာကိုပဲ ကြိုးစားပါ”

“အေးနော် ... သတိပေးလိုက်ပါရဲ့၊ နောက်ထပ် သတင်းကြားရရင်တော့ ငါတို့အဆိုးမဆိုနဲ့”

သွေးသွေး မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း အံ့ကြိတ်ကာ အားလုံးရှေ့မှာ လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ရင်ထဲ အတော်ခံရခက်ကာ ဒေါသတွေပဲ ထွက်နေမိသည်။

ကိုယ်လည်း ဘာမှမဟုတ်တာ မလုပ်ရပါဘဲ မဟုတ်ကြောင်းကို ရှင်းပြလို့မရနိုင်အောင် ဝိုင်းပြီး စွပ်စွဲဆူပွက်တာ ခံလိုက်ရတော့ ရင်ထဲ တန့်န့်ဖြစ်နေမိသည်။

မိုးယံ ... အဲ့ဒါ နင့်ကြောင့်။

နောက်ဆုံး ဒေါသတွေက မိုးယံဆီပဲ ဦးတည်သွားတော့သည်။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သင်းက ဘာလို့လျှောက်ပြောခဲ့ရတာလဲ။

သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး ဒီလိုပြောတာ ကောင်းသလား။ ဒါ ... ခင်မင်မှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပက်ပက်စက်စက် စော်ကားလိုက်တယ်။

မိုးယံ ... နင့်ကို ငါ သိပ်မုန်းသွားပြီသိလား။ နင် ... ငါ့ရဲ့ခင်မင်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်ရက်တယ်။ အရောင်ဆိုးရက်တယ်၊ ဖျက်ဆီးရက်တယ်။

“တောက်”

သွေးသွေးသည် နာနာကြည်းကြည်း တောက်ခေါက်မိဆဲ။

‘ဝေါ’ခနဲ ဆိုင်ကယ်လ်စက်သံနှင့်အတူ အနားရောက်လာခဲ့သော မိုးဝေယံကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲကာ ...

“နင် ... နင် အရှက်မရှိ ငါ့ဆီ ဘာလာလုပ်တာလဲ ... သွား ... နင် ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား”

သွေးသွေး ခြုံပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးလျက် မိုးဝေယံကို နှင်ထုတ်လိုက်မိသည်။

မိုးဝေယံမှာ သွေးသွေး ခုလို ဒေါသတကြီး တစ်ခါမှ မဆက်ဆံဖူးတာမို့ နားမလည်နိုင်ဖြစ်ကာ ...

“သွေး ... နင် ဘာတွေဒေါသထွက်နေတာလဲ၊ ငါ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ နှင်ထုတ်ရတာလဲ”

မိုးဝေယံ တအံ့တဩ ပြန်မေးသည်။

“ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဟုတ်လား၊ နင့်ကြောင့် ငါ ကျောင်းမှာ ဆရာမ ဆူတာ ခံရတယ်၊ အခုလည်း အိမ်မှာ အစ်ကိုတွေ ...

ကြိမ်းတာခံရတယ်”

“ဟင်”

မိုးဝေယံ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။ သူ ကြောင့် ... တဲ့။

သွေးသွေးမှာ ဒေါသတကြီးဖြင့် မိုးဝေယံကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ...

“နင်က ... နင့်အပေါ်မှာထားတဲ့ ငါ့ရဲ့စေတနာ၊ ငါ့ရဲ့ ခင်မင်မှု၊ စာနာမှုတွေကို တန်ဖိုးမထားဘူး။ နင့်ရဲ့စကားတွေ၊ နင့်ကြားလုံးတွေနဲ့ ငါ့ရဲ့သိက္ခာကို စုတ်ပြတ်သွားအောင် နင် စော်ကားလိုက်တာပဲ ...။

သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ နင့်ကို ငါက စေတနာထားပြီး ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ နင့်စိတ်ကို ပြုပြင်ပေးခဲ့ပေမယ့် နင်က ထောက် ထားမှုမရှိတဲ့ အခွင့်အရေးသမားပဲ ...။

မှတ်ထား မိုးဝေယံ ... နင့်ကို ငါ ချစ်လည်းမချစ်နိုင် ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ နင် နောက်ကို ငါနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါနဲ့တော့”

မိုးဝေယံမှာ စိမ်းကားပြတ်သားစွာ ပြောနေခဲ့သော သွေး သွေးကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေခဲ့ရာမှ ...

“သွေးသွေး ... နင် ငါ့ကို မျှော်လင့်ချက်တွေပေးထား ခဲ့ပြီး အခု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ နင့်အနားမှာ ငါ အမြဲရှိနေချင်

တယ် ... လို့ ပြောခဲ့တုန်းက နင် ငါ့ကို ဘာလို့တုံ့ပြန်မှုတွေ ပေးခဲ့လဲ ...။

အခုအချိန်မှတော့ ငါ နောက်မဆုတ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ့စိတ် ထဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင်ပေးထားတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကိုပဲ အမြဲ သိမ်းဆည်းထားမိတယ် ...။

နင်ပေးထားတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကသာ ငါ့ဘဝရဲ့ အလင်းရောင် ... လို့ ငါ သတ်မှတ်ယုံကြည်ထားတယ်။ နင့် အချစ်ကသာ ငါ့ဘဝကို ရှင်သန်စေနိုင်တာပါ။ အဲ့ဒီအတွက် နင့်အချစ်ကိုရရှိဖို့ နင့်အချစ်ကို ငါပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ နင့်ကိုချစ်တဲ့ ငါ့အချစ်တွေကို ဘယ်တော့မှ နောက်ဆုတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်းက မိုးဝေယံလည်း ပေါက်ကွဲကာ ...

“သွေး ... နင်လည်း ငါ့ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား။ မညာ ပါနဲ့ဟာ၊ ငါသိပါတယ်။ လာ ... ငါနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ” ပေါက်ကွဲနေသော မိုးဝေယံ ... ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင် တော့ပြီ။

သွေးသွေးကို သူနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ရန် အတင်းလက်ဆွဲခေါ်မိတော့သည်။

“မိုးဝေယံ ... နင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ... လွှတ်စမ်း။ ငါ့လက်ကိုလွှတ်၊ ငါ့အစ်ကိုတွေသာတွေ့ရင် နင် အသတ်ခံရမယ် သိလား”

“သတ်ချင်တဲ့သူသတ် ... ငါ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး”
“မိုးဝေယံ နင် ... ငါ့လက်ကို မလွှတ်ဘူးလား”
“မလွှတ်ဘူးဟာ”
“ကဲဟယ်”

‘ဖြန်း’ခနဲ အသံနှင့်အတူ မိုးဝေယံမျက်နှာမှာ လည်ထွက်
သွားခဲ့ရသည်။ ရန်ပွဲပေါင်းများစွာ ဆင်နွှဲခဲ့ဖူးသော်လည်း ...
ချစ်ရသူရဲ့ အမုန်းလက်ဝါးက ပါးတစ်ဖက်ကိုသာမက
နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ဖဲ့ခြွေနှင်းချေပစ်လိုက်သလို နာကျင်သွား
ခဲ့ရသည်။
မိုးဝေယံ သွေးသွေးကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ ချာခနဲ
လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အရက်သမားဖြစ်သွားပြီ”
သွေးသွေး နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ မကြားချင်ဟန်ဆောင်
သည်။
“သွေးသွေး ... မိုးဝေယံ နေ့ရောညရော အရက်ဆိုင်
မှာပဲတဲ့”

သူငယ်ချင်းက ထပ်ပြောပြန်သည်။
“အံ့ဒါ ... ငါနဲ့ဘာဆိုလဲ၊ ငါ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး”
သွေးသွေး ခါးခါးသီးသီးပင် ပြန်ပြောသည်။ မကြိုက်မှန်း
သိတာကြောင့် သူငယ်ချင်းက ဆက်မပြောရဲတော့။
သို့သော် ...
“မိုးဝေယံကွာ ... ညက တော်တော်ပေါက်ကွဲတာ
ထိန်းလို့မရဘူး”
“သူ အရမ်းကိုခံစားနေရတာ”
“ခံစားရလောက်တယ်လေ၊ ဒီလောက် နာကြည်းစရာ
ကောင်းတာ”
“လောကကြီးမှာ လူ့လူချင်း လှည့်စားခံရတာလောက်
နာကြည်းစရာကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး”

သွေးသွေး အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ ခြေလှမ်းတွေကို
မြန်လိုက်သည်။
မိုးဝေယံသူငယ်ချင်းတွေ တမင်ရိသဲ့စောင်းမြောင်းနေ
ကြမှန်း သိသည်။
ခုတော့ ... အားလုံးက သူမကိုသာ အပြစ်တင်ကြလေ
ပြီ။ သူမသာ အားလုံးရဲ့အစွပ်စွဲခံ သတ္တဝါဖြစ်ရပြီ။
သူမမှာတော့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ရုံမှတစ်ပါး မရှိ
တော့။ သို့သော် ... မကြားချင်ယောင်ဆောင်လို့မရသည့်သတင်း

က ရောက်ရှိလာခဲ့သောအခါ သွေးသွေးမှာ ကမ္ဘာပျက်မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရတော့သည်။

“မိုးဝေယံ ... အရက်တွေ အလွန်အကျွံမှူးပြီး တောင် ဆင်းလမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်လ်မောက်လို့”

ဘုရားရေ ...

သူမ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားရတော့သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား ... သေချာရဲ့လား”

တုန်လှုပ်စွာ ပြန်မေးမိသည်။

“သေချာလား၊ မသေချာလားတော့မသိဘူး၊ အခု ဆေးရုံမှာ”

“ဟင်”

“ရတော့မယ်တော့ မထင်တော့ဘူး”

ဟင်အင်း ... ဟင်အင်း မဖြစ်ရဘူး၊ အဲ့လိုမဖြစ်ရဘူး။

သူမရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ မိုးယံဟာ သူမရဲ့အခင်ဆုံး သူငယ် ချင်းပါ။

ဒီလောက် ဆိုးဝါးနက်မှောင်လှတဲ့ ကံကြမ္မာဟာ မိုးယံ ကိုမှ ရွေးချယ်ကျရောက်စရာလား။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ရင်တစ်ခုလုံးကို ဆို့နှစ်ပူလောင်၍နေ သည်။ သူမ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိသွားခဲ့ချိန်မှာတော့ ...

“ဟင် ... ညည်းလားသေးတယ် ဟုတ်လား၊ ညည်း

ကြောင့် ငါသားလေး သေပြီလေ၊ ဘာဖြစ်စေချင်သေးလို့လဲ၊ ညည်း ‘ဘာဖြစ်စေချင်သေးလို့လဲ’

မျက်ရည်များဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ဆီးကာ ရန်တွေ လိုက်သော မိုးယံမေမေ အန်တီစံပယ်ရဲ့စကားကြောင့် သွေးသွေး မှာ ကြောင်အမ်းဆွံ့အသွားခဲ့ရသည်။

မိုးယံ သေပြီ ... မိုးယံ သေပြီတဲ့။

ဘုရား ... ဘုရား

သေခြင်းတရားဟာ ဒီလောက်မြန်ဆန် ရက်စက်သတဲ့ လား။ မယုံဘူး ... မယုံချင်ဘူး။

ပူလောင်သောမျက်ရည်စက်များ ပါးပြင်ပေါ် ချက်ချင်း ကြွေကျလာခဲ့သည်။

“သွားစမ်းပါ၊ ခုမှ လာငိုပြမနေစမ်းပါနဲ့”

“နင့်ကြောင့် မိုးဝေယံ သေရတာ”

“ရုပ်ကလေးဖန်းပြပြီး လှည့်ဖြားခဲ့တဲ့ နင့်ကြောင့်”

“မာယာများတဲ့မိန်းမ”

“အသည်းခွဲလို့ အားရတော့မှ မျက်ရည်လာကျပြမနေ နဲ့ နင့်ကြောင့်”

နင့်ကြောင့် ... ဟင်အင်း ... မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။

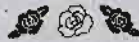
သူတို့ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။ သွေးသွေးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။

မိုးယံသေဆုံးရတာ သွေးသွေးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။
သွေးသွေး မိုးယံကို အသည်းလည်း မခွဲခဲ့ပါဘူး။ မလှည့်
ဖြာခဲ့ပါဘူး။ မလှည့်စားခဲ့ပါဘူး။

သွေးသွေး သူ့ကို ဖြူစင်တဲ့နှလုံးသားသန့်သန့်နဲ့ အရိုး
သားဆုံး ခင်မင်ခဲ့တာပါ။

သို့သော် ... ကျောင်းတစ်ခုလုံး၊ မြို့တစ်မြို့လုံး တွင်မ
တော့ လူတစ်ယောက်ကို အသက်၊ သေဆုံးသွားစေသည့်အထိ
ရက်စက်စွာ လှည့်ဖြားအသည်းခွဲတတ်သော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်အဖြစ် သွေးသွေးမှာ အဖတ်ဆယ်မရအောင် နာမည်ပျက်
ခဲ့ရလေပြီ။

မိုးယံ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး မကြာခင်မှာပင် နောက်ထပ်
ရက်စက်လှသော ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခုက သူမဘဝကို မုန်တိုင်း
တစ်ခုလို ထိုးဖောက်ဖွဲ့နှောခဲ့ပြန်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကဲ့ရဲ့အပြစ်တင်စကားများကြောင့်
အရှက်ရ စိတ်ထိခိုက်နေခဲ့သော သွေးသွေးရဲ့မိဘများမှာ ခရီး
တစ်ခုမှအပြန် မမျှော်လင့်ဘဲ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်

သက်တိုင်ရဲစာပေ

ခဲ့ရသောအခါ ...

သွေးသွေးမှာ လောကကြီးမှ ထွက်ပြေးချင်လောက်
အောင် ရူးမတတ်ဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ရက်စက်ပြင်းထန်လှသော ခါးသီးလွန်းလှသည့် ထိုအဖြစ်
အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် ...

အစ်ကိုများမှာ မြို့တွင်ဆက်ပြီး နေထိုင်လိုစိတ် မရှိကြ
တော့ဘဲ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ခြံနှင့်အိမ်များအားလုံးကို ရောင်းချကာ
ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အစ်ကိုများမှာ တစ်ဦးတည်းသော ညီမထွေးလေး သွေး
သွေးကို အရမ်းချစ်ကြသည်မို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသော အဖြစ်အပျက်တို့
အတွက် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရသည့် သွေးသွေးကို အစစ အရာ
ရာ ဂရုစိုက်ကြင်နာကြသလောက် သွေးသွေးနှင့် အခြားယောက်ျား
လေးများ ပတ်သက်ဆက်စပ်မည့်ကိစ္စမှန်သမျှကိုတော့ မိုးဝေယံ
နှင့်တုန်းကလို အဖြစ်မျိုး ထပ်မံကြုံတွေ့ရမှာ စိုးရိမ်သည့်အတွက်
ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ချုပ်ချယ်ထားမြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဪ ... ခုတော့ ... စိတ်ကလည်း ကျက်လို့နေခဲ့
ပြီမို့ ... သွေးသွေး ဒေါ်ကြီးတို့ရှိရာ မန္တလေးကို အလည်ပြန်သွား
ဖို့ စိတ်ကူးနှင့်ပင် ပျော်လို့မဆုံး ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

သက်တိုင်ရဲစာပေ

အခန်း (၁၆)

၆၆

ဟယ်

...ရောက်လာကြပြီလား ဒေါ်ကြီး ဖြင့် မျှော်နေတာ၊ ဟင်းတွေ စပါယ်ရှယ်ချက်ထားပေးတယ် သိလား”

ရွန်းရွန်းဝေအောင် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ သွေးသွေး ဖါအဒေါ်အပျိုကြီးကိုကြည့်ပြီး သဘောကောင်းမယ့်ပုံပဲ ... ဟု ဖူးဖူး မှတ်ချက်ချမိသည်။

“ငါ့တူမ သွေးသွေးက လုလာလိုက်တာဟယ် ကြည့်ဦး ... ဟယ် ... ဒီ ... ဒီက”

သွေးသွေးကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ရင်း ဖူးဖူးကို တွေ့သွားတော့ အပျိုကြီးမှာ သမီးလေးလို့ ခေါ်ရအခက်၊ သားလေးလို့ ခေါ်ရ အခက် ဖြစ်သွားရသည်။

ဖူးဖူးမှာ ယောက်ျားလေးလို body fit ရှပ် (shirt) နှင့်

သက်ပိုင်ရတပေ

ပြောက်ကျားကွာတာပွပွကို တွဲဝတ်ထားသော်လည်း မျက်နှာက လေးက မိန်းကလေးဆန်စွာ နုဖတ်ဝင်းမွတ်ချောမွေ့နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အဒေါ်ရဲ့အခက်အခဲကိုသိသော သွေးသွေးက ရယ်ကာ ဖူးဖူးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်ကြီး ... ဒါ သမီးသူငယ်ချင်း ပေရယ်လ်ဖူးလ် တဲ့ ... လှလား”

“လှတယ် ... သိပ်လှတာပဲ၊ ဟိုလေ ghost ကားထဲက ဒမ်မီမိုးနဲ့တူတယ်”

ဖူးဖူး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိသည်။

ghost ကားကို ဖူးဖူး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အသည်းစွဲ ကြိုက်ခဲ့ရသည်လေ။

အဲ့ဒီကား ခေတ်စားကတည်းက ghost ကားထဲက ဒမ်မီ မိုးရဲ့ဆံပင်ပုံစံထားခဲ့တာ အခုထိပင်။

“ဒါပေမဲ့ အခု ဒမ်မီမိုးက အတွားကြီးဖြစ်နေပြီနော်”

“အိုး ... အဒေါ်ကြီးက အခုပုံကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး လေ၊ ghost ကားထဲက ဒမ်မီမိုးရဲ့ပုံကိုပြောတာ”

“ဒေါ်ကြီးက အရမ်းကြည့်တတ်တာပဲ၊ မုန့်ဝယ်ကျွေး မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဒေါ်ကြီးကျွေးတာ အရင်စားလိုက် ဦးမယ်”

သက်ပိုင်ရတပေ

“ကျွေးမှာ ကျွေးဦးမှာ၊ ကျွေးချင်လွန်းလို့ ဒေါ်ကြီးက အပင်ပန်းခံပြီး ချက်ထားတာ”

နှုတ်သွက်သော ဖူးဖူးနှင့် သဘောကောင်းသော ဒေါ်ကြီး တို့ ခဏတွင်းချင်း အဖွဲ့ကျသွားကြတော့သည်။

“စားကောင်းသောက်ကောင်းရင် ဖူးဖူးက အကြာကြီး နေမှာနော် ဒေါ်ကြီး”

“အံ့မယ်လေး ဒေါ်ကြီးကလည်း မပြန်လေ ကြိုက်လေ ဝ”

အတိုင်အဖောက်ညီစွာ နှစ်ယောက်သား တဟားဟား ရယ်လိုက်မိကြသည်။

“ကဲ... ဒေါ်ကြီး နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ရယ် ဖွဲ့ဖွဲ့ရအောင် လောလောဆယ် သွေးတို့နေရမယ့်နေရာကို ပြပါ ဦး၊ ဖူးလည်း ခရီးပန်းလာတာ နားပါစေဦး”

“ဪ... အေး... ဟုတ်သားပဲ၊ စကားကောင်း နေတာနဲ့ မေ့သွားတယ်၊ တူမတို့နှစ်ယောက်က ဒေါ်ကြီးနဲ့အတူတူ အောက်ထပ်မှာနေ”

“သားတို့က”

ကိုကြီး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် နှာသံကလေးကပ်ကာ မေးသည်။

“မင်းတို့ယောက်ျားလေးတွေက ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားနဲ့အတူ

အပေါ်ထပ်မှာနေကြ၊ အပေါ်မှာ ရေချိုးခန်းလည်း ရှိတာပဲ၊ အောက်ဆင်းမလာကြနဲ့၊ မိန်းကလေးတွေ အနေကျမယ်”

“ခင်ဗျာ”

အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် နားလေးကာ ပစိပစပ်များပြီး အမေးအမြန်းထူလှသည့် အဘိုးအဘွားနှင့်အတူ နေရမည်ဆို တော့ သုံးယောက်သား မျက်နှာမကောင်းကြ။

သွေးသွေးကတော့ အစ်ကိုတွေရဲ့ဥပဒေသတွေအောက်မှ လွတ်မြောက်ရတော့မည်မို့ ...

‘ဟေ’ခနဲ ထ,အော်၏။

“မိသွေး... နင်နော်... နင် အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဘတ်မို့ မစဉ်းစားနဲ့”

ကိုငယ် သွေးသွေးကို ကြိမ်းသည်။ ဒေါ်ကြီးအားကိုးနှင့် သွေးသွေး အစ်ကိုတွေကို လျှာလေးတစ်လစ် မျက်လုံးလေး ပေက လတ် ပေကလတ်လုပ်ကာ ပြန်ပြောင်ပြုပြီး ...

“အောက်ကို ဆင်းမလာကြနဲ့နော်၊ ဖူးဖူး မနေတတ်ဘဲ နေမယ်၊ ခုတောင် လိုက်ခွင့်ရအောင် အန်တိုကို မနည်းပြော လာခဲ့ရတာ”

ဖူးဖူးနှင့် လှည့်ခြောက်အကြောင်းပြတော့မှ အစ်ကိုတွေ ငြိမ်ကုပ်သွားကြတော့သည်။

ဖူးဖူးနှင့်ခလို ခရီးအတူထွက်ခွင့်ရသည်ကပင် သူတို့ရဲ့

ဆုလာဘ်တော်ကြီး မဟုတ်လား။

“သားတို့ ထမင်းစားရင်ရော အပေါ်မှာပဲ စားရမှာပဲလားဟင် ... ဒေါ်ကြီး”

ကိုလေး ... မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် မေးမြန်းသည်။

“အပေါ်မှာ အိမ်သာပဲ ရှိတယ်၊ ထမင်းစားခန်း မရှိဘူး”

“ခင်ဗျာ”

ဖူးဖူးနှင့် သွေးသွေးတို့ ကြိတ်ရယ်လိုက်မိကြသည်။

“နွဲ့”

ကိုလေးမျက်နှာ ရဲခနဲ။

“ငါလည်း မင်းတို့ကို အပေါ်ထပ်ထိ ထမင်း လာမပို့ပေးနိုင်ဘူး။ အဘိုးနဲ့အဘွားတောင် အောက်ဆင်းပြီး ထမင်းဆင်းစားကြတာ၊ ထမင်းစားချိန်တော့ မင်းတို့လည်း အောက်ဆင်းပြီး လာစားကြ ... ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သုံးယောက်သား မျက်နှာငယ်ကလေးတွေနှင့် အထုပ်ကို ကိုယ်စီဆွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကြတော့သည်။

ဖူးဖူးနှင့်သွေးသွေး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကြိတ်ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။ သူတို့ခေတ် ပြန်ရောက်ပြီ မဟုတ်လား။

အခန်း (၁၇)

“ငါ သား ... ခုတလော ဝိုင်တွေလှချေလား”

ကြမ်းပြင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရာမှ မေမေ့အသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကေန္တ သားက ရည်းစားပူများမိနေတာလား”

မေမေ့လေသံက ခပ်မာမာ။ မျက်နှာထားကလည်း ခပ်တင်းတင်း။

“အပူမိစရာ ရည်းစားမှ သားမှာမရှိဘဲ မေမေ့ရယ်”

သူ ... မေမေ့ကို ခပ်ညှိုးညှိုး အယူခံဝင်မိပါသည်။

“ရည်းစားမဟုတ်သေးပေမယ့် သား စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကရော”

မေမေ့က ကောင်တာကွက်ရှင် (counter question)

ဖြင့် အစ်နေပြီ။

သူ အနည်းငယ် စိတ်ပျက်မိသွားလျက် ...

“မေမေရာ ... မိဖူးပြောတိုင်း ယုံနေတော့တာပဲ၊ အဲ့ဒီ ကောင်မလေးကို မတွေ့တာဖြင့် ကြာလှပြီ”

သင်တန်းတွေ ပိတ်ထားသဖြင့် level အသစ်မတက်ခင် သူတို့ မတွေ့ကြရသည်မှာ အနည်းငယ်ကြာခဲ့ပြီပဲ။

သွေးသွေးကို မတွေ့ရတော့သလို မိဖူးကိုလည်း မတွေ့ ရတော့သည်မှာ ကြာပြီ။

ရင်ထဲ၌ လှုပ်ဟာ၍နေ၏။ နေမထိ ထိုင်မသာ တစ်ခုခု လိုအပ်နေသလိုချည်း။

မိဖူးရာ ... နင် သိပ်နေစိမ့်တယ်။

“ဖူးဖူးကိုတောင် မတွေ့တာကြာပြီ”

အတွေး၌ တမ်းတမိဆဲ။ မေမေကလည်း သတိတရပြော ၏။

“အရင်လို အိမ်လာမလည်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

မေမေ ... သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း ပြောတော့ သူ ရှိုးတိုးရှုန့်တန်ဖြစ်ကာ အနေရခက်မိသည်။

“စိတ်ကောက်နေကြသလား ပြောစမ်း”

မေမေ မျက်မှောင်ကုတ်ကာကြည့်ရင်း မေး၏။

“ဟို ... သားကတော့ မကောက်ပါဘူး မေမေ”

သူ ကပျာကယာ ဖြေရှင်းချက် ပေးမိ၏။

“ဒါဆို ... ဖူးဖူးက ကောက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ မင်း သူ့ကို ဘာသွားလုပ်ထားသလဲ ပြောစမ်း”

“တော်ရုံတန်ရုံနဲ့တော့ ဖူးဖူး ဒီလောက်အကြာကြီး စိတ် ကောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သားဘက်က တော်တော်ကို လွန်လို့ ဖြစ်မှာ”

မေမေ ဖူးဖူးဘက်မှနေ သူ့ကို ဆူကြိမ်းလေပြီ။

အဖြစ်အပျက်ကို အမှန်အတိုင်းသာ သိခွင့်ရခဲ့လျှင် မေမေ သူ့ကို အိမ်ပေါ်မှပင် မောင်းချလေမည်လားမသိ။

သူ မေမေနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘဲ ...

“ဟို ... ဟို သား သူ့ကို ဖေရယ်လ်ဖူးလ်နေ့က စတာ နည်းနည်းလွန်သွားတယ်”

သူ ခပ်တိမ်တိမ် ဝန်ခံမိသည်။

“ဘယ်လို ... မင်း ဘယ်လိုစလိုက်လို့လဲ ... ပြော စမ်း”

မေမေ သူ့ကို မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ စူးစူးကြည့်ရင်း ထပ်မေးသည်။

“ဟို ... ဟိုလေ”

သူ အပြောရခက်နေမိသည်။

“ပြောစမ်းလို့ဆို ... မေမေ မေးနေတယ်လေ၊ ပြောစမ်း တံခွန်”

မေမေလေသံမှာ အတော်ကျယ်လောင်လာပြီ။ သူ ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် ပြောရခက်နေမိသည်။

မပြောမချင်းလည်း မေမေက ကျေနပ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သူ ခေါင်းကို ကုတ်ဖွကာ ...

“ဟိုလေ ... သား သူ့ကို ရည်းစားစကားပြောလိုက်မိ တယ်”

“ဟေ”

မေမေ တအံ့တဩနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား သည်။

“ဘာ ... ဘာ ... ရည်းစားစကားပြောလိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ မင်းက ... သူ့ကို”

မေမေ တအံ့တဩမေးပုံကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရှိန်းခနဲ ပူထူကာ ရှက်အမ်းသွားမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေပါဦး ... မင်းရည်းစားစကားပြောလိုက်လို့ ဖူးဖူး လေးက စိတ်ဆိုးသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... အဲ ဟုတ်ဘူး”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ခေါင်းအမြန် ပြန်ခါလိုက်မိသည်။

“တံခွန် ... မေမေ့ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်း၊ ဖူးဖူး ဘာ ကြောင့် စိတ်ဆိုးသွားရတာလဲ”

ခက်ချေပြီ။

မေမေ ကွက်ရှင် (question) ထိုင်သောကောင်တာက အကြီးကြီးမှ အကြီးကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

သူ ... မေမေနှင့် အနည်းငယ်ဝေးအောင် နောက်သို့ မသိမသာ ဆုတ်လိုက်လျက်။

“ဟိုလေ ... အဲလို ရည်းစားစကားပြောတာကို စိတ် မဆိုးနဲ့လို့ တကယ်မဟုတ်ဘူးလို့ ပေရယ်လ်ဖူးလ်လုပ်တာလို့ ပြောလိုက်တော့မှ တကယ် စိတ်ဆိုးသွားတော့တာ”

“ဘာ ... ဘာ ... တံခွန် ... မင်း”

“မေမေ သူ့ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် လက်ညှိုးကြီး ဝေါက် ဝေါက်ထိုးကာ ...

“မင်း ... တော်တော်ဆိုးတာပဲ တံခွန်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

သူ မေမေနှင့် ဝေးသထက်ဝေးအောင် နောက်ကို ဆုတ် နေမိသည်။

“တံခွန် ... မင်း မေမေ့ကိုပြောစမ်း၊ မင်းရည်းစား စကားပြောလိုက်တော့ သူ စိတ်ဆိုးသွားသေးလား၊ မင်းကို ဘာ ပြန်ပြောလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှပြန်မပြောဘူး၊ ထွက်ပြေးသွား တယ်၊ အဲဒါ ... သားက သူ့စိတ်ဆိုးပြီး အန်တီကို တိုင်လိုက်မှာ

စိုးလို့ ပေရယ်လ်ဖူးလ်လုပ်တာလို့ ပြောလိုက်တော့မှ အရမ်းကို စိတ်ဆိုးသွားတော့တာ”

မေမေ လက်ညှိုးကိုချလျက် သူ့ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ၏။

“ဖူးဖူးက မင်းကိုစိတ်ဆိုးတော့ ဘယ်လိုပြန်ပြောသလဲ၊ မေမေ့ကို ပြောစမ်း တံခွန်”

မေမေမေးခွန်းများမှာ အဆက်မပြတ်မို့ သူ စိတ်ညစ်လာမိတော့သည်။

သက်ပြင်းကို ရှိုက်မိလျက် ...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာကို ဖော်ကားသတဲ့”
“ဟင်”

အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီးမှ မေမေ့မျက်နှာ တွေခနဲ။

“ဖူးဖူးက တကယ်ပဲ အဲ့လိုပြောခဲ့သတဲ့လား”

“သား နားကြားမမှားပါဘူး မေမေရယ်”

“မင်းကရော ပြန်မတောင်းပန်ဘူးလား”

“သား ဖုန်းနဲ့လည်း တောင်းပန်တယ်၊ အိမ်လိုက်သွားပြီးတော့လည်း တောင်းပန်တယ်၊ လုံးဝမရဘူး”

“ညံ့လိုက်တဲ့သား”

မေမေက ပျစ်နှစ်စွာ မှတ်ချက်ချ၏။

ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်ညံ့မှန်း သိပါတယ် မေမေ။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ဒါပေမဲ့ ...

ခက်တာက ဘယ်နေရာမှာ ညံ့မှန်းမသိတာပါ။

“မှတ်ထား ပေရယ်လ်ဖူးလ်လုပ်လို့ရတဲ့အထဲမှာ ရည်းစားစကားပြောတာ မပါဘူး”

“ခင်ဗျာ”

“သွား ... ခုချက်ချင်း ဖူးဖူးဆီသွား၊ အိမ်ကိုပါအောင် ခေါ်လာခဲ့”

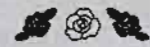
“ဟာ ... မေမေ”

“ဟာ မေမေမလုပ်နဲ့၊ ဒါ ... မင်း အရည်အချင်းကို မေမေ စမ်းသပ်တာပဲ၊ ဖူးဖူးကို မေမေ့ရှေ့ပါအောင် ခေါ်လာခဲ့”

“ဟို ... ဟို မေမေက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်နော်”

“ကြိုက်သလိုပြော၊ ဖူးဖူးပါမလာရင် မင်း လုံးဝအိမ်ပြန်မလာနဲ့”

“ဟာ ... မေမေ”

“ဖူးဖူးရေ ... မိဖူး ... မိဖူး”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အော်သံကျယ်ကျယ်နှင့်အတူ တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ သူလိုက်ရှာမိသည်။

အပုန်းကောင်းတဲ့ မိဖူးဖူး။ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

“ဖူးဖူး ... မိဖူး ... မိဖူး ဘယ်မှာလဲ”

ဖူးဖူးအခန်းတံခါးကိုလည်း သူ တခုံးခုံးခေါက်မိ၏။ အထဲမှ ဘာသံမှ မကြားရ။

“ဟဲ့သား တံခွန် ... မင်းသူငယ်ချင်းကို ရှာနေတာလား”

အနောက်မှ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော အန်တီသီရိအသံကြောင့် သူ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် လိုက်ရှာနေရာမှ အမြန်ကိုယ်ရှိန်ပြန်သပ်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ် ... အဟဲ ... ဟုတ်ကဲ့ ... မိဖူး ဘယ်သွားလဲ မသိဘူးနော် အန်တီ”

“ဟဲ့ သား မသိဘူးလား ... သူ မန္တလေးသွားတယ်လေ”

“ခင်ဗျား ... မန္တလေးသွားတယ် ဟုတ်လား”

တံခွန် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားမိသည်။

မိဖူးတို့ ဆွေမျိုးတွေ မန္တလေးမှာရှိတယ် ... လို့ သူတစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့။

“အေး ... မန္တလေးသွားတယ် သားရဲ့”

“မန္တလေးမှာ ဘယ်သူရှိလို့လဲဟင်”

တံခွန် မစပ်စုစုဖူး စပ်စုမိချေပြီ။

“ရှိပါဘူးကွယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ အလည်လိုက်သွားတာ”

“ဘယ် ... ဘယ်သူငယ်ချင်းလဲဟင် အန်တီ”

လျှာခလုတ်တိုက်မတတ် မေးမိပြန်ချေသည်။

“သင်တန်းကပဲကွယ် ... နေပါဦး နာမည်လေးက ကဗျာဆန်ဆန်လေးပါ။ ဟို ... ပန်းနုသွေးခြယ်ဆိုလား”

“ဟင် ... သွေးသွေးတို့နဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အန်တီက မထည့်ချင်ပါဘူး။ သိတဲ့အတိုင်း မင်းသူငယ်ချင်းက တစ်ခွတ်ထိုး၊ ဟိုမိန်းကလေးကလည်း အတင်းပူဆာတော့ အားနာပြီး ထည့်လိုက်မိတာ”

“ဟင်း”

သက်ပြင်းနှင့်အတူ ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်သွားမိသည်။

ဖူးဖူးရယ် ... နင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။

ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သွားရတာလဲ။

“ကျွတ်”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် စုတ်သပ်လိုက်မိပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“သွေးသွေးမှာ အစ်ကိုသုံးယောက်တောင်”

သူ့လေသံမှာ စိတ်မချသော၊ ဝန်တိုသော အရိပ်
အယောင်များ သိသာထင်ရှားသွားမှာ သေချာပါသည်။

“ဪ... ဘာများလဲလို့ သားရယ်၊ သူတို့ကြည့်ရတာ
မိကောင်းဖခင် သားသမီးတွေပုံစံပါ။ ပြီးတော့ မင်းသူငယ်ချင်
အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊

မိဖူးဖူးက ဆတ်ဆတ်ထိမခံဟာ၊ သူ့ကိုကြိုက်ရဲမယ့်သူ
မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ဘွိုင် ဘွိုင်းဟာကို”

ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း အန်တီ မသိပါဘူးဗျာ။

မိဖူးဟာ ယောက်ျားကလေးလိုသာ ဝတ်စားနေထိုင်တာ
သူ့ကိုယ်သူ မိန်းကလေးဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝနဲ့
တယ်။

ဟိုးခရီးအဝေးကြီးမှာ ...

မိဖူးကို ယောက်ျားကလေးသုံးယောက်နဲ့အတူ ကျွန်တော်
ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချလို့ ရနိုင်မှာလဲ။

မိဖူးရယ် ...

သက်တိုင်ရဲ့စာပေ

နင် ဘယ်လောက်တောင် ငါ့ကို မုန်းတီးသွားလို့ ဟိုး
အဝေးကြီးကို ထွက်ပြေးရတာလဲဟာ။

ငါ့မျက်နှာကို မမြင်ချင် မတွေ့ချင်တော့လောက်အောင်ပဲ
နင် ငါ့ကို သိပ်မုန်းနေလား။

ဆွေးနင့်သောစကားလုံးများစွာနှင့်အတူ ရင်တစ်ခုလုံး
ကျွမ်းလောင်နေသည်။

ကားပေါ်မှာ တစ်မှေးမှ အိပ်မပျော်။

တရိပ်ရိပ်ပြေးကာ ကျန်ခဲ့သော သစ်ပင်တွေကိုသာ ည
အမှောင်ထဲမှာကြည့်ရင်း မျက်လုံးတို့ ကြောင်နေမိသည်။

စိတ်က မိဖူးကို တွေ့ချင်စိတ်သာ စောနေမိသည်။

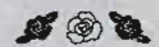
မိဖူးရယ် ...

ငါ နင်နဲ့ ဝေးဝေးမှာ နေလို့မဖြစ်ဘူး။ နင်ပရိုရင် ငါ
မနေတတ်ဘူး။ နင် ဘယ်လောက်လုံအောင် ပုန်းနိုင်မလဲ။

တွေ့ချင်တဲ့ငါက မတွေ့၊ တွေ့အောင် ရှာရတော့မှာပေါ့။

ရင့်ကျူးမိသော နှလုံးသားက သက်ပြင်းများနှင့် မော
လျ၍နေသည်။

နင့်ကြောင့် ငါ ရူးရတော့မယ် သိရဲ့လား မိဖူးရဲ့။

သက်တိုင်ရဲ့စာပေ

ဟိုတယ်မှာ အထုပ်အပိုးထားခဲ့ပြီးတာနှင့် လိပ်စာစာရွက်ကိုကိုင်ကာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် ထွက်လာခဲ့မိသည်။

တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသော နယ်မြေဒေသစိမ်းမို့ သူ့မှာ ဟိုလူ့မေးလိုက်၊ ဒီလူ့မေးလိုက်။

ခြံဝန်းကျယ်ကျယ်တစ်ခုရှေ့ရောက်တော့ လက်ထဲက လိပ်စာစာရွက်နှင့် အိမ်နံပတ်ချင်း တိုက်မိသည်။

“အင်း ... ဒီအိမ်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့”

သူ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းလိုက်တာ အိမ်ထဲကို လှမ်းချောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲ၌ ခုန်လွန်းနေသည်။

မိဖူး ...

ငါတော့ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးတဲ့နေရာကို နင်ရှိတယ် ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

နင် ဘယ်မှာလဲ မိဖူးရယ်။

မိဖူးရဲ့အရိပ်အယောင်ကို ဂျာဖွေးရင်း သွေးသွေးရဲ့အစ်ကို သုံးယောက်ရဲ့ရန်ကိုလည်း သူ့မှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့ လန့်နေမိသည်။

အခန်း (၁၈)

၆၆

မယ်လေး နေလို့ထိုင်လို့ တယ်ကောင်းပါလား ... နော် ဖူးဖူး။ လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတာ ဘယ်လောက်သာ ယာချိုမြိန်လိုက်တဲ့ လောကတရားလဲ”

သွေးသွေးလက်နှစ်ဖက်ကို အားရပါးရဆန့်ရင်း ပြောသည်။

ဖူးဖူး မျက်လုံးလေးပင့်ပြလိုက်ရင်း ပြုံး၍သာ နေမိသည်။

ဖူးဖူးတို့အတွက်ကတော့ ဒီလိုနေရတာ ဘာမှမထူးဆန်း။

ကိုယ့်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်မယ့်သူ မရှိ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုင်ကာ ကိုယ့်သဘောကိုယ် ဆောင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

သွားချင်တဲ့နေရာ သွားပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ပေါင်းချင်တဲ့သူနဲ့

ပေါင်းပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ချုပ်ချယ်မည့်သူ မရှိ။ အမိန့်ပေး ကန့်သတ်မည့်သူ မရှိ။

တစ်ခါတလေကျတော့ စဉ်းစားမိလျှင် သွေးသွေးဘဝကို ဖူးဖူး သနားစာနာမိပါသည်။

သူ့ခမျာ ဖူးဖူးတစ်ယောက်တည်း အပေါင်းအသင်းရှိ တာမို့ အစစ အရာရာ အားကိုးပြီး အရမ်းကို ခင်တွယ်ရှာတာ။ ပြီးတော့ ...

ဘာပြောပြောလည်း ယုံကြည်တတ်သေးတာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုနဲ့ ခင်တွယ်မှုကို အခွင့်အရေး ယူ အသုံးချပြီး မတရားလုပ်မိပြီလား ... လို့တောင် ဖူးဖူး တွေးမိသည်။

ဟင့်အင်း ...

အချစ်နှင့်စစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူးတဲ့။

ဖူးဖူး ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်မိပြန်သည်။

သွေးသွေးကတော့ ဖူးဖူးရဲ့စိတ်အပြောင်းအလဲကို ဘာမှ

မသိရှာ။

အစ်ကိုတွေ့ရဲ့ဒေါက်ထောက်ထားတဲ့ မျက်စိစူးစူးတွေ့ရဲ့ အောက်က ခဏလွတ်မြောက်ခွင့်ရနေတာမို့ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ပျော်နေမိသည်။

“ဖူး ... ခြံထဲဆင်းရအောင်”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ပန်းတွေ လျှောက်ကြည့်ရအောင်”

“ပန်းများ အထူးတလည် ကြည့်ရမယ်လို့”

ဖူးဖူး စိတ်မဝင်စားဟန်ပြသည်။

“ဟေ့ ... ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲကွ၊ ပန်းကို စိတ် မဝင်စားဘူးလို့”

သွေးသွေး စ,သည်။ ဖူးဖူး ပခုံးသာ တွန့်ပြသည်။

“လာပါကွာ ... ပန်းခြံထဲမှာ သွားက,ရအောင်”

သွေးသွေးက ရှိတ်ဆွဲရင်း စည်းရုံးသည်။

“အေး ... အဲ့လိုဆိုရင်တော့ နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားလာ ပြီ ... ဆင်းနှင့်ကွာ၊ ကိုယ် အအေးနဲ့မုန့်လေး ဘာလေး သယ် လာခဲ့မယ်”

“good idea”

သွေးသွေး သမင်ပျိုမလေးတစ်ယောက်လို ပန်းခြံထဲ ပြေးဆင်းသည်။

“မင်းသမီး

“ဟေ့ ... ရွတ်ရွတ်”

သီချင်းအော်ဆိုပြီး ခြံထဲ ခုန်ပေါက်ဆင်းချသွားသည့် သွေးသွေးတစ်ယောက် ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စ

နှင့် ခြေလှမ်းတန်သွားမိသည်။

မင်းသမီးလည်း ဖြစ်ချင်
မင်းသမီးလည်း ဖြစ်ချင်
သီချင်းလေး တို့ ဆိုချင်တာ
ပိုးလေးရှိလို့ အခန်းတံခါးပိတ်ကာ
ငါတစ်ယောက်တည်း ကျင့်နေတာ ။

သီချင်းအော်ဆိုပြီး ခြံထဲခုန်ပေါက်ဆင်းချသွားမိသည့်
သွေးသွေးတစ်ယောက် ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စ
နှင့် ခြေလှမ်း တန်သွားမိသည်။

ပြီးတော့ ...

ကိုယ့်ပုံစံကို လူမြင်သွားပြီမို့ ရှက်လည်း ရှက်သွားရသည်။

“သွေးသွေး”

“အံ့မယ်လေး”

ကိုယ့်နာမည်ကို ခေါ်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရတော့ သွေး
သွေး လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။

ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်ကို သိသူတစ်ယောက်မှမရှိ။

သွေးသွေး ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိခိုက် ထိုလူက ငိုက်
ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

“ဟယ်”

တံအံ့တံသြ အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ သွေးသွေး မျက်လုံး
ကလေးတွေ ဝိုင်းသွားရသည်။

“တံခွန်”

ကြည့်စမ်း ... သူ ဒီထိတောင် လိုက်လာခဲ့သတဲ့။

“သွေးသွေး ဒီမှာရှိတာ ဘယ်လိုသိလဲ”

တံအံ့တံသြ မေးလိုက်မိပြန်သည်။

အို ...

ဖူးဖူးပြောတာ မှန်နေပါလား။ လူဆိုတာ ခက်ခဲလေ
ပိုပြီး လိုချင်လေတဲ့။

ဒါကြောင့် ... သူ ဒီအထိ လိုက်လာခဲ့တာပေါ့။

“ဖူးဖူးအိမ်ကိုမေးပြီး လိုက်လာခဲ့တာ”

“ဟုတ်လား”

သွေးသွေး ဘာဆက်ပြီး ပြောရမလဲမသိ။ ရင်ထဲ၌တော့
တလုပ်လုပ်ခုန်၍နေမိသည်။

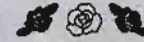
ညှိုးနွမ်းနေသော သူ့မျက်နှာကို ကြာကြာမကြည့်ရဲ။
သနား၍တော့ နေမိသည်။

သူ့ကြည့်ရတာ ခရီးပန်းလာသည့်ပုံရသည်။ နားပင်
နားရသေးဟန်မတူ။

“သွေးသွေး”

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

တွန်းဖွင့်လျက် ဝင်လာခဲ့လေလျှင် ...

ဟင်!

ကြည့်စမ်း ...

သင်းက ဒီထိအောင် လိုက်လာခဲ့သတဲ့လား။

ရင်ထဲ၌ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုယ့်ကိုကျတော့

ရက်ရက်စက်စက် ပြောထွက်ရက်သူ။

အမြတ်တန်း ကိုးကွယ်သင့်သော ချစ်ခြင်းဖွဲ့စကားကို

ရယ်ဖွဲ့ဖွဲ့ အရူးလုပ်ရက်သူ။

သွေးသွေးကိုကျတော့ ...

ဒီထိအောင် ဝေးလံလှသောခရီးကို လိုက်လာခဲ့တာပါ။

မုန်းတီးခါးသီးစိတ်က ရင်တစ်လျှောက် ရုန်းကြွတွန်းထိုး

တက်လာခဲ့သည့်အဆုံး။

“ကိုကြီးတို့ ကိုလေးတို့ရေ ... ဒီမှာ တံခွန် လိုက်လာ

တယ်ဗျို့၊ သွေးသွေးဆီ တံခွန်လိုက်လာတယ်ဗျို့။”

ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်သံ။

အထိတ်တလန့် ဖြူရော်သွားသော မျက်နှာကလေးနှစ်ခု။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

၂၃၆ ဆက်ပိုင်ရဲ

“ဟင်”

သူ့ဆီမှ ခေါ်သံတိုးတိုး ထွက်လာပြန်သည်။ သူ့မျက်ဝန်း
တွေက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေသလို။

သူ အိမ်ထဲဘက်ဆီ လိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဖူးဖူးရောဟင် ဖူးဖူးရှိလား”

“ဟင်”

သူ့မေးပုံမှာ အမောတကော၊ အလောတကြီးနိုင်လွန်း
လှသည်။

“ဖူးဖူးကို ခေါ်ပေးပါလားဟင်၊ ကျွန်တော် ဖူးဖူးနဲ့ တွေ့
ချင်လို့”

သွေးသွေး ကြောင်အမ်းစွာ သူ့ကိုငေးကြည့်မိရင်း ရင်ထဲ
၌ မေးခွန်းများစွာ ဆူပွက်သွားမိသည်။

အို ... သွေးသွေးကို တွေ့ချင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူးလား။

သူ ဒီအထိ လိုက်လာခဲ့တာ ဖူးဖူးနဲ့ တွေ့ဖို့လား။

ဘာတွေလဲ ...

ဘယ်လိုတွေလဲ ...

သွေးသွေး နားမလည်နိုင်ဆဲမှာပင် ...

“ဖူးဖူးရောဟင် ဖူးဖူးရော”

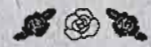
သူ တစာစာမေးရင်း စေ့၍သာစေ့ထားသော ခြံတံခါးကို

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာလဲ”
 “အတင့်ရဲလိုက်တဲ့ကောင် ... ဘယ်မှာလဲ”
 မိုးခြိမ်းသံလို ဒေါသတကြီး ရန်လိုသံများ။
 “ဟဲဟဲ ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”
 “ဒေါ်ကြီးရေ အစ်ကိုတွေကို ဆွဲပါဦး”
 “လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ သွေးသွေးရဲ့ ဒါမှ ဒီကောင်
 မှတ်သွားအောင်”
 “ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ကို မှတ်လောက်သားလောက်
 အောင် ဆုံးမရမယ်”
 “ဒီထိအောင် လိုက်လာရဲတာ၊ ငါတို့ကို သောက်ဂရု
 မစိုက်ဘူးဆိုတဲ့အချိုး ချိုးလိုက်တာပဲ”
 “မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြ”
 “ဟေ့ကောင် ... မင်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း”
 “ကြာတယ်ကွာ ... ဖဲ့ပစ်”
 “ဟဲ့ နေကြစမ်း ... ငါ လူကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေ
 တာ ငါ ပြောပါရစေဦး”
 “ခြံထဲတောင် ရောက်နေပြီ”
 “ဒါ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုပဲ”
 “အေး ... ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြား”
 “အို”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

သွေးသွေးဆီမှ သောက ကရုဏာသံ။
 တံခွန် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။
 ဖူးဖူးကတော့ ...
 တစ်လောကလုံးနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်သလို။
 လက်ကလေးပိုက်ကြည့်ကာ ... ပီကေအပါးမပျက်။
 ဘယ်နှယ်လဲ တံခွန် ... ရှုံးနိမ့်ခြင်း၊ အစော်ကားခံရ
 ခြင်း၊ သိက္ခာတရားကို ထိခိုက်ခံရခြင်း ... တွေရဲ့ အရသာဟာ
 ချိုမြိန်ရဲ့လား။
 မှတ်ထားလိုက် ...
 နင့်အချစ်ကို ငါ မရဘူးဆိုရင် ငါမဟုတ်တဲ့ တခြား
 ဘယ်သူမှမရစေရဘူး။
 အဲ့ဒါ ...
 ငါ့ရဲ့ကျိန်စာပဲ။
 ငါ့နှလုံးသားကို ရက်ရက်စက်စက် နင်းခြေခဲ့တဲ့ နင့်ရဲ့
 လုပ်ရပ်အတွက် ထိုက်တန်တဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုပဲ။

ရက်စက်လိုက်တာ မိဖူးရယ်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

နောက်ဆုံးတော့ ...
နင့်အပေါ်ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့တွယ်တာမူတွေ အချုပ်ခန်းဆီ
ရောက်ဖို့လား။

ငါ ... နင့်ကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ တနယ်တကျေးကို တစ်
ယောက်တည်း လိုက်လာခဲ့တာ။

နင် ... ငါ့အပေါ် ဒီလောက်ထိ အငြိုးအတေးကြီးလိမ့်
မယ်လို့ ငါ မထင်မှတ်ခဲ့ဘူး မိဖူး။

ငါ့ရဲ့ ညံ့ဖျင်းလွဲမှားစွာသော လုပ်ရပ်တွေအပေါ် နင့်ရဲ့
တုံ့ပြန်မှုက ဒီလောက်ထိ ပြင်းထန်လွန်းလိမ့်မယ်လို့ ငါ မယုံကြည်
နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ မိဖူးရယ်။

“ရက်စက်လိုက်တာ”

ရင်ထဲမှာ တဖွဖွပြောနေမိသည်။

နင် ... ငါ့ကို သိပ်မုန်းတီးသွားတယ်ဆိုရင်တောင်မှ
ကျွမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်တွေကိုတော့ ငဲ့
ညှာသတိရသင့်ပါတယ် မိဖူးရယ်။

နင် ငါ့ကို တကယ်ပဲ မုန်းသွားခဲ့ပြီလား။ သိပ်ကို မုန်း
သွားခဲ့ပြီလား။

ငါ့ရဲ့အဖြစ်ဟာ နင့်အမုန်းကို ခံယူရလောက်အောင်
ထိုက်တန်ခဲ့သတဲ့လား။

ဟင့်အင်း ...

သက်တိုင်ရဲစာပေ

မမုန်းပါနဲ့ ... မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ မိဖူးရယ်။
နင့်အမုန်းကို ခံယူနိုင်တဲ့ ခွန်အား ငါ့ဆီမှာ မရှိလို့ပါ။
တစ်ကိုယ်တည်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေမိသည်။
ခရီးပန်စွာ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည့် ခေါင်းက ချာချာလည်

အောင် မူးရီဝေနောက်၍နေသည်။

ဝမ်းထဲ၌လည်း ဟာ၍နေသည်။

ခိုက်ထဲ၌ မည်သည့် အစာမျှမရှိ။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဝေဒနာက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး

ကို ဝါးမျှီနေသလို။

ကူညီမယ့်သူမရှိ။

ရင်းနှီးသိက္ခာမီးသူ မရှိ။

မျက်နှာစိမ်းဒေသမှာ သူ့ကို ထမင်းတစ်လုပ် ရေတစ်

မှုတ် ကမ်းမည့်သူ မရှိပြီ။

“ဟေ့လူ”

နောက်ကျောမှ ခေါ်သံ ထွက်ပေးလာသည်။

သူ မသိလိုက်ဘာသာ နေမိဆဲ။

“ဂျာကင်နဲ့လူ ခင်ဗျာကို ခေါ်နေတာ”

ဂျာကင်နဲ့လူ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်မိသည်။ သူ့ကို ခေါ်နေတာ

များလား။ သူ ဂျာကင်ဝတ်ထားသည်လေ။

သက်တိုင်ရဲစာပေ

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား”
လှည့်ကြည့်ပြီး မေးမိတော့ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်
ရသည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ ဂျာကင်ဝတ်ထားတာဆိုလို့ ခင်ဗျား
တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမိနိုင်လောက်အောင် သူ့စိတ်
တွေ ညည်းညူထွေပြားနေခဲ့ပါလား။

“ဘာလဲ”

သူ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

နယ်မြေစိမ်းမှာ ကိုယ့်ကို အချဉ်လာဖမ်းချင်သူတွေကို
ကြိုကာထားမှ ဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

“ဘာအမှုနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

မေးပုံက ရည်ရည်မွန်မွန်ပင်။

လူသစ်မို့ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသည်လားမသိ။

ယောက်ျားတွေလည်း စပ်စုတတ်တာပဲလား ... ဟု
တွေးမိသော်လည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ သူ ပြန်ဖြေလိုက်ပါ
သည်။

“ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု”

ထိုလူ ပရုံးတွန့်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒီကတော့ မဟုတ်ဘူးမှတ်လား”

“ရန်ကုန်က”

သူ ခပ်တိုတိုပြတ်ပြတ်ပဲ ပြန်ဖြေနေမိပါသည်။
ခုချိန်မှာ ဘယ်သူတစ်ယောက်နှင့်မှ သူ စကားမပြော

ချင်။

“ရန်ကုန်က ဟုတ်လား”

ထိုလူ မျက်ခုံးများ ပင့်သွားပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

သူ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်မိတော့သည်။

အတော် စပ်စုသည်လူ။ အတော် အမေးအမြန်ထူသည်
လူ။

လူ။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို လာတွေ့တာများ အဲ့ဒါ သူ့
အစ်ကိုတွေက သောက်မြင်ကတ်ပုဒ်မနဲ့ ဒီထဲ ပို့လိုက်တာပဲ၊
ကဲ ... ဘာသိချင်သေးလဲ”

သူ စိတ်မရှည်စွာ ဘုပစ်လိုက်မိတော့သည်။

“ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းက ကောင်းမလေးလား”

သူ ခေါင်းခပ်သွက်သွက် ညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

ထိုလူပြီးလိုက်တာ သူ မျက်လုံးထောင့်မှ မြင်လိုက်ရပါ
သည်။

သည်။

“အဟဲ ... ဂေန္တု စိတ်ကောက်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“စိတ်ကောက်တာလား၊ စိတ်ဖြောင့်တာလားတော့ မသိ

ဘူး၊ ဒီထဲ ပို့လိုက်တာသာကြည့်တော့”
 “ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးကိုယ်တိုင်ကလား”
 “သူကတော့ ဒီလောက်နဲ့ ကျေနပ်ချင်သေးပုံမပေါ်ဘူး
 ဖြစ်နိုင်ရင် ကြိုးစင်ပေါ်တက်စေချင်နေတဲ့ပုံပဲ”
 “ဗျာ ... အဲ့လောက်တောင်”
 “ဟုတ်တယ်”
 ထိုလူ နောက်ထပ် ဘာမှမမေးတော့ဘဲ သူ့မျက်နှာကို
 ကြာမြင့်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။
 သူလည်း စိတ်ညစ်စွာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေမိသည်။
 အတော်ကလေးကြာတော့မှ ...
 “မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ဟာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ”
 “ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လို”
 ဒီတစ်ခါတော့ ထိုလူရဲ့စကားကို သူ စိတ်ဝင်စားသွားမိ
 သည်။
 “အစွန်းရောက်လွန်းတယ်”
 “ဟို ... ဟို ကျွန်တော် နားလည်အောင် သေချာရှာ
 ပြပါလား”
 “အရမ်းချစ်ရင်လည်း သူတို့ပဲ၊ အရမ်းမုန်းရင်လည်း
 သူတို့ပဲ၊ နောက်ပြီး ... အစွန်းတစ်ဖက်ကနေ အစွန်းတစ်ဖက်
 လည်း ပြောင်းလဲတတ်တယ်”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဘယ်လို”
 “အရမ်းချစ်ပြီးမှ သူတို့ နာကြည်းမိရင် အရမ်းမုန်းသွား
 တတ်တယ်၊ သူတို့စိတ်ဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်”
 “အငြိုးအတေးကြီးတယ်၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကလဲ့စား
 ချေတတ်တယ်၊ သူတို့ကို နာအောင် မလုပ်မိစေနဲ့”
 “ဒါ ... ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို သူ စိတ်နာသွားလို့ပေါ့
 နော်”
 “သေချာတာပေါ့၊ သူ စိတ်နာအောင် ခင်ဗျား ဘာလုပ်ခဲ့
 လည်းမှ မသိတာ”
 “ဟိုလေ ... ပေရယ်လ်ဖူးလ်နေ့က ကျွန်တော် သူ့ကို
 ရည်းစားစကားပြောတမ်း နောက်လိုက်မိတယ်၊ အဲ့ဒါကို သူ
 စိတ်ဆိုးသွားတာ၊ ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်လို့မရတော့ဘူး၊ အတွေ့
 ကိုမခံတော့ဘူး၊ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်သွားတာ၊ ဒီကိုထွက်လာတဲ့အထိ
 ပဲ”
 “ဟာဗျာ ... ခင်ဗျား တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲ၊ ရည်းစား
 စကား နောက်တမ်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မလုပ်သင့်ဘူးဗျာ
 အဲ့ဒါ သူတို့အတွက် စိတ်နာစရာအကောင်းဆုံးလုပ်ရပ်ပဲ”
 “ဗျာ”
 “ဒါပေမဲ့ ... သူ ခင်ဗျားကို ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတာ
 ကပဲ တစ်ချိန်ကျရင် ခင်ဗျားအတွက် ကံကောင်းဖို့ ဖြစ်လာနိုင်ပါ

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

တယ်”

“ဟာဗျာ”

လောလောဆယ် အချုပ်ထဲရောက်နေတဲ့လူတစ်ယောက် အတွက် ဘာများကံကောင်းနိုင်စေသေးသလဲ။

“ခင်ဗျားကရော ... ဒီထဲ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“ဟဲဟဲ ... ညက များသွားလို့လေ”

ထိုလူ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြန်ဖြေပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီထဲ ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲ သိချင်သေးလား”

“ဘယ်သူလဲ”

သူ မေးဆတ်ပြပြီး ပြန်မေးလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမလေ”

ထိုစကားကို ထိုလူ အရယ်အပြုံးမပျက် ပြန်ပြောနိုင်တာကို သူ အံ့သြမိပါသည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမက တော်တော်ရက်စက်တာပဲဗျာ”

သူ့မှတ်ချက်စကားကို ထိုလူ ရယ်မောပါသည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း မူးရင် နည်းနည်းရမ်းတတ်တယ်ဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီထဲထိပို့တာကတော့ ခင်ဗျားမိန်းမက

ရက်စက်လွန်းတယ်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကြာခင် သူပဲ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လာထုတ်မှာလေ”

“ဗျာ”

သူ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားမိသည်။

ထိုလူ ရယ်နေဆဲ။

ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလျက် ... သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်မိတော့သည်။

ဘာတွေလဲဗျာ ...

မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ဟာ သိနားလည်ရခက်လှချေလား။

ဒါကြောင့်လည်း ...

မိန်းမတွေရဲ့သဘောဟာ မြစ်တွေလို ကွေ့ကောက်တယ်လို့ စာထဲပါတာ။

“တံခွန်”

“ခင်ဗျာ”

တာဝန်ကျရဲတစ်ယောက်ခေါ်သံကြောင့် သူ ချက်ချင်း ခေါင်းထောင်ထ၊ လိုက်မိသည်။

“ပြန်လို့ရပြီ ထွက်မယ်”

တာဝန်ကျရဲ တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ ရင်ထဲ၌ ပျော်ရွှင်မှု

က အတိုင်းမသိ။

ဝမ်းသာအားရဖြင့် အခန်းပြင်ထွက်လိုက်မိသည်။

“ဟို... ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူများ လာထုတ်ပေးတာလဲ”

“ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ပဲ”

“နာမည်လေး”

“အပြင်ရောက်မှပဲ ကိုယ့်ဘာသာ မေးကြည့်ပေတော့”
သူ အံ့ဩနေမိဆဲ။

“ဟေ့လူ ... ကိုတံခွန်”

အထဲမှ လူရဲ့အော်သံကြောင့် သူပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“wedding ကျရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဖိတ်နော်၊ ကျွန်တော့်နာမည် သက်နိုင်ဗျ ... မှတ်သွားဦး”

“သွားပြီဗျာ ကိုသက်နိုင်”

ကိုသက်နိုင်ကို နှုတ်ဆက်လျက် ပေါ့ပါးသောခြေလှမ်းများဖြင့် သူ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

သူ့ကို အာမခံနဲ့ ထုတ်သွားခဲ့တာ ဘယ်သူတွေလဲ။

သိချင်စိတ်၊ တွေ့ချင်စိတ်နဲ့ သွက်လက်မြန်ဆန်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ သူ လျှောက်ခဲ့မိပေမယ့် ...

“ပူး”

အနားက ကပ်ပြီး ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့ကားတစ်စီး။

အမှတ်တမဲ့ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်မိစဉ် ... ကရုဏာ

မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်ခု။

သို့သော် ...

နောက်ထပ် မျက်နှာတစ်ခုကတော့ တင်းမာအေးခဲလွန်

စွာ။

“ပူးပူး ... မိပူး ... မိပူး”

သူ အသံကုန် အော်ခေါ်လိုက်မိပါလျက် မိပူး လုံးဝလှည့်မကြည့်။

ကြားရဲ့နဲ့ မကြားချင်ဟန်ဆောင်သွားတာ သေချာပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက အရူးတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို ပြုံးစိစိနှင့် ဝိုင်းကြည့်တာ ခံလိုက်ရသည်။

မိပူးရယ် ... နင် ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ။

နင့်နှလုံးသား ဒီလောက်တောင် အေးစက်မာကျောနိုင်သတဲ့လား။

ဝါနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင့်မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိတော့ဘူးလားဟာ။ အမှန်းက လွဲပြီးတော့လေ။

အခန်း (၅၇)

၆၆

အစ်

ကိုတွေကို အယုံသွင်းတာ ... ဆိုတဲ့

ဖူးစကားကို တို့ မယုံချင်တော့ဘူး ဖူး”

သွေးသွေး ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး ပြောသည်။

ရင်ထဲက အငြိုးအတေးတွေကို သွေးသွေး တွေမြင်သွား

ပြီလား။

“မဟုတ်ဘူး ... ကိုယ် နောက်လိုက်တာပါ”

အသံမပျက်အောင် သတိထားလျက် ပြန်ပြောသည်။

“ဘုရားရေ ... နောက်တာ ... ဟုတ်လား၊ သူငယ်

ချင်းချင်းနောက်တာ ရဲစခန်းရောက်အောင်ပဲလား ဖူးဖူးရဲ့”

“ကိုယ် လွန်သွားတယ်”

“ကြော်”

သွေးသွေး ခပ်ရိရိကလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

ချစ်သူများရဲ့ ဧပရယ်လ်ဖူးလ် ... ၂၅၁

“လူဆိုတာ ခက်ခဲမှ ပိုပြီးတန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ်ဆို၊ မင်းရဲ့စမ်းသပ်ကွင်းက သိပ်ကို ပြောင်မြောက်သွားတာပဲနော်”

သွေးသွေး အခဲမကျေစွာ ဆက်ပြောသည်။

ဖူးဖူး ပြောခဲ့သည့် အကြောင်းအရာအားလုံးကို သွေး သွေး ပြန်ချေပနေမိသည်။

“ဖူးဖူးပြောခဲ့သမျှ တို့ ဘာကိုမှ ယုံကြည်လို့ မရတော့ ဘူး”

ဖူးဖူး ထိန်းချုပ်ထားသည့်တိုင် မျက်နှာပျက်သွားမိသည်။

သွေးသွေးအနားမှထကာ ချောင်တစ်နေရာမှာ သွား ထိုင်နေမိတော့သည်။

ဖူးဖူး မျက်နှာမကောင်းတော့လည်း သွေးသွေး သက် ပြင်းရှိုက်မိသည်။

စိတ်ထဲမှာ ဖူးဖူးရဲ့အပြုအမူတွေကို မကျေနပ်ပေမယ့် ... လောလောဆယ် သူက ကိုယ်နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ ဧည့်သည်။

သူစိမ်းတစ်ရံဆံ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ ကိုယ့်မျက်နှာ တစ်ခုတည်း၊ ကိုယ့်ကိုခင်မင်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လိုက်ပါခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်လား။

“ဖူး”

သွေးသွေး ဖူးဖူးပခုံးပေါ် လက်ကလေးတင်ကာ ချော သောလေသံဖြင့် ခေါ်သည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဆောရီးနော်”

“ကိုယ်က တောင်းပန်ရမှာ”

ဖူး မချီပြီးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“တို့ သူ့ကို အရမ်းသနားသွားမိလို့ပါ ဖူးဖူးရယ်၊ သူ့ကို တောင်းပန်ချင်သေးတယ်၊ တို့အစ်ကိုတွေလုပ်ရပ်ဟာ သိပ်လွန် သွားတယ်”

“သွေးသွေး... သူ့ကို အာမခံနဲ့ ပြန်ထုတ်ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ သွေးသွေးအစ်ကိုတွေသိရင် တို့နှစ်ယောက် အသတ်ခံရမှာ”

“သတ်ပေစေကွာ သွေး၊ သူ့ကို အရမ်းသနားတယ်”
ယုံပါရဲ့။

ကရုဏာမျက်ဝန်းကလေးတွေက ညှိုးဖျော့နွမ်းလျလို့ နေသည်လေ။

“ဖူးရော... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လုံး အချုပ် ထဲရောက်တာ မသနားဘူးလားဟင်၊ မသနားဘူးလား”

သွေးသွေး မေးသံကြားရတော့မှပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန် မေးကြည့်မိတော့သည်။

ရင်ထဲက မျက်ရည်မိုးတွေကို ဘယ်သူမြင်နိုင်မှာလဲ။
သို့သော် ...

အမှန်းကလည်း အရာရာကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ပြန်သည်
လေ။

“သူ ... ယောက်ျားပဲကွာ၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့”
ကိုယ့်စကားကြောင့် သွေးသွေး ကိုယ့်မျက်နှာကို ဘာအံ့

တသြ ကြည့်၏။

“မမျှတပါဘူးကွာ”

သွေးသွေး ညည်းပြောပြောသည်။

ဖူးဖူး ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။

“သူ ... ဒီကိုလိုက်လာတာ အရေးတကြီးပြောစရာ ရှိပုံပဲ၊ ဖူးကိုပဲ တွေ့တွေ့ချင်း မေးနေတာ”

ကိုယ့်ကို မေးနေခဲ့သတဲ့။

ဘာတွေလဲ ...

သူ သွေးသွေးဆီ လိုက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။

“သွေးသွေးကို သူ ဘာပြောသွားသေးလဲ”

အလောတကြီး မေးမိပြန်သည်။

“ဘာမှ အထွေအထူး မပြောရသေးဘူး”

“သွေးသွေးကို သူ ချစ်တယ်လို့ ပြောမသွားဘူးလား”

“ဟင်အင်း”

သွေးသွေး မျက်နှာရဲကလေးနှင့် ခေါင်းခါငြင်းဆန်သည်။
ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးသောခံစားချက်ကလေး ခေါင်းထောင်

ထ,သည်။

အို ... ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ။

“အစ်ကိုတွေကြောင့် အရမ်းစိတ်ညစ်တာပဲ ဖူးဖူးရယ်”
ညည်းညူသံကလေးက အက်ကွဲတုန်ယင်နေသည်။

“သွေး ... သူ့ကို အရမ်းသနားနေမိတယ်၊ သွေး
ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ဖူး”

မော့ကြည့်လျက် အားကိုးတကြီး မေးနေသောမျက်ဝန်း
ကလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံခိုတွဲနေသည်။

ရင်ထဲ၌ ဆို့နှစ်သွားမိသည်။

တစ်ပါးသူရဲ့ မျက်ရည်စတွေကို လက်ဖိုက်ကြည့်မနေနိုင်
လောက်အောင်တော့ ပေရယ်လ်ဖူးလ်အသည်းက မမာကျောဘူး
လေ။

“သွေးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

ပန်းတွေကို ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခပ်တိုးတိုးလေး မေး
လိုက်မိသည်။

“သွေး ... သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်”

တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းလှလှကလေးက လေသံဖြင့်
တောင်းဆိုသည်။

“သူ ... ထပ်လာရဲတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သွေး သူ့ကို
တောင်းပန်ချင်တယ်၊ စကားတွေလည်း ပြောချင်တယ်”

မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လျက် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။
ထို့နောက် ...

သက်ပိုင်ချစ်စာပေ

“အိုကေလေ ... ကိုယ် မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆုံနိုင်
အောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်”

သက်ပြင်းနှင့် ခဲယဉ်းစွာ ပေးလိုက်ရသော ကတိစကား
တစ်ခွန်းရဲ့နောက်မှာ ...

လေးလံလှသော တာဝန်ယူမှုနှင့် အေးခဲမာကျောလှ
သော နှလုံးသားတစ်စုံကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလိုက်ရသည်ကို ဘယ်သူ
သိနိုင်မှာလဲ။

အငြိုးအတေး ... တွေ၊

ကလဲ့စားချေလိုမှု ... တွေ၊

အမုန်း ...၊

နာကြည်းချက် ...၊

အသည်းနှစ်အောင် နာကျင်မှု၊

အို ... အရာအားလုံးကို ငါ မြှုပ်နှံလိုက်ပါပြီ တံခွန်
ရယ်။

ဖြူစင်တဲ့နှလုံးသားနဲ့ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်
ခိုင်ခိုင်မာမာ တွယ်ရစ်ဖွဲ့နှောင်ထားတဲ့ နှစ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ချစ်
ခြင်းကို ငါ မဖြိုခွဲရက်တော့ပါဘူး။

နှစ်တို့နှစ်ယောက် လှပငြိမ်းချမ်းစွာ ချစ်သူတွေဖြစ်ခွင့်
ရအောင် ငါ အစွမ်းကုန် ကူညီပေးပါမယ်။ တကယ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ... တူသောအကျိုးပေးပါစေ ... လို့တော့ ငါ

သက်ပိုင်ချစ်စာပေ

ဘယ်တော့မှ ဆုမတောင်းတော့ပါဘူး။
 “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဖူးရယ်”
 အတွေးဖြင့် နစ်မော့ဆဲ ...
 သွေးသွေး မော့ကြည့်လျက် ကျေးဇူးတင်စကားဆို၏။
 မျက်ရည်တွေနှင့် ပြုံးလိုက်သော ဖြူစင်လှသည့် မျက်နှာ
 ကလေးကြောင့် ရင်ထဲ အေးမြသွားရသလိုနှင့် ...
 နာကျင်မှုက ပိုပြီး သိပ်သည်းလာခဲ့သည်။
 နှလုံးသား၌ ခွန်အားတို့ မရှိတော့။

“ညှိသည်ရောက်နေတယ် အစ်ကို”
 ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကောင်လေးက လာပြောတော့ သူ
 တအံ့တဩ ဖြစ်သွားမိသည်။
 ဒီမြို့မှာ သူ့ဆီလာတွေ့မယ့်ညှိသည် မရှိနိုင်ပါ။
 “ဘယ်သူများလဲ”
 “မသိဘူး အစ်ကို၊ အစ်မလေးတစ်ယောက်ပဲ”
 သူ ဝေဝေပေါဖြင့် ညှိခန်းဆီ အမြန်ထွက်လာခဲ့မိသည်။
 သူ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေမိချိန်ကျမှ ဘယ်သူက

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

လာတွေ့တာပါလိမ့်။
 ပြီးတော့ ... ဟော့ဒီဟိုတယ်မှာ သူ့တည်းနေတာ ဘယ်
 သူမှ မသိနိုင်။ သူ ညှိခန်းထဲရောက်လျှင်တော့ ...
 လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော အရမ်းကိုတွေ့ချင်နေမိသော
 ... နောက်ပြီး စကားတွေလည်း အများကြီး ပြောချင်နေမိသော
 ဖူးဖူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 သူ အံ့ဩစွာ ကြောင်အမ်းအမ်း မှင်တက်၍နေခဲ့ပြီးမှ ...
 “ဟာ ... ဖူး ... မိဖူး ... နင် ... နင် ငါ့ဆီ လာ
 တယ်ဟုတ်လား၊ ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ မိဖူးရော၊ နင်
 ... နင် ငါ့ကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးပေါ့နော်၊ ငါ ဒီမှာတည်းတာ
 နင် ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်”
 သူ အငမ်းမရပင် စကားတွေ အဆက်မပြတ် ပြောနေမိ
 တော့သည်။
 သို့သော် ... သူကသာ ဝမ်းသာအားရ စကားတွေ
 ပြောနေမိပေမယ့် ဖူးဖူးမျက်နှာလေးကတော့ အေးစက်စက်ပင်။
 ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိပြီ။
 “ရဲစခန်းမှာကတည်းက ဟိုတယ်လိပ်စာ မေးထား
 တာ”

မကြာရတာ ကြာပြီဖြစ်သည့် အသံကလေးက ပကတိ
 ငြိမ်သက်အေးစက်သော်လည်း သူ့အဖို့တော့ နားထောင်၍မဝပြီ။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဖူး ... နင် ... နင် ငါ့ကို လာတွေ့တာပေါ့နော်၊
ဖူးဖူး ခေါင်းခါပြု၏။ ငြင်းဆန်သော အမူအရာကြောင့်
ရင်ထဲ၌ နာကျင်သွားမိသည်။

“သွေးသွေးက တောင်းပန်ချင်လို့တဲ့၊ နင့်ကို တွေ့ချင်
တယ်တဲ့”

မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲထားလျက်က ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း ... ငါ သွေးသွေးနဲ့ တွေ့စရာမလိုပါဘူး”

ဖူးဖူး ... အံ့အားသင့်စွာ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ငါ ... မန္တလေးကို လိုက်လာတာ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်
လို့လဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း မသိချင်ဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် တုံ့ပြန်စကားက မြန်ဆန်လွန်းလှ
သည်။

သူ ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရသော်လည်း ဖူးဖူးကို တစ်ခါ
မှ မတွေ့မမြင်ဘူးသူလို ရီဝေစွာ ဝေးကြည့်မိလျက် တိုးညင်းစွာ
ဝန်ခံလိုက်မိသည်။

“နင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ ငါ လိုက်လာခဲ့တာ မိဖူး”

ဖူးဖူး လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ အကြည့်ပြန်လွှဲသွား
သည်။

“ဖူး ... နင် စိတ်ဆိုးတာ ငါ ... ငါ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။

နင် ... ငါ့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့တော့ဟာ၊ ငါနဲ့အတူ ရန်ကုန်ကို
ပြန်လိုက်ခဲ့နော်”

လေချိုအေးနှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးစွာ ချောပြောမိသော်
လည်း ဖူးဖူး မျက်နှာလွှဲလျက်က ဆတ်ခနဲ ထ,ရပ်သည်။

“တခြားစကားတွေ မပြောနဲ့ တံခွန်၊ ငါ နင့်ဆီလာတာ
သွေးသွေးအတွက် လာခဲ့တာ၊ နင် သွေးသွေးကို တွေ့လိုက်ပါ”

“မိဖူး ... ငါ ... သူ့ကို”

“မနက်ဖြန် သွေးသွေးနဲ့ငါ တောင်ခြေမှာရှိမယ်၊ နင်
လာဖြစ်အောင် လာခဲ့လိုက်ပါ။ သူ နင့်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေ
တယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဖူးဖူး လှည့်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်
သည်။

“ဖူး ... မိဖူး”

သူ ... ဘာမှမစဉ်းစားမိတော့ဘဲ မိဖူးလက်ကို အလို
အလျောက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

မိဖူးကိုယ်လေး ဓာတ်လိုက်ခံရသလို ဆတ်ခနဲ တုန်သွား
တာ သတိပြုလိုက်မိသည်။ သူ့နှလုံးသားထဲ၌လည်း လှုပ်ခနဲ။

“တံခွန် ... ငါ့လက်ကို ခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်”

မာကျောသော အမိန့်သံ၊ သူ တုန်လှုပ်စွာ ကပျာကယာ
ရဲဖြဲလွှတ်ပေးလိုက်မိလျှင် ...

မိဖူး နောက်ကိုလှည့်မကြည့်စတမ်း ပြေးထွက်သွားခဲ့လေ
ပြီ။

“ဖူးဖူး”

သူ နှလုံးသားကွဲထွက်မတတ် အော်ခေါ်ပါတော့လည်း
မာကျောနိုင်သူက တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်။

ရက်စက်လိုက်တာ ... လို့သာ ရင်ထဲ၌ တဖွဖွရေရွှေ
နေမိသည်။ နင့်ရင်ထဲမှာ ငါ တကယ်မရှိတော့ဘူးလား။

ငါ့ကို နင့်ဘဝထဲက တကယ်ပဲ ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီလား
ဖူးဖူးရယ် ... အခုမှ ငါ တကယ်ပဲ ငါ့နှလုံးသားကို

ကွဲကွဲပြားပြား ထင်ထင်ရှားရှား သိမြင်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။
သိပ်လှတဲ့ပန်းနုသွေးခြယ်ကို ငါ တကယ်မချစ်ခဲ့မိပါဘူး။

သူ့အလှအောက်မှာ ငါ ယစ်ဖူးမိခဲ့တာပါ။
ငါ့နှလုံးသားကို တကယ်လွှမ်းမိုးပြုစားနိုင်တဲ့သူက ပန်းနု

သွေးခြယ် မဟုတ်ပါဘူး။
ငါ့ရဲ့ရင်ခုန်မှုတွေ၊ ငါ့ရဲ့စွဲလမ်းရှူးသွပ်မှုတွေအားလုံးကို

ဖန်တီးနိုင်ခဲ့တဲ့သူက နင်ပါ။
ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး၊ ငါ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို ဖရိုဖရဲ ကစဉ်

ကလျားဖြစ်အောင် ပြုစားလှုပ်ခါနိုင်သူက နင်ပါ မိဖူးရယ်။
ငါ ကြိုးစားပါရစေဦး။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ...

နင့်ရဲ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်လို့ ငါ့နှလုံးသားထဲက ချစ်ခြင်း

သက်တမ်းပိုင်းရဲ့စာပေ

ဖွဲ့စကားတွေကို ဖွင့်ဟဝန်ခံခွင့်ရပါစေ ... လို့ ငါ ဆုတောင်းပါရဲ့။

“ဖူး ... သွေးလှရဲ့လား ကြည့်ပေးပါဦး”

ဖူးဖူး နှုတ်ခမ်းကလေး တွန့်ကွေးကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။
သွေးသွေးခမျာ စိတ်လှုပ်ရှားနေရှာသည်လေ။ မှန်တင်

ခုံရှေ့ ထိုင်နေသည်မှာ ကြာပြီ။
ဒီနေ့ ... တံခွန်နဲ့တွေ့ရင် ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတွေကို

ရွေးနေလိုက်သည်မှာလည်း မနက်မိုးလင်းကတည်းက ...
“ဖူး ပြောပါဦးလို့ ... သွေး လှရဲ့လား”

“သွေး ဘယ်တုန်းက မလှဖူးလို့လဲ”

“ဟင် ... ဖူးကလည်း”

သွေးသွေး ဖူးဖြောပုံကို စိတ်တိုင်းမကျသလို နှုတ်ခမ်း
စုသည်။

“သွေးက အရမ်းလှတာ”

ဖူး မျက်တောင်ကလေးစင်းကာ စိုက်ကြည့်ရင်းက စိတ်
ပါလက်ပါ ပြောတော့မှ သွေး ဘဝင်ကျသလို ပြုံးတော့သည်။

ဟုတ်ပါရဲ့ ... သွေးသွေးက မိန်းကလေးချင်းတောင်

သက်တမ်းပိုင်းရဲ့စာပေ

လည်ပြန်ငေးယူရလောက်အောင် အရမ်းလှတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း တံခွန်က အသည်းအသန်စွဲလမ်းခဲ့တာနေမှာပေါ့။

“ဖူးရေ... ဒါလေး ဝတ်သွားရမလား ကြည့်ပေးပါဦး”

ရွေးထားတဲ့ ဝတ်စုံသုံးလေးစုံထဲက တစ်စုံကို ဖူးဖူးမြင်သာအောင် သွေးသွေးကို ကိုယ်မှာကပ်ပြသည်။

ပန်းရောင်ဂါဝန်လေး။ ပိုးပျော့သားလေးက ကျစ်လျစ်သွယ်လျသော သွေးသွေးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အလှကို တိပစ္စာပေါ်လွင်ထင်ရှားစေမှာသေချာပါသည်။

ရင်စည်းဂါဝန်တိုက်လေးက ဒူးခေါင်းအထက်နားမှာ လုံးလုံးကလေးဖြစ်အောင် စည်းထားတာမို့ ချစ်စရာကောင်းသော သွေးသွေးသာ ဝတ်လိုက်လျှင် အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို ပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းသွားမှာလည်း သေချာနေပြန်ပါသည်။

ပြီးတော့... ပန်းရောင်ဆိုတာ ချစ်ခြင်းရဲ့သင်္ကေတမဟုတ်လား။

“ဟင်လို့ ဖူး... ဝတ်သွားရမလား”

ဖူးဖူး ခပ်မြန်မြန်ကလေး ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“မြန်မြန်လုပ် မင်းသမီးရေ... တော်ကြာ အစ်ကိုတော်တွေ ရိပ်မိသွားလို့ နှစ်ပါးသွား မထွက်လိုက်ရဘဲနေမယ်”

“ဟွန်းနော်... ဖူးစကားကြီးက”

နှုတ်ခမ်းစု ခြေဆောင်ရင်း အစ်ကိုတော်တွေကို သတိရသွားတော့မှ သွေးသွေး အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲသည်။

“ပြီးပြီ၊ ပြီးပြီ... သွားမယ် သွားမယ်”

အဝတ်အစားလဲပြီးတာနှင့် သွေးသွေး ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကလေး ပြောသည်။ အရမ်းလှနေသော သွေးသွေးကို ဖူးဖူးနောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ ရှိုးရင်း...

“ဒါ... တောင်းပန်ဖို့ သွားမှာနော်”

“ဟာကွာ... ဖူးဖူးနော်၊ တစ်ချိန်လုံး လိုက်စနေတာပဲ၊ သွေး မနေတတ်တော့ဘူး”

“မသွားတော့ဘူးလား”

“ခြေလှမ်းက ပြင်ပြီးသား”

နှစ်ယောက်သား အတိုင်းအဖောက်ညီစွာ အော်ရယ်လိုက်မိကြသည်။

ပြီးမှ... အစ်ကိုတော်တွေကို သတိရကာ ဇက်လေးတွေကိုပုလျက် လျှာတစ်လစ်ထုတ်မိကြသည်။

ပြီးတော့... ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် သူခိုးခြေလှမ်းကိုယ်စီနှင့် အပြင်ထွက်ဖို့ ချောင်းဆဲ။

“ဟိတ်”

“အမေ့”

“အား”

နှစ်ယောက်သား လန့်ဖျပ်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...
ဒေါ်ကြီး ...

“အား ... ဒေါ်ကြီးရာ လန့်သွားတာပဲ”

“ဒါက ဘယ်ကိုမြန်းကြမလို့လဲ”

“ဈေးချိုသွားမလို့ ... ဘာမှာဦးမလဲ ဒေါ်ကြီး”

“တော်ပါပြီ ... သွားကြ သွားကြ”

“အပေါ်က ကိုယ်တော်တွေ မသိစေခွဲဦးနော်”

သွေးသွေး အပေါ်ထပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက် လေသံ
ဖြင့် မှာသည်။

ဒေါ်ကြီး နှုတ်ခမ်းအစုံရှေ့ လက်ညှိုးကန့်လန့်ဖြတ်တင်
လျက် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီးကို ချစ်ရတာ”

သွေးသွေး အဒေါ်ဖြစ်သူကို တရွတ်ရွတ်နှင့် အာဝါးတွေ
ပေးပြီး တချိုးတည်းလစ်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ လှိုင်းတွေ၊ လေတွေ
တဝန်းဝန်း။

ညှိုးဖျော့သော မျက်ဝန်းကလေးများနှင့် မုဒိတာပြုံး
ပြုံးနေမိသူက ပူးဖူးရယ်ပါ။

ချစ်သူတွေ ချစ်ကံကောင်းကြပါစေလေ။

အခန်း (၂၀)

၆၆ အောက်ထပ်မှာ အသံတွေ တိတ်လှ

ချည်းလား”

ကိုယ် ကိုကြီးကို မေးဆတ်ပြရင်း ပြောသည်။

“မိသွေးတစ်ယောက် ကောက်နေတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့ကိုလည်း စကားမပြောဘူး”

“ထားလိုက်စမ်းပါ။ သူ ဘယ်လောက်နေနိုင်မှာမို့လဲ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ပူးဖူး ရှိနေလို့”

“အေးကွ ... ပူးဖူးရှိတာ မိသွေးကို အတော်စိတ်ချရ
တာနော်”

“အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပူးဖူးကို တစ်သက်လုံး အိမ်
ခေါ်ထားလို့ရမယ့်နည်းလမ်း စဉ်းစားထားတာလေ ... ဟဲ့ဟဲ့”

“တော်စမ်းပါ ... ဟိုက တစ်ချက်လောက် ဟော့ဗ်”

လိုက်တာနဲ့ နားရွက်တောင် မလှုပ်ရဲတဲ့ကောင်က”
 “ဟဲဟဲ ... ဒါက အစဗိုပါ”
 “အစတွေ၊ အဆုံးတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ဗိုက်ဆာပြီး အောက်ထပ်ဆင်းမယ်”
 “ကိုလေးကို မစောင့်တော့ဘူးလား”
 “ဝမ်းချင်းမဆက်ဘူးဗျာ၊ စားနှင့်တော့မယ်”
 ကိုကြီးနှင့်ကိုငယ် ထမင်းစားရန် အောက်ထပ်ဆင်းသည်။
 “ဒေါ်ကြီးရေ ... ထမင်းစားမယ်ဗျို့”
 “စားပါလား ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်”
 “ဟင်”
 နှစ်ယောက်သား ဇက်ပုသွားကြသည်။ ဒေါ်ကြီးမှာ အပျိုကြီးပီပီ ဘက်ကလိုက်ချင်သည်။
 ဖူးဖူးနှင့်သွေးသွေးကိုဆို ဆက်ဆံရေးက သည်းသည်းလှုပ်။ သူတို့ညီအစ်ကိုတွေများကျတော့ အသက်တောင်မရှိသလို၊
 “ဒေါ်ကြီး စားပြီးပြီလား”
 “ပြီးပြီ”
 “မိသွေးနဲ့ဖူးဖူးရော မမြင်ပါလား”
 “ဈေးချိုထဲသွားတယ်”
 “သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ ဒေါ်ကြီး လွှတ်လိုက်တယ်ပေါ့

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

ဟုတ်လား”
 ကိုကြီးနှင့်ကိုငယ် နှစ်ယောက်သား ပြာသွားကြသည်။ သူတို့မပါဘဲ ညီမဖြစ်သူကို ဘယ်တုန်းကမှ အပြင်မလွှတ်ဘူး။
 “အေးလေ ... ဘာဖြစ်လဲ ကလေးမှမဟုတ်တော့ဘဲ၊ သွားပေ့စေ”
 “ဟာ ... ဒေါ်ကြီးရာ ဘာဖြစ်လို့ လွှတ်လိုက်တာလဲ၊ ကလေးမဟုတ်တော့လို့ကို စိတ်မချဖြစ်နေတာပေါ့”
 “တော် ... နင်တို့အစ်ကိုတွေ အဲဒီလို တတန်းတန်း လိုက်နေရင် ငါ့တူမ ဒီတစ်သက် အပျိုကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်”
 ဒေါ်ကြီး ခံစားချက်နှင့်ရင်းကာ ပြောသည်။
 “ဟာဗျာ ဒေါ်ကြီးရာ”
 ကိုကြီးနှင့်ကိုငယ် ဒေါ်ကြီးကို တင်းတင်းမာမာလည်း မပြောရဲ။
 မကျေလည်း မကျေနပ်ဖြစ်ကာ ခေါင်းတွေကုတ်၊ ကျွတ်တွေ စုတ်သပ်နှင့်ဖြစ်ဆဲ။
 “မိသွေး ... မိသွေး ... ဘယ်မှာလဲ မိသွေး”
 အိမ်ဝမှနေ ဒေါ်သတကြီးအော်ကာ ဝင်လာသော ကိုလေးကြောင့် အားလုံး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြရသည်။
 “ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”
 “ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုလေး ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

၂၆၈ **အိမ်ပြင်ရဲ့**

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မိသွေး ... မိသွေး တောက်”

“ပြောပြပါဦး ... ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ဆို”

“ဟိုကောင် မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်ကောင်လဲ”

“ဟိုကောင် စွန်လွတ်တဲ့ကောင် မရှိတော့ဘူး”

“တံခွန် ... ဆိုတဲ့ကောင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မရှိတော့ဘူး လွတ်သွားပြီ”

“ဘာ ... လွတ်သွားပြီ ဟုတ်လား”

ကိုကြီးနှင့်ကိုယ် တအံ့တဩ အော်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် ... လွတ်သွားပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီကောင်အမျိုးတွေ မန္တလေးမှာ

ရှိလို့လား”

“ဘယ်သူ အာမခံပေးလိုက်တာလဲ”

“ဘယ်သူ အာမခံပေးရမှာလဲ၊ မိသွေးနဲ့ဖူးဖူးပေါ့၊

တောက်”

“ဘာ ... မိသွေးနဲ့ဖူးဖူး ဟုတ်လား”

“ကြည့်စမ်း ... ဒါ ငါတို့ကို အယုံသွင်းပြီး ဘတ်သွား

တာ”

“ဘယ်မှာလဲ အဲ့ဒီနှစ်ယောက် ... ဘယ်မှာလဲ”

“ထွက်သွားပြီ”

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

“ဘာ”

အစ်ကိုတော်သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး ...

“အမြန်လိုက်”

မန္တလေးတောင်ခြေမှာ ဖူးဖူးနဲ့ပန်းသွေးခြယ်တို့နှစ်ယောက်
အသင့်ရောက်ပြီး တံခွန်အလာကို စောင့်နေကြ၏။

ဒီနေ့ကျမှ ဖူးဖူးက စိတ်လိုလက်ရနှင့် အလှအပတွေ
ပြင်ဆင်လာခဲ့မိသည်။ ဖူးဖူးရဲကဆံပင်စတိုင်လ်က ခါတိုင်းလို
အီမိုကေမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ဆံပင်ကို ပွပွဖောင်းဖောင်းလေး
လုပ်ထားပြီး ဘေးနှစ်ဖက်မှာ လှိုင်းတွန့်အနွယ် အထပ်အထပ်
ကလေးတွေဖြစ်အောင် ပုံသွင်းပြီး အလှပြီးသင်ထားတာမို့ မိန်း
ကလေး ပိုဆန်ပြီး ဖြူဝင်းကြည်လင်သောမျက်နှာလှလှလေးနှင့်
လိုက်ဖက်လွန်းလှ၏။

ဖန်စီနားကပ်လှလှလေးကို နားမှာပန်ထားသည်။ ကော်
လံအပြားကြီးကြီးနှင့် ရင်ဘတ်နေရာမှစကာ ခါးအထိပါသည်။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အတွန်းအဖတ်လေးတွေပေါ်မှာ ကြယ်သီးအနက်ကလေးတွေ တန်းလျက် ခါးနေရာမှာ အနက်ရောင်ခါးပတ်ကြီးကြီးတစ်ခုပါသည်။ အဝါရောင်ခါးစည်းအင်္ကျီလေးကို ဘေးမှာအိတ်နှစ်ဖက်ပါသည် သရီးကွာထားဘောင်းဘီအနက်ရောင်စိုစိုလေးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျောရှင်းပြေပြစ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားနှင့် လှပလွန်းသည့် ဖူးဖူး၏အသွင်က နမ့်မွတ်ကြည်စင်လျက် မြင်သူတကာ ငေးရလောက်သည့် အလှနတ်သမီးလေးတစ်ပါးနယ်။

ပန်းရောင်ဂါဝန်ပိုးပျော့သားလေးနှင့် ဒူးခေါင်းအထက်နားမှာ လုံးလုံးလေးဖြစ်အောင် စည်းထားသည့် ရင်စည်းဂါဝန်တိုကလေးကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ကာ ပန်းရောင်ဖန်စီနားကွင်းအပိုင်းကြီးတွေကို နားမှာဆင်ယင်ထားသည့် ပန်းနုသွေးခြယ်၏အလှကလည်း ဖူးဖူးနှင့်အပြိုင်။

တံခွန်တစ်ယောက် ဘယ်နေရာကနေ ဘွားခနဲပေါ်လာမလဲဟု မျက်လုံးကလေးများ ဝေ့ဝဲရှာနေသော သွေးသွေးကိုကြည့်ကာ ဘယ်လောက်စိတ်လှုပ်ရှားနေရှာမလဲဆိုတာ ဖူးဖူး ခန့်မှန်းမိပါသည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ထားသည်ဖြစ်စေ ရင်ခုန်မြန်နေမိသည်ပဲ။

သူ လာမှာတဲ့လား။ မလာဘူးလား။ သွေးသွေးထက်ပင်ကိုယ်က ပိုမျှော်နေမိသည် ထင်ပါရဲ့။

သက်တိုင်ရဲစာပေ

ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ကာ အမှတ်တမဲ့ သူ့ဆုပ်ကိုင်ခဲ့သော လက်ကလေးကို မကြာခဏ ပြန်ကြည့်နေမိသည်မှာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ကြည့်မိတိုင်း လက်ကလေးက မသိမသာ တုန်ယင်သွားတတ်သလို ပါးပြင်ကလေးများ နွေးသွားကာ ဘာလို့ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်သွားရတာပါလိမ့်။

သူ့ရဲ့ ရီဝေစွာကြည့်ခဲ့သော ညှိုးဖျော့မျက်ဝန်းများကို လည်း နှလုံးသားက မေ့မရ။

ခက်ပါလားကွယ် ... သူငယ်ချင်းရေ။ အရာအားလုံးကို မြှုပ်နှံသိမ်းဆည်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေမယ့်လည်း ... နှလုံးသားဆိုတာက ထိန်းချုပ်သော့ခတ်လို့ ခက်ခဲလှတဲ့ အရာပါလား။

“ဖူး ... သူ လာမှာပါနော်”

သွေးသွေးရဲ့အသံကလေး မသိမသာ တုန်ယင်နေပါလား။

“သေချာပါတယ်၊ သူ လာမှာပါ သွေးရယ်၊ ဘာလဲ ... ရင်တွေခုန်နေလား”

သွေးသွေး ရွှေရင်မို့မို့ကလေးရှေ့ လက်ဝါးကလေးများ ဖြန့်ယှက်ကာ ...

“အင်း ... မျှော်မောကြီးကွာ”

“သိပ်လည်း မျှော်မနေနဲ့၊ မျှော်လွန်းရင် တစ်ဖက်သား”

သက်တိုင်ရဲစာပေ

ခရီးနှောင့်တတ်တယ်တဲ့”

သွေးသွေး မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းသွားသည်။

“အို ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မမျှော်တော့ဘူး”

ဖူးဖူး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ကိုယ်ကတော့ မျှော်နေမိတာပါပဲ

သွေးသွေးရယ်။

“ကဲ ... ကိုယ် ဟိုဘက်နားမှာရှိမယ် ... သိလား”

ဖူးဖူး နေရာမှ ထ, ထွက်လာခဲ့မိသည်။

“ဟယ် ... သွေးကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့

ဖူးရယ်”

“သူ လာတော့မှာပါ”

“ဖူး ... သွေး ကြောက်တယ်”

“နောက်တော့ ရှုပ်တယ်ပြောမှာ”

“ဖူး ... နော်”

သွေးသွေး ချစ်စဖွယ် မူနွဲ့သည်။ ဖူးဖူး ပြုံးရင်း မသိ
လိုက်ဘာသာပင် အနားမှထွက်လာခဲ့မိသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ ကိုယ် ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ပျော်
ရွှင်ကြည်နူးနေကြမယ့်မြင်ကွင်းကို လက်ပိုက်ကြည့်နေဖို့ ခွန်အား
မရှိသေးလို့ပါ။

‘ဂူး’

ကားသံ ကြားရသည်။ ဟော ... သူလာပြီ ထင်ပါရဲ့။

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

အခုန်မြန်လာသော ရင်ကို ထိန်းချုပ်လျက် လှမ်းကြည့်
လိုက်မိစဉ် ကားပေါ်မှဆင်းလာသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှင်းသန့်နေသောမျက်နှာက ညှိုးလျှပ်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရတော့ ရင်ထဲ၌မကောင်း။ နှင် ပျော်ရတော့မှာပါ တံခွန်ရယ်။
နှင့်အတွက် ပျော်ရွှင်စရာတွေအားလုံးကို ငါ ပေးဆပ်ဖြည့်ဆည်း
ပေးမှာပါ။

“သွေးသွေး ... ဖူးဖူးရော”

သူ့မေးသံ ကြားလိုက်ရလျှင် ရင်၌ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား
ရသည်။

“ဖူးဖူး ဟိုနားမှာရှိတယ်”

သွေးသွေး ကိုယ်ရှိရာဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြမှာကို သိနေ
ပါ၏။ လှည့်မကြည့်ဝံ့။ နားစွင့်နေမိဆဲ ... သွေးသွေးရဲ့လှုပ်ရှား
တုန်ယင်နေသော စကားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟိုလေ ... ဟိုတစ်နေ့က ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စအတွက်
သွေး ... သူ့ ... သူ့ကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဖီလင်မထားပါဘူး”

“ဟို ... သွေးအစ်ကိုတွေရဲ့အပြုအမူက သိပ်လွန်သွား
ပါတယ်”

“ရပါတယ်”

သူ့လေသံက စိတ်မပါဟန် ရှိသည်ကို ဖူးဖူး သတိထား

သက်ပိုင်ရဲစာပေ

လိုက်မိသည်။ ကျောခိုင်းထားသည့်တိုင် ကျောပြင်က မလုံ။ သူ ဖူးကို စိုက်ကြည့်နေသလားကွယ်။

“ဖူးဖူး ... သွေးသွေးကို ဘာပြောထားသေးသလဲ”
“ဟို ... ဟို ... ဘာမှမပြောပါဘူး”
“ကျွန်တော် ဖူးဖူးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ခဏခေါ်ပေးပါလား”

ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လိုကောင်ကလေးလဲ။
“ဖူးရေ ... ဒီကို ခဏလောက် လာခဲ့ပါဦး”

သွေးသွေး လှမ်းခေါ်တော့ မသိကျိုးကျွန်ပြုလို့မရတော့ပါ။ ကိုယ် ထ,လာခဲ့ရတော့သည်။ သွေးသွေးမျက်နှာလေး ပျက်ချင်ချင်ဖြစ်နေတာ သတိပြုလိုက်မိသည်။

“သိပ်ရှုပ်တာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ် ရှင်းကြတာမဟုတ်ဘူး”

ဖူးဖူး ပွစိပွစိပြောလျက် လျှောက်လာခဲ့ရသည်။
“ဘာလုပ်မလို့လဲ သွေးသွေး”

သွေးသွေးရှေ့မှာ ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးဖြစ်သော သူ့ကို စကားမပြောချင်တော့တာက ဆန်းကြယ်သည်။

သွေးသွေး ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို တစ်မျိုးမမြင်စေချင်။ ကိုယ်မေးတာကို သွေးသွေး ဘာမှပြန်မဖြေ။ သူကသာ ဝင်ဖြေသည်။

“ငါခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ မိဖူး”

ခုချိန်မှာ ဖူးဖူး ရင်မဆိုင်ချင်ဆုံးသူက တံခွန်ပဲဖြစ်သည်။

ဖူးဖူး သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ...

“နင်နဲ့ငါ ရှင်းစရာကိစ္စမရှိဘူးနော် တံခွန်”

“နင် ... ငါ့ကို ခုထိ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးဘူးလား မိဖူးရယ်”

သွေးသွေး သူတို့နှစ်ယောက်ကို နားမလည်စွာ တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။ ဖူးဖူး မျက်နှာကလေးကို (တမင်) တင်းပစ်လိုက်ရရင်း ...

“အိုး ... ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေမေးဖို့ မလိုဘူးလေ၊ နင့်ကို ငါ အစောကြီးကတည်းက ပြောပြီးသားလေ”

“ဖူးဖူး နင် ငါ့အပေါ် အတော်ရက်စက်တယ်၊ နင် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အေးစက်မာကျောနိုင်ရတာလဲ ပြောစမ်း”

(ငါက အေးစက်မာကျောသတဲ့လား။ စေတနာကို ရင့်သီးစွာ တုံ့ပြန်ခံခဲ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်။ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ တောက်ပခဲ့တဲ့ နှလုံးသားကို ရက်ရက်စက်စက် နင်းပြတ်ခြေမှ ခံခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ အေးစက်မာကျောစွာ နေပြခွင့်ကလွဲပြီး ဘာမှမှ မကျန်ရှိတော့တာဘဲ တံခွန်ရယ်)

ဖူးဖူးစိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိသည်။ သွေးသွေးကတော့

သူတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးဝိုင်းကလေးများဖြင့် တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း နားလည်ရန် ကြိုးစားနေရှာလေသည်။

“နင် ... ရန်ကုန် မပြန်သေးဘူးလား တံခွန်”

“နင် ... ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင် ပြန်မယ်၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ နင်နဲ့မှ အတူတူပြန်မယ်”

ကျွတ် ... သူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဖူးဖူး စိတ်တွေ ညစ်ညူး ရှုပ်ထွေးလာတော့ကာ ...

“တံခွန် ... နင် သွေးသွေးကိုတွေ့ဖို့ ဒီကိုလိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး ... နင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာ၊ နင်မသိဘူးလား မိဖူး၊ ငါ ... နင့်ကို တွေ့ချင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာ”

တံခွန် ပေါက်ကွဲလေပြီ။ နီမြန်းသောမျက်နှာဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်မိ၏။

ဘယ်လိုပဲ ရဲရင့်ဟန်ဆောင်ထားတတ်သော်လည်း သူ့ခုလို ပေါက်ကွဲပြတော့ မိန်းကလေးဆန်သောနှလုံးသားဖြင့် ဖူးဖူးတုန်လှုပ်မိပါ၏။

သွေးသွေးရဲ့လက်ကို အားကိုးတကြီး ဖမ်းဆုပ်မိ၏။

“နင် ... ငါနဲ့ အခုပြန်လိုက်ခဲ့ မိဖူး၊ နင့်ကို သူ့အစ်ကို သုံးယောက်နဲ့ ငါ စိတ်မချဘူး၊ ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့”

ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို တံခွန် လှမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲခေါ်လေသည်။

“တံခွန် ... နင် ... နင် ငါ့လက်ကို လွှတ်နော်”

ဖူးဖူး ရုန်းကန်ပြီး အော်၏။ မြဲမြဲလှသော သူ့လက်များကို ဖူးဖူး မရုန်းနိုင်။

မျက်လုံးဝိုင်းကလေးများဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသော သွေးသွေးမှာ အခြေအနေကို နားလည်လိုက်ပါပြီ။

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ် မသိမြင်နိုင်ခဲ့ကြသူများ။ ဟန်ဆောင်မျှသိပ်ထားကြသူများသာတည်း။ ကိုယ်ကတော့ ... သွေးသွေး အံကလေးကြိတ်ထားမိဆဲ။

‘ကျွါ’

သူတို့အနား အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးရပ်လာခဲ့သော ကားတစ်စီး။ အားလုံး အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြလျှင် ...

“ဟင် ... ငါတို့ကတော့ တစ်မြို့လုံး လိုက်ပတ်ရှာနေလိုက်ရတာ ဒင်းတို့က ဒီမှာကိုး”

“ဟယ် ... ကိုကြီးတို့”

ကားပေါ်မှ ဒေါသတကြီး ဆင်းလာခဲ့သော အစ်ကိုသုံးယောက်၊ သူတို့အားလုံး ခေါင်းပေါ် မြွေခဲ၊ သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“မိုးဖူး ... လာ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

ကြောင်နေသော ဖူးဖူးကို တံခွန် အတင်းဆောင်ဆွဲပြီး ပြေးသည်။ ဖူးဖူး ကြောင်ပြီး သွေးသွေးလက်ကို ဆွဲကာ ပါသွား ရ၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ရပ်ကြစမ်း”

တံခွန် ကားကို တရကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဖူးဖူး ... သွေးသွေးကိုထားခဲ့”

ကိုလေး ရူးမတတ် လှမ်းအော်သည်။ တစ်သက်လုံးက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေခဲ့ရသော တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး ပါသွားသည်မို့ အစ်ကိုတော်များမှာ ခေါင်းမီးတောက်လျက် အရူး မီးဝိုင်းဖြစ်သွားကြရတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ကားပေါ်မြန်မြန်တက်”

“ဒီကောင် မလွတ်စေနဲ့ ညီမလေး ပါသွားတယ်”

“တောက် ... ဖူးဖူး ငါတို့လို ဘတ်သွားတာ”

လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက် တံခွန်ကားနောက်သို့ သူတို့ကားလေး တစ်ရိုက်ထိုးလိုက်သည်။

တွေ့လိုကတော့ ဟိုကောင်ကိုရော၊ အယုံသွင်းပြီး ညီမ လေးကို ဘတ်ခေါ်သွားသည့် ပေရယ်လ်ဖူးလ်ကိုရော အမှုန့်ခြေ ပစ်ဖို့ စဉ်းစားထားကြ၏။

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

အားနိုး (၂၁)

ချင်ရာဖြစ် သဘောပိုက်ကာ ဇွတ်မိတ်မောင်းချ လာခဲ့ပေမယ့် လမ်းဘေးတစ်လျှောက်မှာ လူနေအိမ်ခြေများမရှိ။ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်တို့သာ ပြည့်နှက်နေ၏။

သေရေး၊ ရှင်ရေး ပြေးလွှားနေရသည့်အချိန်ကျမှ ကားက ဖောက်လေပြီ။ ရုတ်တရက် ကားပျက်သွားသဖြင့် ... “တောက်”

တံခွန် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ကာ ကားကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ ထုရိုက်နေမိတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသူကင်းမဲ့ လျက် ... ဖူးဖူး ကားပေါ်မှနေ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ ...

“တံခွန် ... ဘယ် ... ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”
ဖူးဖူး အသံတုန်ကလေးဖြင့် မေးမိသည်။
“သွေးလည်း ကြောက်တယ်”

သက်ဒိုင်ရဲစာပေ

သွေးသွေး မျက်ရည်ရစ်ဝဲနေလေပြီ။

“ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး၊ ငါ ကားမပြင်တတ်ဘူး၊ မိဖူး နင်အောက်ကိုဆင်း”

တံခွန် ဖူးဖူးကို ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ဖူးဖူး တံခွန်စကားအတိုင်း ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ သို့သော် ... တစ် ယောက်တည်းမဟုတ်။

သွေးသွေးကိုပါ လက်ဆွဲပြီး ဆင်းခြင်းဖြစ်သည်။

တံခွန် ဖူးဖူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

တံခွန်မျက်နှာပေါ်မှာ ရဲရင့်ပြတ်သားသော အရိပ်များ ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဖူးဖူး အလိုလို ရှိန်သွားမိ၏။

“ဖူးဖူး”

တံခွန် ခေါ်လေလျှင် ဖူးဖူးမှာ အခုန်မြန်သော ရင်ဖြင့် သူ့ကို ပြန်မော့ကြည့်မိ၏။

သူက ဖူးဖူး၏သိုးကလေးကို ရှက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့် မျက်ဝန်းကလေးများကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်ကာ ...

“မိဖူး ... ငါ နင့်ကို ပြောခဲ့မိတာတွေ၊ နောက်ခဲ့မိတာ တွေအတွက် တောင်းပန်တယ်။

အခု ငါပြောမယ့်စကားတွေကို အလေးအနက်ထားပြီး နားထောင်ပေး”

ဖူးဖူး ခေါင်းငုံ့ချလိုက်မိသည်။ သူနဲ့ဆက်ပြီး မျက်လုံးချင်း

ဆုံမထားရဲတော့ပြီ။ သူ ...

သူ ... ကိုယ့်ကို ဘာတွေပြောမှာလဲကွယ်။

“ဖူး ... ငါ ဒီကို ဘာလို့လိုက်လာသလဲ သိလား”

ဖူးဖူး ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါမိ။

“နင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ နင်နဲ့မခွဲနိုင်လို့ သိရဲ့လား”

“ဟင်”

ဖူးဖူး မျက်လုံးအပြူးသားလေးနှင့် မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူက ရွန်းရီကြည့်လဲစွာ စိုက်ကြည့်လျက် ပြောနေပုံမှာ တစ်လောကလုံးမှာ သူနှင့်ကိုယ် နှစ်ယောက်ကည်းသာ ရှိနေသည့် ပုံမျိုး။

အိုး ... ဘယ်လိုကောင်ကလေးလဲကွယ်။

“ဖူး ... ငါ နင့်ကို အတည်ပြောမယ်၊ ငါ ... ငါ့နှလုံး သားထဲမှာ ရှိနေတာ ...”

ဖူးဖူး ပေါက်ကွဲဆူညံနေသော ရင်ခုန်သံတို့ဖြင့် နှလုံး သားနှင့် နားစွင့်နေမိဆဲမှာပင် သူ ဆက်ပြောလေသည်မှာ ...

“နင်ပဲ ဖူးဖူး၊ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“အို ... တံခွန်”

ဖူးဖူး မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ရဲရဲတွတ်သွားရပြီး ခေါင်းကို ကမန်းကတန်း ငုံ့ချလိုက်မိသည်။ ဆိုးလိုက်တာ ... ကြည့်စမ်း သူက ဖူးဖူးကို သိပ်ချစ်သတဲ့။ သူ တကယ်ပြောလေပြီ။

အို... ကြည့်စမ်း... ဒီနေ့ ဝေရယ်လ်ဖူးလ်နေ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဆို ဖူး သူ့စကားကို ယုံကြည်လို့ရပြီပေါ့။

ရှက်အမ်းနေမိဆဲမှာပင် ယောင်ယမ်းဆုပ်ကိုင်ထားမိသော လက်ချောင်းများက မသိမသာ ရုန်းနေသည်ကို သတိထားမိတော့မှ သွေးသွေးကို သတိရမိတော့သည်။

သွေးသွေးမှာ ခေါင်းကို ငုံ့စိုက်လျက် မြေပြင်ကိုသာ အမိပွယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေသည်။ ဖူးဖူး... ရင်ထဲ၌ အားနာရှက်ရွံ့သောစိတ်တို့ ဝင်လာမိလျက် သွေးသွေးတော့ ဝမ်းနည်းစိတ်ဆိုးတော့မှာပဲ ... ဟု စာနာနေမိမည်မှာပင်။

အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းဝင်လာခဲ့သော ကားစက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟယ် ... ကိုကြီးတို့”

“လာ ... မိဖူး”

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ... ဟု သဘောထပ်ပိုက်ရပြန်သည်။ တံခွန် ဖူးဖူးလက်ကိုဆွဲကာ သစ်ပင်တွေကြားထဲ ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“လာ ... လာ ... သွေးသွေး”

ဖူးဖူးကလည်း သွေးသွေးလက်ကို မလွှတ်ဘဲ ဆွဲခေါ်လာခဲ့မိသည်။ သုံးယောက်သား တတန်းတန်း ပြေးမိကြပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ညီမကို လွှတ်လိုက်”

သက်တိုင်ရီစာပေ

အနောက်မှ အော်သံတွေ ကြားရ၏။ သုံးယောက်သား လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း ပြေးနေမိသည်။

တံခွန်ကလည်း ဖူးဖူးလက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ထားသလို ဖူးဖူးကလည်း သွေးသွေးလက်ကို လွှတ်ဖို့ သတိမရမိ။ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးရင်း မောဟိုက်လာမိဆဲ။

“ဟို ... ဟိုမှာ အိမ်”

သွေးသွေး ဝမ်းသာအားရ ညွှန်ပြသည်။ အိမ်အိုပျက်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လာ ... လာ လောလောဆယ် အဲ့ဒီမှာ ဝင်ပုန်းကြရအောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ သွေးသွေးအစ်ကိုတွေ တွေ့ရင် တို့ သေလိမ့်မယ်”

သုံးယောက်သား အိမ်ထဲ အမြန်ပြေးဝင်မိကြ၏။ သွေးသွေးက မောဟိုက်သံဖြင့် ညည်းသည်။

“မောလိုက်တာ ဖူးဖူးရယ်၊ ကိုကြီးတို့ ရှာမတွေ့ပါစေနဲ့ လို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲ၊ နောက်နေ့မှဆို တော်သေးတယ်”

“သွေးသွေးအစ်ကိုတွေက စိတ်အတိုမြန်သလို စိတ်ပြေတာလည်း မြန်တယ်”

“ပြေမှပဲ၊ မပြေရင် ကိုယ်တို့ အမှုန့်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

စကားတပြောပြောနှင့် သူတို့သုံးယောက် အိမ်ထဲသို့

သက်တိုင်ရီစာပေ

ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဝင်ခဲ့မိကြသည်။ အိမ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်
ခြောက်ကပ်လျက် ...

လူမနေတာကြာပြီမို့ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်ကာ ကြမ်း
တွေကလည်း နင်းလိုက်တိုင်း တကွီကွီမြည်နေသည်။

“အပေါ်ထပ်မှာ ပုန်းရင်ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အပေါ်ထပ်က ပိုလုံလိမ့်မယ်”

သူတို့ သတိဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်
ကြီးက ဟောင်းနွမ်းဆွေ့မြည့်နေပြီမို့ ခြေတစ်လှမ်း၊ လှမ်းတိုင်းမှာ
အတော့်ကို သတိကြီးစွာ ထားနေရသည်။

“မိဖူး... ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နော်၊ ကြမ်းတွေ ဆွေးနေ
တယ်၊ ပြုတ်ကျသွားနိုင်တယ်”

တံခွန် ဖူးဖူးကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ သတိပေးသည်။

“သူများကို သတိပေးမနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း
သတိထားဦး”

‘ဖြောင်း’

ဖူးဖူး သူ့ကို သတိပေးစကားပြောလို့မဆုံးခင်မှာပင်
ဖြောင်းခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ကြမ်းတစ်ချောင်းကျိုးကာ တံခွန်
ခြေထောက်ကျဲသွား၏။

ရင်တထိတ်ထိတ်ကြားမှ တံခွန်ကိုကြည့်ကာ ...

“ခပ်ခပ်”

“အဟိ”

ဖူးဖူးနှင့်သွေးသွေးတို့ သူ့ကိုကြည့်ကာ ရယ်မိကြသည်။
သူ့ဘာသာလည်း ပြန်ပြီး ရှက်ရယ်၊ ရယ်မိ၏။

“ဪ... ရယ်နေနိုင်ကြသေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟိန်းခနဲ ထွက်လာသောအသံကြောင့် သူတို့ရယ်သံတွေ
ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့်သွားရသည်။

တုတ်ကိုယ်စီကိုင်ထားသော သွေးသွေးအစ်ကိုသုံး
ယောက်။

“မင်းကွာ ... ပထမတစ်ခေါက်ထဲက ဆင်ခြင်သင့်
တယ်”

“နောက် မလုပ်ရဲအောင် ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ ကိုလေးရာ”

“မင်းသိထားဖို့က ငါတို့ညီမလေးကို ဘယ်သူနဲ့မှ
သဘောမတူဘူးကွ”

ဒေါသတကြီး စကားသံနှင့်အတူ ကိုလေး တုတ်ကိုဆ၊
လျက် အရင်ပြေးဝင်လာ၏။

“ကိုလေး မလုပ်ပါနဲ့၊ ညီမလေးနဲ့ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်”

သွေးသွေးတားသော်လည်း အချိန်မမီတော့။

ရုတ်တရက်ပြေးဝင်လာသော ရိုက်ချက်ကို တံခွန်ရှောင်
ဖို့ အချိန်မရလိုဖို့။

‘ခွပ်’

“အား”

တံခွန် လဲကျသွားစဉ် ခေါင်းထဲ မိုက်ခဲဖြစ်ကာ စေးပျစ်သော သွေးများ စီးကျလာ၏။

“တံခွန်”

ဖူးဖူးရင်ထဲ ဆို့နှစ်သွားမိကာ စိုးရိမ်တကြီး အော်လျက် တံခွန်ဆီ ပြေးသွားမိသည်။

“ဖြောင်း”

“အား”

ဆွေးမြည့်နေသော ကြမ်းတွေ အချောင်းလိုက်ကျိုးကာ ဖူးဖူးကိုယ်လေး အောက်သို့ကျသွားသည်။

“ဟယ် ... ဖူးဖူး ကျသွားပြီ”

သွေးသွေး ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။

အစ်ကိုတော်သုံးယောက်လည်း ကိုယ်ရှိန်တန်ခွားရသည်။ ဖူးဖူးမှာ အောက်သို့ကျသွားရသော်လည်း ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလိုက်နိုင်သဖြင့် ထုပ်တန်းတစ်ချောင်းကိုမိကာ တွဲလောင်းဖြစ်နေရတော့သည်။

ဖူးဖူးကိုကြည့်ပြီး သွေးသွေးမှာ ပျာယာခတ်သွားရသည်။

“ဖူးဖူးကို ကယ်ပါဦး၊ လက်အံ့သေရင် အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားလိမ့်မယ်”

“ကိုယ် မင်းသွားလေ”

“ဟာ ... ကျွန်တော်သွားရင် ကျွန်တော်ပါ ကျသွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ကြမ်းတွေ ဆွေးနေတဲ့ဟာ”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

တံခွန် ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့်အုပ်လျက် ...

“မိဖူး သတိထားနော် ငါလာခေါ်မယ်”

မျက်လုံးပေါ်ဖြစ်ကာ စီးကျလာသော သွေးတို့ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ရင်း သူ ဖူးဖူးရှိရာ တရွေ့ရွေ့လာခဲ့သည်။ နှလုံးသားနှင့်နှစ်အောင် ချစ်ရသူကို မရေ့ရအောင် ကယ်ရမည်လေ။

“တံခွန် နင် ... နင့်မှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့”

ဖူးဖူး ... သူ့ကို ပြန်စိုးရိမ်နေမိသည်။

“ဖူးဖူး ... မလွှတ်လိုက်နဲ့နော် ငါ လာပြီ”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိကြသည်။

သွေးသွေးကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ရင်ကလေး ဖိထားမိသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား”

တံခွန် ထုပ်တန်းပေါ် ကိုယ်ကို ထွားရင်း ဖူးဖူးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“ငါ့လက်ကို အသေအချာ ဆုပ်ထားနော် ဖူးဖူး၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့”

ဖူးဖူးကို အားပေးနေသည့်တိုင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရင် တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်နေရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ကာ နားမလည်နိုင်သလိုဖြစ် နေသော အစ်ကိုတော်တွေကို သွေးသွေးက ပြန်ရှင်းပြနေမိသည်။

“အဲဒါ ကိုကြီးတို့ အထင်လွဲနေတာ၊ တံခွန် တကယ် ချစ်နေတာက ဖူးဖူးကို”

ကိုကြီးတို့ အံ့သြသွားကြသည်။

“ဟင် ... ညီမလေးကို လာကြောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြိုတ်ချစ်နေကြတာ၊ သူတို့ဘာသာ မသိတာ”

“ဪ ... ဪ တော်သေးတာပေါ့၊ ငါတို့ လူသတ် မှုမဖြစ်တာ”

(ညီမလေးကိုယ်တိုင်လည်း အရင်တုန်းကတော့ တံခွန် ညီမလေးကို ချစ်နေခဲ့တာ ... လှုပ် ထင်ခဲ့မိတာ)

သက်ပိုင်ရီစာပေ

အဲဒါ ... သွေးသွေးရင်ထဲက စကားပါ။

အချစ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ်သလဲဆိုတာ ကိုယ် တိုင်လည်း နှလုံးသားနှင့်ရင်းပြီး သိခဲ့ရပါပြီ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားမလည်နိုင်ခဲ့သည့် ချစ် ကြသူနှစ်ယောက်ကတော့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အန္တရာယ်ကင်းစွာ အပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

အစ်ကိုတော်သုံးယောက်မှာ ဖူးဖူးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး လိုက်ရပြီမို့ နှမြောတသစွာ ကြည့်နေမိကြသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ... သွားကြမယ်လေ”

သွေးသွေး အစ်ကိုတွေကို ဆွဲခေါ်သည်။

“ဟို ... ဟို ... ဖူးဖူးက”

“သူ့ဘာသာ ပြန်မှာပေါ့၊ တံခွန်ရှိတယ်လေ”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ”

သွေးသွေးနှင့် အစ်ကိုတစ်တွေ ပြန်ဖို့ပြင်ကြသည်။

“ဪ ... တံခွန်ကို တောင်းပန်လိုက်ကြဦးလေ”

သွေးသွေး သတိတရ ပြောသည်။ ညီမနှင့်ပတ်သက် လာလျှင် သူမတူအောင် အူတိုတတ်သော အစ်ကိုများမှာ ကိုယ် မှားလျှင်လည်း တောင်းပန်ဖို့ ဝန်မလေးကြပါ။

“တံခွန်ရေ ဆောရီးပါ၊ မင်းကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန် ဖို့ ငါတို့ အောက်ကပဲ စောင့်နေတော့မယ်နော်”

သက်ပိုင်ရီစာပေ

သွေးသွေးနှင့်အစ်ကိုတွေ အောက်သို့ ဆင်းသွားကြပြီး အိမ်အိုကြီးထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်၏။ နှစ်ယောက်သား တထိတ်ထိတ်နှင့် ရင်ခုန်သံမြန်နေမိကြသည်။

“ဒဏ်ရာက အရမ်းနာနေသလားဟင် တံခွန်”

စိုးရိမ်စကားသံ ချိုချိုကလေးကြောင့် ဒဏ်ရာက အနာပင် သက်သာသွားသလို တံခွန် ခံစားလိုက်ရသည်။

“နာတာပေါ့”

“ဟုတ်လား”

ဖူးဖူးမျက်လုံးကလေးများ စိုးရိမ်တကြီး ဝိုင်းခနဲ။ မျက်ရည်များဖြင့် ချက်ချင်း စိုစွတ်သွားရသည်။

“နာတာက ရင်ထဲမှာ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့”

“နှင်ကမှ ချစ်တယ် ... လို့ ပြန်မပြောသေးတာ”

“နှင်ကလည်းဟာ”

“ပြောလေ”

“နှင့်ဘာသာ မသိဘဲနဲ့”

“ဘယ်လို”

“ကြာပြီ နှင်ဖွင့်မပြောခင်ကတည်းက ချစ်နေခဲ့တာ”

“ဟာ”

“ပေရယ်လ်ဖူးလ်နေ့ကတည်းက တစ်ခါတည်း အဖြေ

သက်တမ်းပိုင်ချိန်

ပေးတော့မလို့ နှင်က နောက်တားကိုး”

“မေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ တုံးလိုက်တဲ့ငါ”

“အဲ့ဒါကြောင့် နှင့်ကို အရမ်းမုန်းသွားမိတာ”

“အာ ... ဘွားတေး ဘွားတေး။ နှလုံးသားနဲ့အံလျော်အစား ပြန်ပေးမယ် ကြေတော့”

“အံမာ ... လည်လိုက်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင် ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့၊ ရန်ကုန်အတူတူ ပြန်မယ်”

“ပြန်ပါဘူး ... သွေးသွေးနဲ့ပဲ အတူပြန်မယ်”

“မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေက မှာလိုက်တယ်၊ နှင်ပါမလာရင် ငါ့ကို အိမ်ပြန်မလာနဲ့တဲ့၊ မသနားဘူးလား”

“ဟွန်း ... တော်တော်သနားစရာကောင်းတယ်”

“သနားရင် အကြင်နာပေးလေ”

“ကြည့်စမ်း”

ရှက်သည်းစွာ ငွိုက်သွားသော မျက်တောင်ကလေးများ ရှည်မြင့်စွာ ပြန်မပွင့်တော့နိုင်။ အကြင်နာနဲ့ တန်ခိုးက အရမ်းကို ကြီးမားသည်လေ။

ဖေရယ်လ်ဖူးလ် (1st April) မှာပွေ့ခဲ့တဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်အတွက် အမှတ်တရ

နဂါးသားသင်္ဃာတော်မြတ်ဘုရားမြတ်